Dennis McShade

RITUALUL CRIMEI

DENNIS McSHADE

RITUALUL CRIMEI

Traducere

PAVEL MOCANU

Coperta:

RADU POPESCU

DENIS McSHADE
Mulher e arma com guitarra espanhola

Editura EDINTER
1992

„Albă ca
Zăpada s-a
rătăcit în
pădure, dar
animalele
sălbatice
nu i-au făcut
niciun rău
fiindcă era
bună ca
pâinea
caldă”.
GRIMM

UNU

Uşa biroului era deja deschisă. De fapt uşile se deschideau pe măsură ce înaintam prin apartament.

— Ce se întâmplă, Ricco? întrebai din pragul biroului. Nu cumva mă aflu în Peştera Căpcăunului Electronic?

Biroul acela aducea, mai degrabă, cu camera de odihnă a unui sultan. Poate şi pentru că pernele de mătase, împrăştiate pe jos, erau atât de numeroase încât nu mai reprezentau o simplă podoabă, ci erau de-a dreptul ţipătoare. Încăperea era legată de alta, de la etaj, printr-o scară în spirală. De sus se auzea muzică, poate un disc al lui Sinatra.

— Cred că n-ai de gând să rămâi la uşă? mă întrebă după câteva clipe. Era vocea lui limpede din totdeauna, una din vocile care te fac să crezi că e mereu soare pe cer.

Stere Ricco era îmbrăcat într-un halat de culoarea nisipului şi avea un fular sângeriu la gât. Intrai, mă apropiai de biroul lui, îl privii stând în picioare şi îi văzui mâna dreaptă desfăcându-se în dreptul centurii în timp ce îşi clătina capul. Monoclul îi căzu în căuşul palmei. Îi ieşea figura asta ca acum douăzeci de ani. Ca şi cum ar fi zis: „Cât timp monoclul îmi va cădea în palma întinsă voi fi eu, Steve Ricco”. Îţi dădea mereu senzaţia că vrea să demonstreze ceva important. Atât lui, cât şi celorlalţi.

— Am auzit vorbindu-se că într-o zi îţi va cădea monoclul, zisei.

Într-adevăr, cel care cânta sus era Sinatra. Dincolo de geamurile biroului erau copaci şi soare, şi se mai vedea şi pata verzuie a piscinei.

— Monoclul acesta nu va cădea, zise. E o chestiune de principiu.

Ricco era unul dintre cei mai mari pungaşi pe care i-am cunoscut în viaţa mea, un om de o josnicie fără pereche… Făcea totul numai pentru bani deoarece avea nevoie de bani ca să-şi satisfacă poftele. Purta inele de aur pe degete, avea ceas şi brăţară tot de aur iar lumea spunea că la gât avea un lănţişor de aur cu cruciuliţă. Şi mai avea brichete de aur, tabacheră de aur, patru dinţi de aur.

— Te-am văzut de la birou când ai venit. Ţi-am deschis uşile, una câte una, apăsând pe butoanele acestea.

Pe birou era un şir de butoane legate de perete cu fire subţiri. Am lovit uşor cu piciorul o pernuţă.

— Ia loc în fotoliu, zise.

Nu răspunsei şi mă aşezai pe scaun. Privii figura lui Ricco, cu nas mic, obraji trandafirii, frunte îngustă, păr des şi cârlionţat, ochi de dansatoare spaniolă. Zâmbii.

— Ai genele lungi ca gazelele lui Walt Disney, zisei.

În lumea pungaşilor i se spunea Steve Ochi Frumoşi şi se mai zicea că poartă gene false, pe care şi le dădea peste cap când se uita la fete.

— Butoanele negre, zise încercând să schimbe discuţia, pe care le vezi în rândul din dreapta, sunt pentru interior. Cu ele îmi chem oamenii, de la secretar la grădinar. Casa este enormă dar, ori unde ar fi, mă aud când îi chem. Butoanele acestea colorate sunt de la uşi. Stau adesea aici în birou, am nevoie mereu de câte ceva şi îmi place treaba asta. Mă distrez luându-i pe oameni prin surprindere.

Contrar aşteptărilor, ultima frază o spuse pe un ton serios. Îmi luai ochii de pe faţa lui şi mă uitai la biroul plin de hârtii. Să fi avut el atâtea de lucru sau vroia doar să mă impresioneze cu asta?

— Te gândeşti la filmele cu James Bond, zise văzându-mă cu ochii aţintiţi la placa cu butoane.

Vocea lui Sinatra tăcu pentru câteva clipe. Apoi continuă, cu o altă melodie.

— Care e butonul pe care apeşi să cânte Sinatra? îl întrebai.

— E Nora sus, zise. Îi place Sinatra.

— Dar lui Sinatra îi place Nora?

— Îi place Sinatra, aşa cum mie îmi plac lucrurile bune iar ţie muzica clasică.

— Şi culoarea albastră, Ricco.

— Aşa e. Îmi aduc aminte că odată, la un bar, te-ai dus să te culci cu o femeie cu o mutră de peşte. Te-ai dus cu ea numai fiindcă era îmbrăcată în albastru.

— Îmi plac şi poeţii care transfigurează cuvintele şi scriu cuvinte albastre.

— Şi lui Romeo îi plăcea Julieta.

— Şi vice-versa.

Mă aflam în faţa lui Steve Ricco fiindcă mă rugase să-i fac o vizită. Spunea că are ceva important de discutat şi că o discuţie între doi bărbaţi ca noi s-ar putea transforma într-un schimb de impresii nu numai util, dar şi plăcut.

— De când nu te-am mai văzut, Maynard? mă întrebă brusc.

— De doi sau trei ani.

— Poate chiar patru, zise rar. Cum trece timpul!

— Aşa e.

Îşi potrivi din nou monoclul, se sprijini cu cotul de birou şi rămase pe gânduri privind afară, la copaci. Făcea teatru, ca de obicei.

— Timpul trece, zise, şi doar cei puternici rezistă.

— Şi cei puternici se duc. Şi încă cum se mai duc.

— Numai că se duc mai târziu, zise privindu-mă.

— Ştiu că faci parte din cei puternici, omule cu gene lungi. Spuneam adevărul. Dincolo de pasiunea sa pentru lux, de aspectul sau bătător la ochi, de francheţea cu care îşi recunoştea lipsa de scrupule şi de darul de a se îndrăgosti de câte o femeie în fiecare lună, Steve Ricco era un om

puternic. Un anumit fatalism, care-mi părea literar, dostoievskian, nu reuşea să întineze realităţile practice ale vieţii. Ricco era fricos în lucrurile mărunte şi un adevărat spartan când era vorba de ceva serios. Era în el un amestec de copil şi de bărbat aşezat şi faptul că îi plăcea să facă pe copilul când vorbea cu mine era un fel de omagiu pe care mi-l aducea, la un nivel, cum credea el, superior. Aveam obiceiul să tratăm problemele dure, bărbăteşti, pe un ton mai mult decât secret, ca într-o sectă de iniţiaţi sau aşa ceva. Era ca şi cum ne-am fi învârtit într-un carusel. Capacitatea lui de a găsi în ambiguitatea dialogurilor echivalenţa chestiunilor practice era, într-adevăr, fantastică. Era autodidact şi plin de el până peste cap. Dar cu mine era mai mult decât atât. Era ca un actor gustat de public.

— Ţi-am simţit lipsa, Maynard. Lumea asta e din ce în ce mai abrutizată de bomba atomică. Mă simt foarte dezgustat.

Minciună sfruntată. Nu era dezgustat deloc. Era îngrijorat, asta da. Era ceva, într-adevăr, important, ceva pe care el îl tot ocolea ştiind că îi observ manevrele. Toate acestea erau în stilul lui Steve Ricco, dar al lui Steve Ricco când vorbea cu Maynard. Nu al lui Steve Ochi Frumoşi.

— Cine e Nora? îl întrebai printr-o asociaţie de idei.

— Femeia cu care trăiesc.

— De câtă vreme?

— De aproape doi ani. Ea e hrana şi moartea mea zilnică.

— Aşa e.

Dacă lucrurile durau de doi ani, însemna că Steve Ricco era în criză.

— E prost, Ricco.

— N-o cunoşti pe Nora, zise. Şi soarele de amiază părea că fuge din vocea sa.

— Ce fel de om e Nora?

— Bănuiesc că e precum cocaina. Poate ceva mai bună. Poate ceva mai rea. N-aş putea să-ţi spun fiindcă n-am folosit niciodată cocaina.

— Aşa e. N-o foloseşti, doar o vinzi. Nu-i aşa, omule cu gene lungi?

— Maynard, fii manierat, zise Steve lăsând să-i cadă monoclul în mână.

— Aşa e.

Se ridică şi începu să-şi plimbe corpul de un metru şi optzeci şi cinci şi de nouăzeci şi cinci de kile şi, deodată, mă privi cu coada ochiului. Un zâmbet uşor i se desenă pe gura mică şi fină.

— Mi-am admirat totdeauna capacitatea de a depăşi greutăţile şi de a ieşi din ele mai puternic, zise. La capitolul ăsta suntem egali, Maynard. Avem o luciditate care trece şi prin corpurile opace.

— Doar tu ştii unde vrei să ajungi.

— Sunt, trist. Ce s-a ales de profesionalismul lumii noastre? Ce-o să se aleagă de noi, cei marginalizaţi, dacă n-o să avem onoarea aristocratică de a ne apăra? Oare suntem ultimii, Maynard? Ultimii giganţi?

Îi zisei:

— Aş bea un pahar cu apă. Mor de sete.

Apăsă pe un buton negru, apoi se aşeză din nou la birou şi zise:

— Poate un whisky. Dar mi-am adus aminte că ai ulcer.

— Aşa e.

— Vrei un whisky?

— Nu. Vreau un pahar cu apă.

— Cum mai stai cu ulcerul?

— Când vine, când pleacă. Ca vapoarele.

Mă privi câteva secunde.

— Eşti grozav, Maynard. Mi-a fost dor de tine.

Sinatra tăcuse de mai mult timp. Mă uitai în tavan şi întrebai:

— Eşti îngrijorat din cauza Norei?

— Nu, zise mişcându-şi obrajii. Apă! strigă în spatele meu.

Peste un minut intră un om care părea o păpuşă de lemn: uscat, tăbăcit şi rigid. Era îmbrăcat în majordom, cu mănuşi albe. Lăsă o tavă cu o cană şi un pahar pe birou şi ieşi repede.

— Unde ai găsit exemplarul ăsta?

— E englez. Cei mai buni servitori sunt englezii. A venit din sud, unde a slujit vreo zece ani la o familie de vază.

— L-ai cumpărat la licitaţie!

Zâmbi.

— Eşti mort de curiozitate, Maynard, să nu zici că nu.

— Şi tu Ricco? Eşti mort de frică?

— Aproape, zise ridicându-se în picioare. Hai să ne plimbăm puţin prin parc. E o după amiază frumoasă.

Ne-am dus să ne plimbăm printre copaci.

DOI

Ne întorsesem în birou după trei sferturi de oră. Îmi vorbi despre multe şi eu îl ascultai. Numai că nimic important.

De data asta mă aşezai în fotoliu. La etajul de sus era linişte. Steve ieşi şi se întoarse peste câteva minute cu câteva sticle de bere în mână. Le aşeză pe birou, deschise un dulăpior de sticlă mată şi scoase paharele. Se uită ia mine.

— Bei o bere?

— Beau.

Turnă berea în două pahare, îmi dădu unul şi se aşeză pe scaunul de la birou. Deschise o cutie castanie pătrată şi mă întrebă:

— Vrei o havană?

Îi făcui semn cu capul că nu.

— Am început să fumez ţigări de foi. Le amestec cu ţigările. Astea sunt foarte bune. Comandă specială. Din Olanda.

— Văd.

Începui să-mi savurez berea. Ricco se apropie de fereastră şi se uită afară. Trecură două, poate chiar trei minute. La un moment dat îl întrebai:

— Când ai de gând să-i dai drumul, Ricco?

— Ai vreun contract? mă întrebă cu spatele la mine.

— Nu.

— Foarte bine. Ceea ce îţi spun acum e o chestiune oarecum delicată. Şi aş mai vrea să ştiu dacă ai vrea să lucrezi pentru mine.

Spuse asta şi se întoarse spre mine. Sorbi o gură de bere privindu-mă.

— Depinde, Ricco, zisei rar. Trebuie să ştiu despre ce este vorba. Mă cunoşti doar.

— N-ai lucrat niciodată pentru mine.

— Aşa e.

— Dar acum am nevoie. Bineînţeles, te plătesc cât o fi, după tarif.

Mă ridicai, pusei paharul gol pe tavă şi zisei:

— Nu e niciun tarif. Eu fac preţul.

— Bine, zise dând din umeri, batem palma.

Mă aşezai din nou.

— Cine e în spatele tău? întrebai.

Se uită la mine ca şi cum n-ar fi înţeles întrebarea, apoi zise:

— Nu e ăsta drumul, Maynard.

De sus se auzi din nou vocea lui Sinatra. Ricco se apropie de birou, bău ultima gură de bere şi lăsă paharul.

— N-ar trebui să beau atâta bere, zise. Mă îngraşă.

— Nu te-ai schimbat, răspunsei uitându-mă prin biblioteca de la stânga mea. Erau acolo sute de cărţi bune cărora Ricco le citea numai titlul.

— Mă îngraş, insistă. Apoi, nici intestinele nu funcţionează bine.

— Aşa e.

Îşi aprinse altă ţigară de foi cu bricheta de aur şi începu să-şi scarpine sprinceana dreaptă.

— George, „Băiatul”, zise ca şi cum s-ar fi gândit cu voce tare. George, „Băiatul”, e băgat în treaba asta.

Mă încruntai şi-l privii.

— „Băiatul”?

— „Băiatul”, zise, dând din cap de câteva ori în sus şi în jos. „Băiatul”, Maynard, m-a călcat pe bătătură.

Tăcui.

— Am vorbit cu el acum cincisprezece zile, zise Ricco muşcând din havană. Am făcut un contract. I-am avansat zece mii de dolari. De atunci nu l-am mai văzut. Şi-a bătut joc de mine.

Îmi închisei ochii. Peste câteva secunde îi deschisei şi zisei:

— Eu înţeleg, Ricco, „Băiatul” e un profesionist.

— E adevărat că, după tine, este cel mai bun independent, zise clipind des. Numai că mi-a luat zece mii de dolari şi contractul nu l-a îndeplinit. Trebuia să vină la mine după trei zile şi uite că au trecut cincisprezece.

Îmi mişcai mâna dreaptă desenând un cerc în aer.

— E aici ceva foarte ciudat, zisei.

— Ştii, Maynard, zise învârtindu-şi ţigara de foi între degete şi uitându-se la ea, oamenii sunt de încredere până într-o zi când nu mai sunt. E un adevăr deseori confirmat.

— Ricco, îi zisei, chestia asta cu „Băiatul" care ţi-a luat zece mii de dolari şi nu şi-a îndeplinit contractul nu sună bine. N-are nici cap, nici coadă. E absurd.

— Asta e, zise luând o ţigară şi aprinzând-o de la havană. N-are nici cap, nici coadă, dar e adevărat.

Strivi ţigara de foi în scrumieră şi se strâmbă.

— La urma urmelor, nici havanele nu sunt pe placul meu.

— Nu fumezi cu ţigaret?

— Ba fumez. Cu ţigaret şi fără ţigaret, ţigări, havane. Nici nu mai ştiu ce ar trebui să fumez şi ce nu trebuie. George, „Băiatul", nu e ce crezi că e. A plecat de la mine cu un contract şi nu dă niciun semn de viaţă. Eşti prieten cu el?

— Prieten cu „Băiatul"?

— Da.

— Nimeni nu poate fi prieten cu el. „Băiatul" nu e prieten cu nimeni. E un sadic, un psihopat şi, în anumită măsură, un înapoiat mintal. Dar e de o cinste desăvârşită în ceea ce face. Aşa a fost totdeauna.

— A fost, zise Ricco şi zâmbi cu dinţii săi de aur.

— S-o fi întâmplat ceva, remarcai.

Ricco lăsă să-i cadă monoclul în palmă şi dădu din cap.

— S-a întâmplat, zise. Presimt că a trecut de partea cealaltă. Mi-a luat zece mii de dolari şi s-a dat cu ceilalţi.

— Nu se poate, Ricco. Doar dacă o fi vreo explicaţie. Ce fel de contract era?

Ricco îşi aşeză din nou monoclul.

— Ceea ce te oboseşte în viaţa asta, zise cu bărbia sprijinită, în palmă, nu e de fapt viaţa, ci oamenii. Incapabilii, slabii, cameleonii.

Câteva clipe ne uitarăm unul la altul. Nu mă slăbea din ochi.

— Cred că nu vrei să-mi spui că „Băiatul” ar fi un cameleon. Nu poţi avea astfel de probe.

— George, „Băiatul”, zise Steve îndreptând spre mine arătătorul lung şi rotofei, a trecut de partea cealaltă, e un cameleon, şi cred că a făcut un contract să mă omoare.

— Nu cumva toate astea se întâmplă numai în mintea ta? Doar ştii bine că „Băiatul” este un tip excentric.

Se aplecă în faţă.

— N-am mai avut nicio veste de la el şi acum am impresia că s-a dat cu ceilalţi şi a făcut un contract să mă omoare.

— Crezi?

— În afară de asta, n-ai să găseşti niciun motiv pentru dispariţia sa.

— N-o fi fost lichidat? Poate că pentru altceva.

— M-am gândit şi la asta. Dar cred că e în viaţă şi o să mă caute în curând.

Mă ridicai şi începui să mă plimb prin cameră. Neobositul Sinatra vorbea de nu ştiu ce în ochii nu ştiu cui.

— Te-am mai întrebat o dată, Ricco, te mai întreb şi acum: ce fel de contract era?

Steve ezită, strivi ţigara în scrumieră şi zise:

— Mai bea o bere.

— Ricco, las-o dracului de bere. Ce fel de contract era?

Stăteam în picioare, la cinci metri de el, şi-l vedeam cum ezită, pradă unui zbucium interior.

— Eşti de partea mea, Maynard? Nu era o întrebare, era o rugăminte.

— Nu ştiu, Ricco. Ce fel de contract era?

— Nu fii crud, Maynard. Fă-i prietenului tău favoarea de a nu fi crud. Nu pot să-ţi povestesc toată viaţa mea şi să te las să pleci, întorcându-mi spatele. O să fii de partea mea?

Am respirat adânc şi pornii spre uşă. Steve mă opri şi-mi zise:

— Maynard, am nevoie de tine.

— Ce fel de contract era, Ricco?

Tăcea.

— Apasă pe buton, Ricco. Plec. Deschide-mi uşa.

— Nora, zise. Contractul o privea pe Nora.

Lăsă să-i cadă monoclul în palmă, îşi puse coatele pe birou, îşi aplecă încet capul şi începu să plângă.

TREI

Mă întorsei, mă aşezai în fotoliu, îmi sprijinii bărbia în palme şi stătui aşa câtva timp privind în jos. Când ridicai capul, Ricco îşi ştergea monoclul cu batista uitându-se drept înainte. Tăcurăm amândoi câteva clipe, apoi îi spusei:

— Sunt surprins, Ricco.

Îşi puse din nou monoclul.

— De spectacolul pe care ţi l-am dat?

— De tot ce s-a întâmplat, Ricco.

Sinatra tăcuse din nou. Mă uitai în sus.

— Cine e Nora? întrebai. Vreau să spun, cum de-aţi ajuns la aşa ceva?

Îşi scoase ţigaretul din buzunarul halatului, vârî în el o ţigară şi o aprinse.

— I-am dat totul, Maynard, zise rar. Banii, dragostea, liniştea mea. I-am dat totul şi ea a călcat totul în picioare.

Tăceam.

— Am cunoscut-o la Las Vegas, într-un local de jocuri. Restul ţi-l imaginezi. M-am legat din ce în ce mai mult de ea. Dar ea a început să umble cu alţii. La un moment dat am simţit că mă urăşte. Îmi spunea, ostentativ, că se duce cu alţii. A ajuns până acolo încât îmi telefona să-mi spună asta. Era cu câte un tip în cine ştie ce loc şi îmi telefona. Şi îmi spunea la telefon ce făcea cu el. Asta se întâmpla după primele certuri când ea dispărea de acasă, câteodată două sau trei zile.

Tăceam. Ricco se ridică şi începu să se plimbe prin casă cu paşi mari.

— Situaţia devenise insuportabilă, zise rar. Am vrut să fac ceva, dar n-am reuşit. Am încercat cu alte femei. Ştii cum e, Maynard. Pe vremurile mele bune uitam de o femeie căutând-o pe alta. Dar asta era în timpurile bune. Acum doar Nora îmi

stăpâneşte gândurile. Şi cu cât mă înşală mai mult, cu atât mai puternică îmi este dorinţa, pasiunea. O stare patologică. Cum se numeşte asta, ştiinţific?

— Tâmpenie, zisei.

— Chiar aşa. Tâmpenie, lipsă de demnitate sau ce-o mai fi. Dacă închid ochii nu văd decât trupul ei. Şi când îi deschid, tot trupul ei îl văd. Poţi să înnebuneşti dacă nu reuşeşti să te gândeşti la altceva. Am început s-o încui în casă, dar nu pot s-o ţin încuiată toată viaţa. Cum scapă, iese din casă şi îl caută pe primul venit, bănuiesc, cu toate că ştiu că există şi un anume Ralph în toată povestea asta. Un negru, cântăreţ de jazz, care a ajuns să-i de-a şi morfină, o bate şi o face să se târască după el prin cameră. Ea mi-a povestit toate astea. Cu zâmbetul pe buze. Îmi spunea cât de bine e cu Ralph. Cu timpul am acceptat şi situaţia asta. O mai încui în casă din când în când. Acum e zăvorită sus.

Ricco se uită câteva secunde în tavan lăsând să-i cadă monoclul în palmă.

— Odată am gonit-o de acasă, dar după opt zile m-am dus s-o caut. Am început să cred că atâta timp cât este în viaţă, n-am să am o clipă de linişte. Şi pe urmă, s-o aştept tot timpul, să ştiu că e cu Ralph sau cu altul, toate astea îmi măcinau viaţa puţin câte puţin. Am hotărât că trebuie să moară. Nu va mai fi a mea, dar nici a altuia. Poate mă voi linişti dacă voi şti că e moartă. O să fie moartă şi gata. E o situaţie fără ieşire şi nu mai pot s-o caut mereu. E metisă, Maynard, şi are în ea ceva senzual şi crud în acelaşi timp. Are un corp de vis. Un corp de culoarea umbrei de măslin.

Se opri şi mă privi. Un zâmbet neaşteptat şi trist îi apăru pe faţă.

— Am încercat să rezolv situaţia, să mă înţeleg cu ea. I-am spus c-o iert. Ne-am începe viaţă departe de aici. Am afaceri în mai multe oraşe, aş putea să mă mut, să-mi centralizez afacerile în alt loc. I-am spus că mă însor cu ea. Mi-a zis că este

de acord să ne mutăm de aici, dar într-un loc în care să fie mulţi bărbaţi. Şi să nu fie prea departe, ca să poată să se întâlnească cu Ralph.

Ricco îşi scoase ţigara din ţigaret, o strivi în scrumieră şi se duse la fereastră, uitându-se afară.

— În sfârşit, mă liniştisem. Mă hotărâsem să termin cu ea şi aproape că îmi era indiferent, dormeam mai bine, puteam să mă gândesc şi la altceva. M-am gândit să vorbesc cu tine, Maynard, dar te cunosc. Eşti mai dificil, mă obligi să-ţi povestesc totul ca să vezi dacă poţi accepta sau nu. Căci ai fi putut să nu accepţi. Atunci mi-am amintit de George, „Băiatul”. De altfel, mai lucrase pentru mine, sunt vreo cinci sau şase ani de atunci. N-a fost nevoie să-i povestesc nimic. Ştiu că nu e foarte scrupulos. Singurul lucru pe care vroia să-l ştie era cât câştigă şi care e termenul. Am aranjat totul şi s-a dus. Am vorbit cu el în camera asta. Nora era sus, încuiată în cameră, îl asculta pe Sinatra, ca de obicei. A rămas ca el să mă sune din trei în trei zile, până ce va termina treaba. Trebuia să-mi spună în ce zi şi la ce oră, pentru ca să am un alibi. Prevăzusem totul. A luat zece mii de dolari şi trebuia să-i mai dau zece mii după îndeplinirea contractului.

Continuam să-l ascult. Ricco se întoarse la birou, se rezemă de spătarul scaunului şi îşi aşeză monoclul.

— Am aşteptat în zadar, continuă Ricco, veşti de la „Băiat”. N-a mai apărut, nici n-a mai telefonat. Acum câteva zile am avut impresia că toată povestea asta se va întoarce împotriva mea.

Urmă o pauză de câteva secunde. Îl întrebai:

— Ce impresie?

— O chestie pe care mi-a spus-o Nora. Ceva de genul ăsta: „Ştii povestea bumerangului, iubitule? îl aruncăm şi se întoarce în acelaşi loc”.

— Asta nu înseamnă nimic, zisei. Poate să fie o simplă autosugestie.

— Bine, zise fără să ia în seamă cuvintele mele, din clipa aceea, văzând-o şi pe Nora cum îmi zâmbeşte, am ajuns la concluzia că e mai mult ca sigur că şi-a asigurat serviciile lui George, „Băiatul”. Cred că au luat legătura şi ea l-a asmuţit împotriva mea. Cred că asta e. Probabil că vrea să prelungească situaţia asta până când am să înnebunesc.

Îmi scărpinai lobul urechii cu mâna dreaptă. Apoi mă uitai cu coada ochiului la Ricco şi îi spusei:

— Şi, în afară de o batistă ca să-ţi ştergi lacrimile, ce-ai mai vrea de la mine, Ricco?

— Nu fii crud, Maynard.

Simţii cum mi se încordează muşchii şi îi spusei cu o voce surdă:

— Ascultă, Ricco. Am să-ţi spun ce gândesc. Nu ştiu cine e Nora, nici nu ştiu dacă Nora e femeia pe care mi-ai descris-o. Dar mi se pare că ai ajuns la un punct la care nici nu mai ştiu cum poţi fi ajutat. Asta e o problemă care te priveşte numai pe tine. Ea există numai în capul tău, în nervii tăi făcuţi praf, în boala ta numită Nora. Doar un înapoiat mintal ca George, „Băiatul”, s-ar fi putut angaja într-o asemenea chestie. Contractul pe care l-aţi făcut e o ruşine şi pentru tine, şi pentru el. Iar el a fost şi mai ticălos fiindcă ţi-a luat zece mii de dolari fără să-şi îndeplinească angajamentul. Şi nu mă rabdă inima să nu-ţi spun că dacă vine să te lichideze, nici nu meriţi altceva, Ricco.

— Nici despre tine nu s-ar putea spune că eşti puritatea personificată, zise Ricco încercând să mă oprească.

— Aşa e. Ascultă-mă, însă, Ricco. În aceşti trei ani ai decăzut foarte mult. Eşti jos de tot şi cel mai bine ar fi s-o laşi baltă. Dacă Nora îl vrea pe Ralph, vrea docheri şi şoferi, dacă aşa vrea ea, e treaba ei. Dar tu nu poţi urma decât o singură cale: s-o laşi să se ducă. Egoismul tău mizerabil, slăbiciunea ta, te-au adus într-o situaţie

respingătoare. Pe plan pur estetic acesta este ultimul lucru ce i se poate întâmpla unui bărbat.

Începu să tremure şi mă întrebă:

— Nu crezi într-o dragoste blestemată?

— Cred în toate. Cred în toate băloşeniile, cred în lacrimi vărsate prosteşte, cred în zbuciumul sufletesc. Dar nu pot concepe ca un bărbat să nu poată face un efort şi să nu fie în stare să piardă o bătălie.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ai face foarte bine dacă te-ai spânzura sau ţi-ai zbura creierii, dacă ai pleca în China sau te-ai duce să trăieşti pe o insulă pustie. Sau dacă te-ai interna într-o casă de nebuni. Dar să plăteşti un ucigaş profesionist ca să lichideze o femeie, numai fiindcă şi-a pus poalele în cap, e o josnicie. Că un bărbat este prost, se întâmplă. Dar are totdeauna posibilitatea să-şi pună capăt zilelor. Asta n-o spun eu. Asta o spune prietenul Saroyan.

Dădu din cap ca şi cum nu m-ar fi înţeles.

— Uite ce e, Ricco. Noi, cei marginalizaţi, cum spuneai, trebuie să facem deosebirea dintre obligaţiile practice, necesităţile reale şi slăbiciunile congenitale, ceea ce e cu totul deosebit. Evident, Ricco, cred că dragostea ta pentru ea este o boală. Ştiu ce este o boală. Am şi eu un ulcer. Bolile sunt răni ale trupului şi ale sufletului. Dar nu te iert, Ricco, că nu eşti în stare să priveşti de sus la slăbiciunile acestea. Omoară-te, Ricco, dar nu-i înnebuni pe alţii. Nu umbla după ucigaşi plătiţi ca să-ţi rezolve probleme de aşternut.

Nu zicea nimic. Era palid. Încercă să zâmbească, dar era un zâmbet fals.

— Îmi pare rău că am intrat în casa asta, zisei mai departe. Pe vremuri erai un spartan în felul tău. Acum eşti o marionetă. Fantezia ta îngustă de a te îndrăgosti mereu de tot felul de femei s-a transformat într-o încăpăţânare ridicolă, legată de o femeie. Poate că ea seamănă cu mama ta. Bătrânul Freud şi-a petrecut toată viaţa încercând să explice

lucrurile acestea. Numai că eu nu sunt psihiatru, sunt un asasin de profesie. Iar „Beretta” mea nu e bună la aşa ceva. La aşa ceva sunt bune paturile din cabinetele medicale. Iar contractul tău cu „Băiatul” e ca un dialog între doi nebuni lăsaţi liberi.

— Şi dacă vine să mă omoare?

— O să te îngropăm, Ricco. N-o să rămâi neîngropat, îi zisei şi mă îndreptai spre uşă.

— Maynard, zise oprindu-mă,

Mă oprii. Era o implorare în vocea sa. Închisei ochii şi îi zisei fără să mă uit la el:

— Du-te la un psihiatru, Ricco. Când te vei simţi mai bine, mergem să bem un păhărel. Sper că ulcerul n-o să-mi facă figuri.

— Mi-e frică, Maynard. O să vină să mă omoare.

Mă întorsei spre el.

— Şi ce vrei să fac, Ricco? Să fac pe sentinela?

— Fă orice, Maynard. Te plătesc bine.

Îl privii câteva clipe, apoi mă îndreptai spre birou.

— O laşi pe Nora să plece? îl întrebai.

— O las, zise repede. Dar ea, te pomeneşti, o vrea ca eu să mor, ca să se bucure.

— A vorbi cu tine, Ricco, zisei cu ochii pe jumătate închişi, înseamnă să înaintezi, pas eu pas, pe o mare de josnicie. În ce hal ai ajuns! Dă-i înainte. Uite, tu o laşi pe Nora să plece iar eu o să încerc să aflu ce se întâmplă cu: „Băiatul”. Evident, nu cred nici jumătate din ce mi-ai spus. Nebunii au o marjă de imaginaţie de cel puţin optzeci la sută. Sunt sigur că „Băiatul” nu s-a întors împotriva ta. Aici trebuie să fie altceva.

— Te plătesc, Maynard.

— Bineînţeles. Cheltuielile. O să fac tot ce pot ca să îndrept lucrurile. Stai liniştit, joacă-te cu monoclul, Nora o să-şi caute bărbaţii iar „Băiatul” o să vină cu explicaţia. Să terminăm cu aerul

acesta de tragedie greacă. Deocamdată sunt liber şi aş putea să te ajut. După aceea am să te caut.

— Îţi mulţumesc, Maynard, zise când am ajuns la uşă.

— Apasă pe buton, zisei.

Ricco apăsă pe buton. Mă întorsei spre el.

— Ricco, spulberă-mi o îndoială. Genele tale sunt false?

— Nu sunt naturale, zise cu un aer obosit. De ce?

— Pentru că gene de-astea trebuia să aibă Carmen Amaya.

— Care Carmen?

— O femeie care dansa şi murea puţin de fiecare dată când dansa. Nu vindea cocaină, nici nu avea butoane pe birou. Gene ca astea, să-i lase umbre pe faţă, i-ar fi venit foarte bine.

— Îţi mulţumesc, Maynard, repetă mişcat.

Am ieşit de parcă aş fi ieşit dintr-o povestire ştiinţifico-fantastică: erau blestematele de uşi mecanice. Iar Ricco se uita parcă cerând o cămaşă de forţă.

PATRU

Era în mai, luna florilor, dar la New York nu se simte aroma florilor, se simte mirosul oamenilor care aleargă pe urmele vieţii, şi mai e mirosul cimentului, care le absoarbe orele şi ideile, din cauza banilor. În momentul acela eu eram unul dintre puţinii locuitori ai New Yorkului care nu alergau după nimic: bani, putere, femei sau tinereţe pierdută. Şi dacă n-ar fi fost împotriva mea Sindicatul Crimei şi Mafia, puteam să mă consider în afara scenariului celei mai mari competiţii fratricide a lumii, un fel de Jocuri Olimpice ale Dolarului. Sau a unei piese ce se cheamă Statele Unite ale Americii, cu milioane de figuranţi care urmează drapelul dolarului, cu dolari desenaţi pe ochi, cu dolari ascunşi în inimă, cu dolari trecându-le prin gât, cu zile foarte dinamice şi nopţi foarte obositoare, cu publicitate, cartiere de săraci şi cartiere cu zgârie-nori, publicitate, meciuri de box şi bulevarde luminate de neon, publicitate, eterna problemă a negrilor şi „Cumpără-ţi chiar azi frigiderul”, publicitate, material de război şi „Zâmbeşte ca William Holden”, publicitate, pilule pentru memorie şi pilule pentru uitare, publicitate şi altă dimineaţă care se naşte pentru ca totul să înceapă din nou.

Ultimul meu contract mi-a adus bani bunişori. Cu şase luni înainte am fost la Roma. Plec totdeauna la Roma când nu mă simt în siguranţă. Revăd Capela Sixtină, fetele din Piaţa Spaniei, văd ultimul Fellini sau ultimul Rossellini, cumpăr cărţi pe care le găsesc cu greu în Statele Unite şi aştept ca Johnny Arteleso, tovarăşul meu din copilărie şi singurul meu prieten adevărat, să-mi spună că vremurile s-au liniştit la New York. Şi atunci mă întorc. M-am întors în martie în vechea mea

pădure de ciment şi aşteptam să mi se ofere un nou contract. Sindicatul Crimei şi Mafia, cu care fusesem băgat într-un joc periculos şi tulburător, denumit de Dennis McShade „Contractul crimei”, aveau pe atunci multe probleme. Sau cel puţin aşa părea.

Povestea lui Steve Ricco îmi intrase în cap din mai multe motive. Unul dintre ele se referea direct la Ricco. Mă surprinde cu vulnerabilitatea sa. Nu era vorba de o vulnerabilitate parţială, care l-a caracterizat întotdeauna, ci de ceva mult mai profund şi mai pustiitor, de ceva structural. Nu era vorba de distrugerea unei personalităţi ci de o creştere treptată a forţelor negative care duc la sufocarea calităţilor. Ceea ce deplângeam la el era fracturarea coloanei sale vertebrale spartane, coloana vertebrală de care fiecare om are nevoie ca să stea drept în viaţă, să suporte autocritica şi să poată contrabalansa greutatea mizeriilor mărunte care se agaţă ca scaiul de piele.

O altă chestiune, tot aşa de importantă, consta în imposibilitatea mea de a înţelege trădarea lui George, „Băiatul”. Era un exemplu de profesionist. A rezistat la o probă de forţă care fusese cel mai dur examen: rezistase în anii grei în care Sindicatul întreprindea execuţii aproape în fiecare zi ca să elimine concurenţa. La un moment dat Sindicatul i-a acceptat existenţa ca un pescar care acceptă să-i scape în mers un peşte pe care l-a ţinut în mână. Numai eu, el şi încă vreo doi continuam să activăm pe cont propriu, dar numai noi doi veneam din vremuri mai îndepărtate, ceilalţi proveneau din ultimii ani. Eu aveam avantajul faţă de „Băiat” că mă mişcăm mai uşor prin New York datorită prieteniei mele cu Johnny, secretarul Sindicatului. Iar New Yorkul este un oraş bun pentru unul care lucrează pe cont propriu, chiar mai bun decât Chicago, unde puterea Sindicatului este aproape absolută.

Din când în când auzeam câte ceva despre „Băiat”, îndeosebi de la Lucky Cassino, care studia terenul legat de contractele pe care le aveam de îndeplinit şi care este o sursă tot atât de importantă, ca şi Johnny, în materie de informaţii. De fapt Cassino îşi câștigă banii lucrând cu mine. Dar merită banii pe care îi câștigă deoarece este unul dintre cei mai buni cunoscători ai faunei subterane, un element ideal pentru contacte şi lămurirea situaţiilor. Prin el ştiam că „Băiatul” dispărea din Chicago ca să apară la Las Vegas, făcându-şi mai târziu apariţia la San Francisco, Boston sau Los Angeles. Reţeaua Sindicatului se întindea prin toate aceste oraşe, dar „Băiatul” acţiona foarte bine în umbră şi niciodată nu întârzia prea mult într-un loc, ca să nu lase o urmă sigură. Se ştia că de multe ori se deplasa într-un oraş ca să execute un contract din alt oraş. Singura urmă pe care o lăsa era calitatea lucrării executate: simplă şi fulminantă. Avea ceva din Jack Spintecătorul, deoarece îi plăcea munca pe care o făcea, era rece şi lucra fin, de o rigoare aproape ascetică, ceea ce contrasta cu mintea sa puţin primitivă, uneori chiar la un nivel infantil, îmi făcusem deja o părere despre „Băiat”: un copil care caută un ac cu vârful foarte fin ca să găurească ochii unei pisici şi care se bucură de asta încă înainte. Era un as în materia de a urmări de la distanţă şi de a găsi locul şi ora ideală pentru a da lovitura. Folosea, ca şi mine, pistolul cu amortizor, dar se spunea că era în stare şi să sugrume sau să înjunghie. Mizantrop, cu o fire foarte retrasă, cred că n-a intrat niciodată în Sindicat tocmai din nevoia de solitudine şi dintr-un egocentrism bolnăvicios, care îi dădea aerul de a crede în contracte, pe care le îndeplinea cu disciplina unui militar fanatic sau a unui călugăr. Neîndurarea i se putea compara numai cu lipsa sa de scrupule. Era în stare să ucidă tot ce se mişca, dacă era plătit bine. Avea o singură aspiraţie, pe care vroia s-o

realizeze: să fie mai bun decât Maynard, numărul unu, cel care avea mania muzicii şi a poeţilor. Asta vrea să spună că eu eram la un nivel superior.

L-am văzut o singură dată. A fost o întâlnire trecătoare, pe un trotuar, cum se întâlnesc milioane de oameni, care fac cunoştinţă şi nu se mai văd niciodată. Stăteam pe trotuar şi-l ascultam pe unul dintre cei mai buni şi mai veseli oratori din lumea Broadway-ului, pe „bookmaker-ul" Jimmy Spider. La un moment dat Jimmy îşi luă ochii de la mine şi privi peste umărul meu. Mă întorsei. Se oprise o maşină, cineva se dădu jos din ea şi se îndreptă spre noi. Jimmy zise: „Asta e o seară pe care o voi povesti şi nepoţilor mei". Apoi continuă ridicându-şi vocea: „Băiete, acesta e Maynard". Omul se opri brusc la un metru de mine şi zise: „Noroc, Jimmy", apoi mă privi şi întrebă: „Maynard?" Dădui din cap că da. Jimmy ştia că îi arăta „Băiatului" fotografia marii sale ambiţii, adică pe mine, numărul unu, omul care se bucura de protecţii speciale şi care era atât de respectat deoarece vorbea altfel decât ceilalţi şi avea vanitatea de a alege contractele pe care le îndeplinea.

Acum, în casa mea, în acest mai din New York fără flori, îmi amintii de această întâlnire scurtă şi atât de semnificativă pentru mine. Cred că de atunci trecuseră vreo cinci ani. Eram de acum „mâna dreaptă a diavolului" (aşa mi se spune pe la spate) iar el era „Băiatul". Avea o figură tot aşa de neutră ca şi ochii. Nu era nici gras şi nici slab, nici înalt şi nici scund, nici brunet şi nici blond. Avea o vârstă nedefinită şi aerul cel mai comun, ce se poate închipui. Era omul pe care nimeni nu-l vede, nu pentru că era nesemnificativ, căci nu era, ci pentru că se adapta imediat la orice circumstanţă, geografică sau nu. Nu cunoştea stadiul de tranziţie ci numai o integrare imediată. Şi asta fiindcă nu avea colţuri ci doar aerul acela indefinit al omului care ia forma şi culoarea mediului. Era un adevărat

cameleon, dar nimeni nu-l făcea cameleon, deoarece cameleon în lumea crimei este omul care trece de partea cealaltă, singurul lucru considerat mai abominabil decât abandonarea unui contract la jumătatea drumului. Steve Ricco l-a făcut cameleon, când a vorbit cu mine, dar nu din motivele pe care eu le găsisem cu cinci ani în urmă care, natural, scăpau ochilor cu gene lungi ai lui Ricco, atât de orbi, la urma urmelor ca şi atâtea milioane de alţi ochi. Poate că „Băiatul" îşi datora supravieţuirea tocmai acestei calităţi de cameleon, calităţii de a se face de neobservat fizic. Sau poate capacităţii sale de a se apăra, stării sale rezervate, introversiunii, sârmei ghimpate din jurul baricadei sale psihologice. Totdeauna l-am văzut, de la distanţă, ca pe un psihopat, un frustrat, care ucide pentru compensare. Şi poate că asta a făcut din el un profesionist exemplar. Era, evident, foarte diferit de mine, care mă supuneam unei scări de valori, unor norme ce mai funcţionează în conştiinţa mea şi care luam în consideraţie probleme de ordin estetic. Amândoi eram inflexibili şi adevăraţi profesionişti. Dar la el a ucide era un scop, chiar dacă el nu ştia asta. La mine era un mijloc. Adevărata deosebire dintre noi consta în calitatea umană. „Băiatul" înţelegea că eu eram mai bun, dar nu era în stare să priceapă motivele. De aici provenea amărăciunea sa de a fi al doilea. De aici acceptarea mea firească de a fi primul.

Îmi închisei ochii ca să revăd mai bine scena. Ochii lui nu s-au oprit mai mult de trei secunde asupra mea, dar am văzut totul, cu toate că erau nişte ochi oarecare. Am văzut ce avea în cap, i-am văzut gândurile şi gesturile, ca un scenariu dintr-o piesă, până la momentul în care nu se mai vede, pentru că e parte integrantă din piesă. Acele trei secunde au spus tot ce ar fi vrut să ascundă; ură, admiraţie şi invidie. Şi chiar un efort admirabil de a lupta împotriva acestor sentimente. A fost clipa

în care a zâmbit, înainte de a pleca. Oamenii spun că el nu zâmbeşte aproape niciodată. În acele rare momente obrajii capătă forma adolescenţei trăite foarte demult. Atunci am priceput de ce i se spune George, „Băiatul”. Cine l-a botezat, ştia ce face. O fi fost vreun mic geniu freudian dintre imensele larve marginale care populează universul crimei organizate.

Din ziua aceea vedeam toate informaţiile de la Cassino privitoare la el, într-o lumină nouă. Am priceput din timp de ce nu poate să înţeleagă exigenţele mele, sentimentul de justiţie pe care-l caut în contracte şi faptul că refuz mii de dolari din motive aparent inexplicabile. Sunt sigur că şi el ar fi făcut asta, dacă ar fi putut, dar era problema că el nu era în stare să facă această distincţie. Probabil că îi lipsea inteligenţa care să-l facă să scape de o formă de daltonism moral şi să deosebească lucrurile, să le separe corespunzător, să le aducă pe un plan superior şi să decidă pe acest plan. Numai oamenii realmente sensibili ştiu să discearnă şi au nevoie, chiar, de discernământ. „Băiatul”, însă, era numai un călău, era cel mai eficient, punctual şi onest robot al morţii.

Nu l-am mai văzut niciodată pe „Băiat”. Drumurile noastre nu s-au mai încrucişat niciodată şi nici nu ştiu dacă au mai fost circumstanţe ocazionale care să ne fi legat direct sau indirect. Prima mea reacţie din casa lui Ricco a fost să nu mă bag într-un caz în care se băgase „Băiatul”, supunându-mă astfel codului care orienta toată activitatea mea profesională şi anume de a accepta numai contracte exclusive. Dar după aceea m-am gândit că poate aş putea să-l ajut pe Ricco şi, în acelaşi timp, să-mi satisfac curiozitatea legată de „Băiat”, personaj pe care eu deja îl catalogasem şi îl trecusem la arhivă dar care apărea acum împodobit cu detalii neaşteptate şi derutante.

Toată vorbăria asta este o încercare, cu psihanaliză şi celelalte, de a explica situaţia de

conciliator şi intermediar pe care mi-am asumat-o prosteşte. Am vrut să arăt cum sunt dus de celălalt ulcer, care nu se potoleşte şi trăieşte în creier. Un rahat numit „cosa mentale” de către intelectualii sofisticaţi.

CINCI

Cassino se opri şi mă privi câteva secunde de parcă as fi vorbit în esperanto. Avea acest dar, mereu reînnoit, de a rămâne cu gura căscată dacă îi spuneam ceva la care nu se aştepta.

— „Băiatul”? întrebă, în sfârşit.

— „Băiatul”, insistai.

Scoase pachetul de ţigări din buzunar şi întrebă;

— E vreun contract, Califule?

— Nu, răspunsei. Este o „cosa mentale”.

— Poftim?

Mă ridicai din fotoliu şi începui să mă plimb prin cameră.

— Cassino, îşi aduci aminte de Steve Ricco?

— De Steve Ochi Frumoşi?

— Aşa-i. E în legătură cu el. Trebuie să pun mâna pe „Băiat” înainte ca el să pună mâna pe Steve Ricco.

Cassino îşi băgă o ţigară în gură dar n-o aprinse.

— „Băiatul” a făcut un contract ca să-l ucidă pe Steve Ochi Frumoşi?

Dădui din cap că nu.

— Steve Ricco, îi explicai, l-a contractat pe „Băiat”, dar „Băiatul” n-a îndeplinit contractul. Şi acum Ricco zice că „Băiatul” s-ar fi întors împotriva sa. Zice că-i un cameleon.

Cassino îşi aprinse ţigara.

— Nu se poate, Califule.

— Ai venit ca întârziere, Cassino, zisei oprindu-mă în mijlocul camerei. M-am gândit la asta înaintea ta. Acum tot ce putem să facem este să dăm de „Băiat”.

Cassino trase de câteva ori din ţigară, îşi scutură ţigara cu degetul mic şi mă privi cu trei cute pe frunte.

— Şi plata? întrebă.

— Nicio plată, zisei. Ricco plăteşte cheltuielile. Tu îl descoperi pe „Băiat”, eu vorbesc cu el şi, dacă totul se termină cu bine, Ricco plăteşte cheltuielile.

— Califule.

— Vorbeşte.

Îşi trecu mâna stângă prin părul lucios.

— Facem pe poliţiştii sau aşa ceva? întrebă.

— Vrei să zici pe intermediarii?

— Asta e. Dar ce avantaje avem din asta?

— Nu-l lăsăm pe „Băiat” să-l trimită pe Ricco pe lumea cealaltă. Asta dacă e adevărat ce crede Ricco.

— El ţi-a cerut-o?

— El. Se teme foarte mult de „Băiat”.

Se făcu linişte.

— Bine, zise Cassino la un moment dat, am să-l caut pe „Băiat”. Dar să ştii că nu e un cameleon.

— Aşa e. Dar caută-l.

Timpul trecea, Cassino îşi stinse ţigara în scrumieră şi înţelesei că se gândea să-mi pună o întrebare.

— Dă-i drumul, Cassino, sfârşii prin a zice.

— Nu-i nimic, zise şi făcu o pauză. Bine, nu-mi face plăcere să-l caut pe „Băiat”. N-avem un contract, n-avem nimic. Ştii, Califule, ar trebui să aranjăm ceva ca să avem şi noi un avantaj. Dacă am avea bani, ar fi altceva.

— Aşa e.

— Pe cine vroia Steve Ochi Frumoşi să lichideze?

— Pe Nora, amanta sa de acum.

Cassino se ridică şi mă privi cu coada ochiului.

— O femeie? întrebă.

— Aşa e. O chestie pasională prin excelenţă.

— Califule, zise Cassino strâmbându-se.

Îl privii tăcând.

— Califule, zise iar, asta miroase urât. Nu mă interesează, e pierdere de vreme. Steve Ochi Frumoşi e un nebun.

— Se teme groaznic, Cassino.

— Bine, zise, dar asta îl priveşte pe el.

Ne privirăm în ochi.

— Cassino, zisei răspicat una din cauzele pentru care noi doi lucrăm împreună este că tu obişnuieşti să faci ceea ce îţi spun fără să-mi ceri explicaţii. Cred că n-ai sesizat, Cassino, că nu ţi-am cerut părerea. Ţi-am spus să te ocupi de o anumită problemă. Dacă începi să gândeşti, Cassino, ai fi un pericol pentru Einstein, în afară de faptul că m-ai necăji şi nu mi-ai rezolva ceea ce ţi-am cerut.

— Califule, nu mai vorbi aşa.

— Aşadar, Cassino, continuai, dacă te hotărăşti să ridici vreo problemă, aceasta ar fi a plăţii. Ai tot dreptul să-mi ceri un milion de dolari ca să-l găseşti pe „Băiat”. În cazul acesta eu îţi voi spune că nu-ţi dau, voi căuta să rezolv altfel şi am terminat discuţia.

Cassino se aşeză iarăşi şi îşi desfăcu mâinile cu palmele în sus.

— Stai aşa, Califule. Eu am zis doar că îi facem un serviciu lui Steve Ochi Frumoşi şi, dacă reuşim, să ne aranjeze ceva. Dar tu ştii că numai tu hotărăşti.

— Aşa e.

— Nu-mi face plăcere, zise, să-l caut pe „Băiat” din nu ştiu ce motive, dar asta nu interesează. Dacă vrei tu aşa, se face.

— Aşa e. Părul tău de guzgan se zburleşte. Te gândeşti că „Băiatul” nu ştie de glumă.

— Nu e asta, Califule. Nu-i doresc „Băiatului” decât binele, dar nu-mi face plăcere să ne încurcăm cu el. Şi asta ca să-i facem un serviciu unui nebun.

Nu răspunsei. Cassino se ridică iarăşi, îşi trecu mâna prin păr şi zise încet:

— Am să pun nişte băieţi pe urmele lui. Zici că individul a dispărut, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Tipul e ca o umbră. În afară de asta nu prea are reguli. Am să fac în modul următor: am să caut să văd unde este, ori unde ar fi. Vreau numai să ştiu dacă vrei ca el sa ştie ceva. Adică dacă vrei să vorbeşti cu el.

— Nu. Vreau doar să-mi spui în ce casă e, unde îşi face duşul, dacă e la Muzeul Prado, în sala Goya. Locul şi ora. Restul mă priveşte.

— Foarte bine.

Cassino îşi aprinse o ţigară, îşi arse degetul mare cu chibritul şi scutură mâna de două ori.

— Fir-ar să fie. Bine, Califule, plec să văd ce fac.

Tăceam. Cassino se îndreaptă spre uşă şi şovăi, ca de obicei.

— Nu te necăji, zise cu mâna pe clanţă. N-am vrut să te necăjesc. Doar că m-am gândit la toate astea.

— Fii atent că Einstein e în pericol.

— Bine, zise şi deschise uşa.

— Cassino, îl strigai.

— Poftim?

— Toţi marii mercenari trebuie, din când în când, să facă câte un act de caritate. E un fel de curăţire a conştiinţei.

— Bine, zise.

— Materialismul tău desfrânat, Cassino, se transformă până la urmă într-o manifestare de inconştienţă.

— Ceea ce vreau eu este ca Steve Ochi Frumoşi să se spele de păcate. Asta vreau eu.

— Îţi lipseşte, Cassino, zisei. Îţi lipseşte şi gata.

— Ce-mi lipseşte?

— „Cosa mentale”.

— Bine, Califule. Bine. Ieşi şi închise încet uşa.

ŞASE

Timp de o săptămână nu s-a întâmplat nimic deosebit. Am văzut filme realizate de Mizoguchi, Penn, Losey şi Bergman şi o retrospectivă completă a operei lui Welles într-o sală aproape clandestină, cunoscută doar de vreo zece pasionaţi ai filmului. Mi-am petrecut nopţile în casa Olgăi, poate unica femeie din lume cu care am mereu de rezolvat probleme de epidermă. Stăteam liniştit, întins pe spate, privind la candelabrul de cristal atârnat în tavan, cu problema epidermei rezolvată pentru moment. Deşi aceeaşi problemă nu va întârzia să apară iarăşi deoarece gura Olgăi naviga pe umărul meu. Simţeam o somnolenţă vagă şi zisei tare, mai mult pentru mine:

— E o săptămână de când nu ştiu nimic de Cassino. L-am trimis să se ocupe de o problemă şi nu mai ştiu nimic de el. M-am băgat într-o poveste în care oamenii dispar. Acum a dispărut şi Cassino.

— Ce-i cu Cassino? întrebă Olga muşcându-mi uşor umărul.

— A dispărut.

Gura Olgăi urca suav pe umărul meu ca o corabie pe ape, împinsă de briză.

— Maynard, zise când ajunse la urechea mea, Maynard, Maynard, Maynard, Maynard, Maynard, şi îmi atinse cu limba lobul urechii, coborând din nou, suav, până la umăr.

— Mă gâdili pe umăr.

— Despre ce este vorba, iubitule?

— Este povestea unui bărbat cu monoclu îndrăgostit nebuneşte de o capră. Bine, zice el că e o capră.

— Şi e o capră?

— Mă gâdili. S-a hotărât s-o omoare ca să nu se mai gândească la ea. Sau să se gândească la ea ca

la o moartă. Găseşte că sunt două lucruri diferite.

Deschisei ochii, ridicai braţele şi o prinsei pe după cap. Gura ei îmi căuta subţioara stângă şi respiraţia îi era caldă, ca o briză de vară.

— Şi o s-o omoare? întrebă Olga.

— E foarte complicat. I-am spus să se omoare el. E mai simplu.

— I-ai spus să nu se atingă de ea?

Îmi mişcai umărul stâng.

— I-am spus să se omoare, cu toate că el găseşte că asta nu e o soluţie. I-am spus că e mai simplu. Deşi ca să te omori din dragoste nu e o soluţie. Poate pe un plan estetic, dar nu dovedeşte nimic.

— Oare dragostea trebuie să dovedească ceva, iubitule? Are dragostea vreo legătură cu soluţiile?

Mă gândii câteva secunde.

— Hotărât că n-are niciuna, zisei în sfârşit.

— N-o iubeşte destul, zise Olga, iar tu n-ai ştiut ce să-i spui. Nu trebuie să se omoare ca să se elibereze. Trebuie să facă mai mult, trebuie să se omoare oferindu-i-se. Asta da, dăruire. Ultima.

— Aşa e.

— Dar el n-o iubeşte cu adevărat. Are doar orgoliul rănit. Îmi place umărul tău, curba umărului tău.

— Plec.

— Mai stai.

Simţii pe piept mâna stângă a Olgăi. Acum naviga cu mâna stângă pe pieptul meu şi cu gura pe umărul meu. Iar eu eram ca o mare.

— Olga, plec. Termină cu dansul acesta.

— Nu-ţi fac niciun rău, zise încet. Stai liniştit. Şi trebuie să omori pe cineva ca să-l ajuţi pe omul acesta?

— Nu.

— Maynard, Maynard, Maynard. Dar ea?

— Nu ştiu. Probabil că umblă ca să se regăsească.

— Ea l-a devorat, şi gura Olgăi pătrunse în gura mea, gura ei vorbea în gura mea. Ea l-a devorat, el

este devorat şi încearcă să se elibereze. N-o iubeşte destul, e orgolios şi nu este în stare să se omoare pentru ea.

— Frumos, zisei. Numai că el înainte de asta ar fi trebuit să scrie un sonet.

Buzele Olgăi atinseră suav sprinceana mea stângă şi asta îmi dădea totdeauna senzaţia unei corăbii care naviga. Iar eu eram marea.

— Care este procentul exact al apei din corpul nostru, Olga?

— Tu nu ştii ce este dragostea, zise. Citeşti multe cărţi şi spui multe lucruri bizare şi interesante, eşti un tigru delicat şi torturat, dar nu ştii ce este dragostea. Nici tu, nici bărbatul acela cu monoclu.

— Aşa e.

— Ajută-l.

Olga îmi astupă cu gura ochiul stâng.

— Am să-l ajut, dacă am să pot, zisei privind cu ochiul drept la candelabrul de cristal. Doar i-am spus să expedieze femeia de acasă. Bine, nu e nevoie s-o expedieze, ajunge dacă o lasă să plece.

— Azi te-ai bărbierit foarte bine, zise trecându-şi mâna stângă peste bărbia mea. Ar fi bine dacă ar putea să scape de ea, odată ce n-o mai iubeşte destul.

— I-am spus să se ducă la un psihiatru, zisei. Şi tu ar trebui să te duci. Toată lumea ar trebui să meargă la un psihiatru. Şi psihiatrii ar trebui să se consulte între ei şi aşa mai departe. Am plecat.

— Mai stai.

Îmi închisei iarăşi ochii.

— El are nişte ochi de dansatoare spaniolă, ea e metisă şi morfinomană, se caută zece mii de dolari, apoi mai e şi Cassino, un mercenar, care a dispărut. Ar trebui să dau totul dracului. Am plecat.

— Maynard, Maynard, Maynard.

O împinsei uşor, mă ridicai şi începui să mă îmbrac.

— Fluidul trupului tău, zise.
— Poftim? întrebai, deşi pricepusem.
— Fluidul trupului tău în umărul tău, zise. Îmi pun capul pe umărul tău şi simt fluidul corpului. Maynard, Maynard, Maynard.
— Sunt necăjit, zisei. Şi mai sunt şi bătrân. Poate că ar trebui să am nepoţi.
Mă îmbrăcai fără să mai zic nimic. Apoi mă uitai în oglindă şi îmi aranjai cravata.
— Pleci, Maynard, zise chipului pe care-l vedea în oglindă.
— La revedere, Olga.
O sărutai pe obraz.
— La revedere, zise. Şi ajută-l.

ŞAPTE

Dick Marlowe se aşeză pe canapeaua pe care se aşeza de obicei Cassino, cu faţa spre fotoliul meu. Se uită în jur şi zâmbi.

— E o casă frumoasă.

— Aşa e.

Avea, un mănunchi de chei în mâna dreaptă. Îşi vârî degetul arătător în inel şi începu să învârtească mănunchiul de chei într-un anumit ritm. Părea sedus de mişcare. Apoi zise fără să se uite la mine:

— Cassino a întrebat.

— Aşa e.

Ochii lui limpezi urmăreau cu atenţie mişcarea cheilor.

— Curiozitatea este mama morţii, monologă.

— Afirmaţia este greşită. Curiozitatea este mama înţelepciunii, zisei.

Dădu uşor din cap.

— Depinde.

Tăcui. Dick îşi aduse umerii mai în faţă, întinse mănunchiul de chei spre mine, zâmbi şi zise:

— Cred că nu e o treabă uşoară.

Se mai uită o dată în jur, apoi zise cu nu aer mai puţin stânjenit:

— Ce propui, Maynard?

— Dar tu, Marlowe?

Se ridică şi se duse la fereastră. Privi afară, apoi se întoarse şi întrebă:

— Ce crezi despre mine?

Îmi strânsei mâinile în faţa obrazului.

— Cred că eşti inteligent şi organizat, zisei. De asemenea cred că eşti implacabil, dacă e nevoie. Şi rece. Şi că eşti la vârsta când începe reumatismul. Niciodată nu vei ajunge preşedinte al Statelor Unite, dar poţi să ajungi senator. Ştii să numeri până la zece înainte de a da un răspuns şi trebuie

să ştii să numeri mult mai mult când este vorba de bancnote.

Tăcea. După câteva secunde continuai:

— Şi mai e ceva. Uneori eşti în stare să doreşti să fii sincer. Când spui la revedere.

— E un portret reuşit, zise aşezându-se pe canapea.

— Aşa e.

Acum se uita la palma deschisă a mâinii în care ţinea mănuchiul de chei. Era în asta ceva din teoria concentrării.

— Ai uitat doar să spui că detest să fac paşi şi să creez situaţii inutile.

— Asta, dragul meu, răspunsei încet, rezultă şi din faptul că te-am primit în casa mea, răspunzând cererii tale. Că doar n-ai venit aici ca să-mi arăţi colecţia de timbre.

— Cassino, zise.

— Aşa e, răspunsei. Cassino e problema. Spune de ce.

— Nu zise clătinându-şi capul. Problema nu e Cassino. Problema eşti tu.

Tăcui. Deodată începu să vorbească pe un ton foarte grav tot privindu-şi cheile din palma deschisă.

— Cassino a întrebat, insistă, cuiva nu i-a plăcut că a întrebat, acum este făcut praf şi vreau să vorbesc cu tine foarte serios.

Pe Dick Marlowe îl cunoşteam destul de superficial. Dar asta era suficient ca să-mi dau seama că e vorba de un om legat de multe interese obscure, de acelea de care e mai bine ca omul nici să nu ştie. Avea cincizeci de ani dintre care treizeci şi cinci a folosit ca să facă avere pe căi numai de el ştiute. Avea faţa impasibilă de indian, deşi era albă, iar la corp părea semi-mijlociu. Îşi schimba maşinile în fiecare lună, aşa cum îşi schimba pe vremuri Steve Ricco femeile iar alţii întorc foile calendarului.

— Cum ai aflat de numărul meu de telefon! întrebai.

— Cassino, zise privindu-mă cu ochii foarte limpezi. Cassino a spus totul. Trebuie să-ţi spun că n-avea ce să facă. Există metode foarte bune.

— Aşa e, zisei sculându-mă şi începui să mă plimb prin cameră. Presupun că mai este în viaţă.

— O să mai trăiască mulţi ani, zise. A fost bine tăbăcit, dar are nevoie doar de odihnă. Şi de somn. Orice om are nevoie de somn.

— Şi de ce i-aţi făcut asta lui Cassino!

— Fiindcă a întrebat.

— A pus vreo întrebare prostească?

Făcu un semn cu capul în sensul că da.

— De pildă, a întrebat dacă Stravinsky candidează pentru titlul mondial la categoria uşoară. Sau dacă prăbuşirea Imperiului Roman a avut loc înainte de ridicarea sa. Cassino e capabil de aşa ceva.

Marlowe se uită iarăşi la mănunchiul de chei din mână. Pe buze îi apăru o umbră de zâmbet.

— E o umbră de zâmbet pe buzele tale, zisei ea să sparg liniştea care urmă.

Se uită întrebător la mine.

— Fac literatură proastă, îi explicai. M-am uitat la tine, am văzut o umbră de surâs pe buze şi am zis-o cu voce tare. Cuvintele servesc la multe. Cu ele s-ar putea umple saci de tăcere.

— Vreau să vorbesc serios cu tine, zise.

— Vorbesc serios, răspunsei. Ceea ce mi-ai spus de Cassino este serios. Şi ceea ce îţi spun este serios. Vorbeşte, Marlowe. Să terminăm odată cu porcăria asta.

Respiră adânc. Ne privirăm în ochi. Acum părea foarte serios.

— Ai de făcut un singur lucru, zise. Să stai cuminte. Nimeni nu-ţi va mai pune întrebări. Cassino se va întoarce în câteva zile şi veţi putea amândoi să studiaţi Istoria Romei sau orice altceva. Şi totul se va opri aici, Maynard.

Rămânem cu toţii prieteni buni. Nu crezi că e cea mai bună manieră de a rezolva problema?

— Aşa e.

Mă aşezai din nou în fotoliu.

— Cassino ne-a vorbit de povestea unui oarecare Steve Ricco, din cauza unei femei, zise. O poveste uluitoare. Dar oricum ar fi fost, sunt oameni care nu mai vor să se gândească la asta şi chiar ar putea să-şi amintească de tine cu simpatie. Un oarecare Maynard, vor zice, care a acceptat nişte sfaturi bune, care e un băiat isteţ şi ştie că viaţa nu e o parodie.

— Aş putea chiar să primesc un cadou, zisei. Pentru comportarea bună, explicai.

— Bine gândit, zise. Un cadou. Un cec să-ţi cumperi cărţi bune şi discuri bune. Şi chiar să-ţi cumperi un pistol nou, de care trebuie să ai nevoie. Cu siguranţă ai nevoie de un stoc bun de pistoale. Din cauza profesiei. Şi ca să bagi frica în oameni. Are multe pistoale, o să zică lumea. Şi o să se teamă de tine.

— O întrebare, Marlowe.

— Te rog.

— De câte ori îţi pronunţ numele îmi amintesc de Philip Marlowe al lui Raymond Chandler; dar cred că n-are nicio legătură. Dar să mergem înainte, întrebarea pe care vreau să ţi-o pun este următoarea: ceea ce mi-ai spus este un fel de verdict? Îmi luaţi licenţa de asasin profesionist? Bine, vreau să zic, licenţa abstractă, bineînţeles.

— Nu, zise. Oamenii trebuie să trăiască din ceva.

Pe buze îi apăru un surâs slab şi îşi băgă repede mănunchiul de chei în buzunar. Apoi continuă:

— Trăieşte-ţi mai departe viaţa şi lasă-l în pace pe „Băiat”. Asta-i totul.

— Să nu-i tulbur somnul de copilaş, zisei. Căci copilul poate să plângă şi nimeni nu mai poate dormi în casă.

— Eşti glumeţ, Maynard. Aşa e.

Îmi scărpinai sprinceana stângă.

— Şi am să primesc un cadou.

— Dat din toată inima.

Ne privirăm iarăşi în ochi.

— Nu-mi trimite cadoul, Marlowe. Dă-l dracului.

Se gândi câteva secunde apoi mă întrebă:

— E un refuz sau un semn de demnitate?

— Nu ştiu. Încă nu ştiu ce e.

Se ridică dintr-odată şi se îndreptă spre uşă.

— La revedere, zise fără să se întoarcă. Am fost explicit şi ştii asta.

Ieşi. În urma sa lăsă un miros proaspăt de apă de colonie.

OPT

La început mi se păru că am greşit uşa apartamentului, când am intrat în sufragerie. Mă găseam, însă, fără nicio îndoială în casa mea. Pe sofa, întins pe spate, era Cassino.

În afară de Cassino mai erau patru oameni. Oameni diferiţi, de parcă ar fi ieşit din medii diferite. Trei bărbaţi şi o femeie. Aveau comun doar o nemulţumire studiată. Ca şi cum ar fi vrut să-mi dea de înţeles că dacă erau în casa mea, asta era absolut normal.

— Hei, zisei.

Nu auzii niciun răspuns. Cele patru figuri, care rămăseseră nemişcate când mă văzură intrând în sufragerie, începură să se mişte supunându-se, parcă, unui semnal care îmi scăpa. Mă oprii în uşa sufrageriei cu cheile în mână. Apoi îmi băgai cheile în buzunar.

— Scoate uşurel mâna din buzunar.

Vorbea unul cu accent latino-american şi cap de pasăre. Era un bărbat uscăţiv şi brunet, cu degetele băgate în buzunarele vestei şi cu o cicatrice pe frunte. Putea să treacă drept vărul lui Manolete.

Începui să-mi scot uşurel mâna din buzunar privind cu coada ochiului la „Lugerul" din mâna dreaptă a unui individ aşezat pe canapea. Era un bărbat cu coamă de leu şi mustăţi galbene şi pătrate. Avea nişte ochelari fără ramă şi o haină cu guler de catifea.

— N-am nimic în mână, zisei arătând mâna dreaptă deschisă.

— Doctore, zise vărul lui Manolete cu spatele spre mine. Examinează-l.

Acela, care trebuia să fie doctorul, se ridică, se apropie de sofa, îngenunche şi începu să se uite la Cassino. Avea o bărbie dublă, mâini mari şi

pistruiate şi o şuviţă de păr cărunt care îi cădea peste ochiul drept.

— Pot să mă aşez şi eu pe un scaun? întrebai.

Părea că nimeni nu m-a auzit. Pusei mâna pe un scaun şi mă aşezai. Mă uitai la femeie. Avea o piele măslinie. Era cam plinuţă, foarte repede mi-am dat seama că era chiar rubensiană. Dar era o femeie frumoasă, cu păr foarte negru, nări fremătătoare, urechi mici şi cu un aer superior, olimpian, aproape distant.

Când mă întorsei ca să mă uit la doctor, acesta era cu un stetoscop în mână. Îl examina pe Cassino.

— E bine, zise cu o voce profundă şi începu să-şi strângă stetoscopul.

Vărul lui Manolete se plimba prin cameră cu degetele în buzunarele vestei. Părea că se gândeşte la ceva.

— Este exerciţiul meu preferat, zisei.

Individul mă privi.

— Plimbarea prin cameră, explicai mişcându-mi braţul. Se spune că face bine la circulaţia sângelui.

Bărbatul cu coamă de leu tuşi. Imediat se auzi un geamăt scos de Cassino. Din locul în care eram puteam să-l văd. Avea obrajii roşii şi corpul umflat. Arăta foarte rău.

Vărul lui Manolete îmi aruncă o privire.

— Du-te să-ţi vezi prietenul, zise şi îşi întoarse capul de pasăre spre stânga.

Mă ridicai, mă apropiai de Cassino, îmi pusei degetul arătător de la mâna dreaptă pe sprinceana lui stângă şi zisei:

— Cassino.

Avea ochii închişi şi respira greu. Părea că nu mă auzise. Mă întorsei pe scaunul meu şi zisei:

— L-am văzut.

— Ţi-a plăcut? mă întrebă vărul lui Manolete.

— Cine să-mi placă? Cassino?

— Da.

— Niciodată nu mi-a plăcut prea mult de Cassino. Dar acum, când îl văd aşa, mi-e milă de el. Dumneavoastră nu vă e?

Tipul cu „Lugerul” zise:

— Doctorul să supravegheze intrarea în casă. Pe fereastră.

Doctorul se ridică şi se duse până la fereastră. Dădu puţin la o parte perdeaua şi rămase acolo uitându-se pe geam.

Cassino începu iarăşi să geamă. Acum încerca să-şi mişte corpul. Femeia se duse la sofa, se uită la Cassino şi apoi la mine. Aşteptam să zică ceva, dar nu spuse nimic. Îşi încrucişa braţele şi începu să se plimbe prin cameră. Acum o vedeam mai bine şi mi se părea mai mult atletică decât grasă.

— Ai să dormi pe scaunul acela – zise tipul cu „Lugerul”.

Vărul lui Manolete şi femeia se plimbau prin cameră, în sens contrar, prin faţa mea. La un moment dat ea se aşeză în fotoliu, în stânga mea, iar el se fâţâia de colo-colo.

— Prietenul tău se va pune pe picioare, zise vărul lui Manolete fără să se oprească.

Făcui un semn cu capul în sens că da. Vărul lui Manolete se apropie de pick-upul meu, se aşeză pe vine şi începu să se uite la colecţia mea de discuri. Deodată se întoarse şi, pe neaşteptate, scoase nişte hohote cristaline. Apoi se ridică, tot zâmbind, şi începu să se uite la titlurile din vitrina mea.

— „Dios mio”, un estet, zise.

Se întoarse la colecţia de discuri şi luă unul. Îl puse pe pick-up. Acum şase oameni ascultau „Concertul din Aranjuez”. Asta în cazul în care Cassino ar fi putut să audă ceva.

— Prima mişcare din concert nu mă interesează, zise. Îmi place a doua şi mai ales adagio.

— Mă rog.

— Ghitara lui Segovia este mai bună decât cea a lui Yepes, zise plimbându-se iarăşi prin cameră. Am discul lui Segovia.

— Eu îl am pe a lui Yepes, răspunsei.

Vorbeam tare din cauza muzicii.

— Există un neamţ foarte bun, zise, dar puţin funcţional. Am şi discul lui. Segovia îmi place mai mult fiindcă este mai romantic, aşa cum a conceput Joaquim Rodrigo concertul, mai ales în adagio. Tehnica nu compensează totdeauna.

— Şi eu m-am gândit la asta, zisei.

— Suflet spaniol, zise ca şi cum ar fi gândit cu voce tare, rană care nu se închide niciodată, la „ora cinci" cum scrie Lorca, toate acestea au fost prinse de Rodrigo. În adagio.

— Îmi place mişcarea a doua, zisei, intrarea orchestrei. Mi se pare punctul cheie.

Dădu furios din cap în semn că da şi continuă să se plimbe.

— Virtuozitatea stă în ghitară, zise, este un exerciţiu de ghitară, dar intrarea orchestrei este, într-adevăr, punctul-cheie.

Ceilalţi se uitau cu coada ochiului. Se termină prima mişcare şi ghitara lui Yepes o începu pe a doua.

— Acum nu mai vorbeşte nimeni, zise plimbându-se prin cameră.

Melancolia torenţială din adagio începu să umple camera. Omul cu cap de pasăre, încreţindu-şi fruntea, se dăruia în întregime muzicii. Doctorul, care veghea la fereastră, părea trist. Individul cu „Lugerul" nu lăsa nicio impresie, în afară de aceea a unui individ cu „Luger". Privirea femeii se încrucişă cu a mea şi mă desfiinţa cu calmul ei olimpian copleşitor.

La un moment dat Cassino gemu iarăşi. Dar nimeni nu-i dădu nicio atenţie. Omul cu cap de pasăre îşi aprinse o ţigară şi acum părea o locomotivă ce se plimba prin cameră. În sfârşit, veni şi momentul intrării orchestrei. Se opri aproape extaziat. Eu închisei ochii fiindcă realmente sunt vulnerabil la această intrare. Îi

deschisei când ghitara reapăru în prim plan. Adagio muri lent pe corzi.

— Nu vreau să ascult mişcarea a treia, zise vărul lui Manolete şi opri pick-upul.

Scoase cu grijă discul de pe platan, îl băgă în cutie şi îl aşeză alături de celelalte. Apoi se întoarse spre mine şi zise:

— Eşti în stare să umbli cu pistolul la tine.

— Sunt.

Făcu un semn cu capul spre individul cu „Luger”. Acesta se ridică, se apropie de mine şi-mi zise:

— În picioare.

Mă sculai, ridicai braţele şi-l lăsai să mă verifice. Nu găsi nimic şi zise:

— Nimic.

Se întoarse pe canapea tot privindu-mă.

— Stai jos, zise.

— Mulţumesc.

— Cassino îşi mişca acum corpul de parcă ar fi avut un coşmar. Îşi ridică de două ori mâna stângă la gât, apoi se linişti. Doctorul lăsă fereastra pentru câteva secunde ca să-l vadă, apoi se întoarse la locul său.

— Ai mâncare în casă? întrebă femeia. Avea o voce blândă, aproape atrăgătoare.

— Am, răspunsei după câteva clipe privind-o. Brânză, lapte, biscuiţi. În frigider.

— În bucătărie?

— Da. În bucătărie.

Femeia se sculă, ieşi din sufragerie şi se îndreptă spre bucătărie. Individul cu „Luger” mă întrebă:

— Locuieşti singur aici?

— Singur.

— Hm, făcu individul.

Trecură câteva secunde. Apoi zisei:

— Femeia cu ziua vine o zi da, o zi nu.

— Ştiu, zise.

Lăsau impresia că ştiu totul şi că n-au nevoie de nicio explicaţie. Şi eu îmi făcusem socoteala că ştiu totul. Peste câteva clipe mă întinsei pe scaun şi întrebai dintr-odată:

— Şi acuma ce facem?

Nu răspunse nimeni. Femeia se întoarse din bucătărie şi îi zise individului cu „Luger”:

— Brânză, lapte şi biscuiţi.

— Atunci adu-le, zisei.

— Femeia vine mâine sau poimâine? întrebă cap de pasăre.

Îmi scărpinai nasul.

— Poimâine. A fost azi. Nu v-aţi ciocnit de ea?

— Nu, zise individul cu „Luger”. Îţi arde de glume.

Cassino deschise ochii şi privi spre tavan cu un aer cam absent. Îşi mişcă buzele mestecând în sec, ridică puţin braţul stâng şi-l puse repede la loc. Mă ridicai, mă apropiai de el şi îi zisei:

— Cassino.

Cassino mă privi, clipi din ochi şi zise:

— Califule.

Femeia se apropie de sofa şi începu să se uite la noi.

— Cum merge, Cassino? întrebai.

Răspunsul întârzie cam un minut. Până la urmă vorbi, dar cu o voce năclăită.

— Scuză-mă, Califule. Unde sunt?

— În casa mea.

— Scuză-mă.

— Lasă asta.

Mai trecură câteva secunde. Îi venea greu să vorbească.

— Ai necazuri?

— Nu, Cassino. Stai cuminte.

Vocea femeii închise dialogul:

— Emoţionant.

Mă întorsei la scaunul meu şi mă aşezai. Îmi sprijinii coatele pe genunchi. Îmi închisei ochii. Trecuseră două zile de la vizita pe care mi-o făcuse

Dick Marlowe. Acum îl aduseseră pe Cassino. Şi numai ei ştiau ce mai pregăteau.

— Califule.

Mă sculai iarăşi şi mă apropiai de sofa.

— M-au silit să vorbesc, Califule.

— Nu te mai gândi la asta, Cassino, zisei zâmbind. Uite unde era Einstein.

— Care Einstein? întrebă individul cu „Luger”

— E un cod, zisei şi mă întorsei la scaunul meu.

Vizitatorii mei schimbară privirile între ei şi hotărâră să nu acorde importanţă lui Einstein. Femeia scoase un radio portativ, îl puse la ureche, apoi îl scutură puţin. Trecură câteva secunde. Se auzi o voce spunând în surdină: „… cum nu era mai mare decât un deget, i-au spus Degeţel. Şi cum numele se potrivea, nimeni nu s-a gândit să-l schimbe. Şi a rămas cunoscut pentru totdeauna ca Degeţel”.

— Este adaptarea radiofonică a „Degeţelului” de Perrault, zisei uitându-mă în jur.

Femeia schimbă postul şi căută muzică de jazz. Se auzi telefonul. Tensiunea ne cuprinse pe toţi.

Individul cu cap de pasăre ridică receptorul. Ascultă câteva secunde, apoi zise.

— Nimic. Foarte bine.

Puse receptorul şi îi făcu un semn cu capul individului cu „Luger”. Toţi răsuflară uşuraţi. Apoi scoase o batistă albă din buzunar şi îşi şterse palmele de sudoare.

— E cald în casă, zise privindu-mă.

De data asta eu am fost acela care nu răspunse. Individul continuă:

— Vom dormi cu toţii în camera asta.

— Bine.

— Iar tu vei sta pe scaunul acesta.

— Mi-aţi mai spus-o.

Cassino se mişca. Mă dusei iarăşi până la el şi îi făcui cu ochiul. Apoi mă întorsei şi mă aşezai.

— Poţi să fii luat prin surprindere, zise, dintr-odată, individul cu „Luger-ul”.

— Omul luat prin surprindere nu este matur, zisei sentenţios.

— E pompos nobilul nostru, zise individul cu „Lugerul” privindu-l pe individul cu cap de pasăre.

— Dar e adevărat ceea ce spune, zise individul cu cap de pasăre.

— Ia te uită, zise femeia.

— La ce? întrebai uitându-mă la ea.

Femeia dădu din umeri şi căzu într-o tăcere adâncă. Doar paşii vărului lui Manolete, înainte şi înapoi, mai dădeau un semn de viaţa. Îl auzii iarăşi pe Cassino:

— Califule.

— O. K., Cassino, dormi.

Trecură câteva ore şi începui să simt oboseala în oase. Dormitam, dar cu fiecare din cele cinci simţuri într-o uşoară alertă. Noaptea trecea, trecea, şi nimeni nu zicea nimic. La un moment dat individul cu „Lugerul” se duse la fereastră în timp ce doctorul se aşeză pe canapea cu un „Smith & Wesson” în mână. Ei se schimbau din când în când şi se părea că aşteaptă ceva.

Dimineaţa băură lapte şi mâncară brânză. Doctorul mâncă numai câţiva biscuiţi. I-am cerut doctorului doi biscuiţi şi-i dădui puţin lapte lui Cassino. Tocmai mă scărpinam pe spate cu o dorinţă enormă de a face un duş când sună telefonul. Răspunse vărul lui Manolete în timp ce toţi ceilalţi stăteau în expectativă.

— Nimic. Foarte bine, repetă.

Mai ascultă câteva minute, apoi insistă:

— Foarte bine.

Puse receptorul, făcu un semn cu mâna celorlalţi şi înţelesei că se pregăteau să plece. Începură să se îndrepte spre uşă. Omul cu cap de pasăre, care încheia cortegiul, zise zâmbind:

— „Adios, hombre”.

— „Adios, hijo”, răspunsei.

Plecară. Mă uitai la Cassino. Dormea adânc.

NOUĂ

— Cum îi spune barului? întrebai.

— „The Grapes of Wrath”[1] – zise Johnny. E un bar deosebit.

— Cum adică, deosebit?

— Deosebit, asta-i tot.

Johnny conduse maşina pe dreapta şi înţelesei că sunt zone la New York de a căror existenţă nu ştiam nimic. Trecurăm pe sub un arc de piatră şi o apucarăm pe o stradă pietruită, cu lăzi de gunoi şi fără lumini. Îmi amintii deodată de tinereţea mea. Din cauza mirosului pe care îl simţeam în nări, un miros de putreziciune.

La un moment dat Johnny opri maşina. Eram pe o stradă foarte strâmtă, aproape fără lumini. Acesta era centrul acestei părţi a oraşului, dar mai mult spre culise decât spre scenă, deoarece scena sunt străzile largi.

Coborârăm din maşină. Johnny se uită în jur, apoi se întoarse spre mine:

— Îţi aminteşti? mă întrebă.

— Cum să nu, răspunsei. Seamănă cu cartierul nostru.

— Mizeria are totdeauna aceeaşi faţă, zise.

— Să mergem.

Pornirăm. Noaptea era răcoroasă, aproape plăcută. Mai neplăcut era mirosul. Un copil gemu în stânga noastră.

— Barul, zise Johnny, n-are nicio legătură cu Sindicatul. Este un bar ciudat. Dreptul de intrare este foarte restrâns. Nici nu s-ar putea spune că este frecventat. Evident, „mânioşii” mai mult stau în bar decât îl frecventează. Formează un fel de grup.

— Şi cum o să intrăm? întrebai.

— Zicem numele omului cu care vrem să vorbim. Ei îşi adoptă nume de scriitori ca pseudonime.

— Şi cu cine vom vorbi?

— Cu Emile Zola.

Mă oprii şi-l privii.

— Cred că s-au inspirat din „Fahrenheit 451” de Bradbury, zisei pornind mai departe.

Îi povestisem lui Johnny toată aventura lui Steve Ricco. După cele întâmplate cu Cassino căutam să aflu cine erau oamenii aceia. Vorbii cu Ricco, dar el nu ştia nimic sau poate că nu vroia să-mi spună. Îmi amintii de Johnny gândindu-mă că, poate, ar putea să ma ajute, cum mă ajutase de atâtea ori înainte. Îi dădui un nume, Dick Marlowe, singura mea pistă.

— Omul ăsta ştie, sau cel puţin ar trebui să ştie, de afacerile lui Dick Marlowe. Nu ştiu dacă va vroi să ne spună.

— Cine? Zola?

— Da, zise Johnny. Este omul cel mai informat din câţi cunosc. Este foarte inteligent. L-am cunoscut acum vreo cinci-şase ani când Sindicatul şi-a lărgit controlul şi asupra barurilor. Am avut contacte cu el din cauza mai multor baruri, inclusiv „The Grapes of Wrath”. Dar n-am făcut nimic. Avea legături cu persoane foarte sus puse şi Sindicatul l-a lăsat în pace. Am rămas prieteni. L-am vizitat aici de vreo două-trei ori.

— Parcă ai telegrafia.

— Poftim?

— Mă refer la felul în care povesteşti.

— Bine, am vrut să-ţi explic. A acceptat să viu cu tine deoarece mă simpatizează. M-ai înţeles?

— Da.

— Barul este foarte ciudat. Să nu te miri de ce ai să vezi. Mergeam mai departe. Alte lăzi de gunoi, alţi pereţi roşi de vicisitudinile vremii, alte lumini palide dincolo de ferestrele cu geamuri sparte. Şi mai ales mirosul.

Deodată intrarăm într-o stradă aproape curată, luminată de un bec atârnat de perete, chiar în centrul din dreapta. Aici mirosul era altul.

— Sunt, depozite de hârtie, zise Johnny.

— Barul este al lui Zola?

— Nu. Nu-i al nimănui. El este unul dintre fondatori sau aşa ceva.

— Şi, în afară de Zola, cum îl mai cheamă?

— Foster. Oswald Eugene Foster. E aici, zise Johnny şi întinse braţul.

Deasupra unei uşi de lemn, aproape de colţul străzii, era o mică lanternă. Ne apropiarăm. Aşteptai pe partea cealaltă. Era o fundătură. Câteva maşini staţionau dând o notă insolită de solititudine în noaptea liniştită.

Johnny bătu în uşă cu degetele îndoite. Mi se păru că numără loviturile. Auzii cum alunecă zăvorul şi avui sentimentul că cineva ne spionează dinăuntru. Când uşa se întredeschise uşor Johnny zise prin crăpătură:

— Suntem invitaţi de Emile Zola.

Auzind asta mă simţii Guy de Maupassant. Uşa se deschise şi un bărbat blond, uscăţiv, cu vesta roşie desfăcută, ne zâmbi şi, cu un gest al mâinii, ne invită să intrăm.

Intrarea şi uşa se închise în urma noastră. Primul lucru pe care îl văzui fu o lumină puternică şi roşie. Casa era roşie, totul era roşu: pereţii, barul, scaunele, canapelele (da, erau şi canapele). Şi mai era un Soutine pe perete, sau ceva ce semăna cu Soutine, roşu, roşu, într-un glob alb, singura piesă care nu era roşie în casa aceea.

— The Grapes of Wrath este un infern pentru inocenţi, zise bărbatul blond privindu-mă şi zâmbind. În afară de sala roşie, mai aveam o sală albă şi una cenuşie, unde ne vărsăm rnânia.

Numărai repede. Erau şapte bărbaţi şi două femei. Nu, erau trei femei. Nu, opt bărbaţi şi trei femei. Iar unul dintre bărbaţi se îndrepta spre noi. Era într-un costum închis şi cămaşa deschiată, fără

cravată. Zâmbea cu acelaşi zâmbet ca şi bărbatul blond: un fel de zâmbet înţelegător. Era brunet, de statură normală şi avea vreo cincizeci de ani.

— Noroc, Johnny, zise strângându-şi ochii.

Blondul se duse. Johnny făcu un semn cu capul spre mine.

— Emile Zola, încântat, zise tipul cu acelaşi surâs pe buze. Avea ochii foarte negri, cu riduri în jurul lor.

— Confucius, zisei.

Johnny se strâmbă, dar individul râse.

— Veniţi cu mine, zise.

Ne duserăm la o masă roşie şi ne dădură să bem băuturi, care trebuiau să fie roşii, în pahare, bineînţeles tot roşii. Furăm serviţi imediat ce ne aşezarăm.

— Aici e whisky, zise Zola.

— Nu beau whisky, zisei. Aş prefera să beau un pahar de lapte, dar, ca să nu fac opinie separată, pot să beau şi un pahar de sânge.

Individul râse iarăşi. Se uită la Johnny.

— Cine se crede el? întrebă referindu-se la mine, fără să mă privească. Bine, cine crede că este, în afară de faptul că este Confucius?

— Brrr, făcui din gură.

O femeie roşcovană, în pantaloni, se apropie de noi. Avea în mână un pahar şi era îmbrăcată în verde închis. Se aşeză în faţa mea, lângă Zola.

— Charlotte Bronte, zise Zola. Acesta e Confucius. Iar acesta este prietenul meu Johnny Arteleso. E un băiat bun doar că are cunoştinţe extravagante.

Se referea la mine.

— Salut, Charlotte, zisei. Ce mai face Emily? I-a trecut bronşita?

— I-am dat terci de seminţe de în, zise. I-a făcut foarte bine. Dar acum e turbată. A muşcat-o un câine.

— N-are noroc, răspunsei. Să vorbim cu prietenul mea Pasteur. El se ocupă de câini.

Johnny se băgă în discuţie.

— Peter, zise printre dinţi căutând să mă înfrâneze.

— Te cheamă Peter, dragostea mea? Peter Confucius?

Zola găsi că e o glumă foarte bună şi hohoti de râs.

— Peter Confucius, silabisi Zola. Un individ care se cheamă Peter Confucius.

Amândoi se porniră, pe râs. Mă uitai la Johnny care dădu uşor din umeri. Îi făcui semn cu ochiul.

— Adu un pahar de lapte pentru Peter, zise Zola peste umărul Charlottei.

— Vrei un păhărel de lapte, dragostea mea? mă întrebă Charlotte. Avea ochi verzi şi buze fine. Mâinile îi erau aproape transparente, cu degete lungi.

— Dacă nu te supără, zisei.

— Vine acum, dragostea mea.

Se sculă şi se duse prin spatele meu. Un individ care stătea chiar sub tabloul de Soutine se ridică şi se îndreptă spre noi. Pe faţă i se vedea acelaşi zâmbet. Ne salută aplecându-se puţin şi ne spuse:

— Peste câteva minute Baudelaire va recita din „Florile răului” în sala Cenuşie.

Era micuţ, slab, prost îmbrăcat şi purta pantofi patruzeci şi patru. Avea un păr foarte ondulat şi dinţii foarte albi. Apoi se duse, făcând plecăciuni în faţa noastră.

— Cine mai e şi ăsta? întrebai.

— Marcel Proust. În fiecare zi scrie câte o pagină şi apoi o rupe. Este genial, zise Zola privindu-mă cu ochii săi negri şi înguşti. Genial, înţelegi, insectă?

— Perfect, zisei împăciuitor. Baudelaire a venit?

— E ăla de acolo, răspunse Zola arătând cu capul.

Mă uitai spre el. Părea un tip liniştit, cu un aer foarte plăcut, aşezat la o masă cam la şase metri de a noastră. Părea un unchiaş. Aşa-i. Sunt unii care

par nişte unchiaşi. Nu puteam să mi-l închipui recitind „Florile răului”.

— El va recita din „Florile răului”? întrebai.

— El, zise Zola. Ai ceva contra, insectă?

— „Rien”, zisei.

Căuta să mă provoace şi începusem să mă gândesc cum să ies de acolo. Îmi dădeam seama că nu voi obţine nicio informaţie. În timpul acesta Charlotte îmi aduse paharul cu lapte şi mi-l aşeză în faţă. Apoi se aşeză iarăşi lângă Zola.

— Bea, dragostea mea, zise.

Începui să-mi beau, fără grabă, laptele. Johnny zise:

— Are nevoie de o informaţie. Are nevoie, realmente.

— Să vedem dacă o merită, zise Zola pironindu-şi ochii asupra mea.

Îmi aşezai coatele pe masă, mă uitai în jur şi întrebai:

— Dar voi ce faceţi aici e ceva serios sau vă jucaţi?

— Serios, dragostea mea, zise Charlotte. Nimic nu poate fi mai serios decât ce facem noi. Credem în artă ca în unică formă de apropiere. Credem îndeosebi, în literatură, în forţa cuvântului.

— Deci asta e!

— Faptul că tu nu înţelegi, zise ea, este prevăzut în textele sacre, cum ar spune misticii. Eşti un animal, dragostea mea. N-ai ce să-i faci. Sunt milioane de animale. Se nasc, trăiesc şi mor făcând lucruri stupide. Au o cultură meschină, profesii şi celelalte la fel. Alimentează inconştient tiranii, politici şi războaie.

— Asta-i un templu al cunoaşterii, zisei mai mult pentru mine.

— Nu eşti chiar atât de prost, zise privindu-mă cu o anumită bunăvoinţă. Am înţeles că ai învăţat câte ceva şi că trăieşti în cea mai rea dintre lumi: în lumea dublă, lumea care ţi-a fost sugerată şi în care mori.

— Asta-i adevărat.

Urmă o pauză. Zola zâmbea iar Johnny o privea cu o anumită stânjeneală, cum i se întâmpla de câte ori cineva vorbea despre lucruri care îi scăpau.

— Uite-l pe prietenul tău, zise ea observând stânjeneala lui Johnny, este mult mai sigur decât tine. Trăieşte cu valori greşite, dar sunt singurele pe care le cunoaşte. Un eschimos nu ştie ce sunt alea tropice, aşa că tropicele nici nu există pentru el.

— Johnny e un învăţat, zise Zola. Trăieşte în lumea crimei şi e curat ca un înger. Inocent este tot ceea ce nu explică nimic.

— Camus, zisei.

— Exact, zise. L-am citat pe Camus. Dar după aceea?

— După aceea, nimic.

— Foarte bine, îl întrerupse Charlotte cu mâna transparentă în aer. Trăieşte în lumea crimei. Şi nu şi-a pierdut inocenţa. Dar lumea crimei este de-abia un subprodus al lumii civilizate în care vegetăm. Şi voi, sărmanii, zise privindu-ne, aveţi emoţiile voastre clandestine.

— Charlotte, zise Zola băgându-şi în gură o ţigară cu capătul aurit, nu e chiar aşa de uşor, orice ar fi, să alegi cum alegi tu. Cu atât mai mult pentru ei. Nu sunt nici măcar iniţiaţi. Ia cazul meu: exist în două lumi.

— Deoarece nu eşti suficient de bogat, zise Charlotte. Dacă ai avea mulţi bani nu te-ar interesa lumea lor. Încolo, nu te interesează nimic. Acolo cauţi cărbuni pentru vatra asta. Dar cu ei e altceva. Ar putea să fie şi bogaţi, ca mine, dar tot ar fi ceea ce sunt: nişte nevăstuici mintale.

— Nimeni nu m-a făcut până acum nevăstuică, zisei.

— Era timpul, dragostea mea. Ce profesie ai?

— Asasin profesionist.

— În afară de faptul că eşti prost… Şi ce vrea să zică asta, asasin profesionist?

— Omor oameni, Charlotte. Uite, de exemplu, te cerţi cu prietenul Zola, vrei să scapi de el şi mă plăteşti să-l ucid. Şi eu îl ucid, dacă găsesc că trebuie s-o fac. Am uitat să-ţi spun că sunt un asasin profesionist cu un anumit specific. Adică sunt un asasin profesionist cu un anumit specific. Adică sunt, un asasin profesionist cu conştiinţă. Un conflict viu.

Mă privi cu ochii trişti.

— Şi faci asta în serios sau în glumă? mă întrebă cu jumătate de glas.

— Nici eu nu ştiu, zisei tot cu jumătate de glas. Dar vreau să-ţi spun o frază frumoasă: cele mai serioase lucruri sunt acelea pe care le facem jucându-ne.

— Nu-mi place fraza, zise Zola. Nu-mi plac înfloriturile literare. Cel puţin acelea care sunt mai mult decât evidente.

Cineva bătu din palme şi se auzi o voce:

— Baudelaire va recita din „Florile răului”.

— Veniţi, copii, zise Charlotte. Şi tu, dragostea mea, zise adresându-mi-se, să nu omori pe nimeni în mijlocul recitalului, ar fi de prost gust.

Unchiaşul Baudelaire era la intrarea în sala care trebuia să fie cenuşie. Zâmbea. Avea acelaşi zâmbet scârbos.

ZECE

Sala, ceva mai mică decât cea roşie, era de o culoare cenuşie. Oamenii, răspândiţi până atunci în cele trei săli, se adunară aici să asculte recitalul. Erau peste douăzeci, mai mult bărbaţi decât femei.

În stânga era o estradă mică, cam la trei palme deasupra parchetului cu un amfiteatru în faţă, cu fotolii tot de culoarea cenuşie. Peretele din dreapta era plin de lozinci: „Cuvântul ne leagă”, „În fiecare dimineaţă poţi să alegi cultura sau moartea”, „Ştii că Shakeaspeare n-a murit?”, „Îmi dau regatul pentru o carte”, „Vrei să-mi dai versul care a rămas uitat pe aripa porumbelului?”, „Nimeni n-a fost la înmormântarea lui Dostoievski dar Dostoievski vine la moartea fiecăruia” etcetera.

Omul micuţ şi foarte uscăţiv care purta pantofi patruzeci şi patru se urcă pe estradă şi lumea începu să se aşeze în fotoliile din stal. Mă aşezai între Johnny şi o femeie de vreo patruzeci de ani despre care Balzac ar fi zis că e o smochină. Îi zâmbii. Îmi răspunse cu acelaşi zâmbet.

— Sunteţi nou aici, zise.

— Aşa e.

— George Sand, zise prezentându-se.

— Rapp Omhi Lori, silabisii.

— Cine?

— Scriitor preistoric. Primul care a folosit la scris un solz de dinozaur.

— Aha.

— Iar acesta este prietenul meu Karl Marx, zisei arătând spre Johnny. Nu e un băiat rău, dar multă lume nu-l suferă.

— Nici eu, zise privindu-l cu coada ochiului pe Johnny.

Vorbeam în surdină. Faţa îi oscila între jignire şi amuzament.

— Aş vrea să te rog ceva, George Sand, zisei.

— Spune.

— Aş dori să mă prezinţi marchizului de Sade. Am descoperit nişte ace şi sunt sigur că el le-ar aprecia.

— Marchizul de Sade a murit anul trecut, zise acuma clar amuzată. Era un om foarte simpatic, un om care n-ar fi putut să facă rău nici unei muşte.

— Într-adevăr, din câte ştiu, de Sade n-a avut niciodată de a face cu muştele, zisei.

Se auzi o voce.

— Linişte, Confucius.

Era Zola. Privindu-mă, îi apăruseră pe frunte două riduri.

Un joc de lumini transformă deodată sala într-o perlă gigantică, cu irizaţii palide pe pereţi. Efectul era frumos şi destul de discret. Îmi fixai ochii asupra omuleţului de pe estradă. Avea o carte deschisă în mână şi începu să citească:

— „Les Fleurs du Mal” sont et demeurent un chef-d’oeuvre de poésie française, dont l’art est parfait, si plein que leurs plus beaux vers passent universellment. On peut ne pas admettre une philosofie bâtie sur l’antagonisme du Bien et du Mal et sur la misère de l’homme; îl n’est pas possible de ne pas goûter la poésie dont Baudelaire a enrichi de tels pensées”.

Omuleţul făcu o mică plecăciune şi ieşi pe partea stângă a estradei. Peste un minut unchiaşul Baudelaire se ridică din primul rând şi urcă pe estradă, pe partea dreaptă. Se făcuse o linişte de gheaţă. Era transfigurat când începu să vorbească:

— *„La sottise, l’erreur, le péché, la lésine occupent nos esprits et travaillent nos corps…”*

Recită o jumătate de oră. Recita remarcabil. Avea străluciri şi umbre în glas, florile răului se năşteau chiar în gâtlejul lui. Trebuie să recunosc că niciodată n-am auzit versurile acestea recitate aşa

de frumos. Baudelaire era reînviat graţie unei sensibilităţi şi a unei rigori, pe care eu le ştiam scrupulos studiate, dar care acum mi se ofereau cu o spontaneitate convingătoare.

Recitalul se termină fără aplauze. Lumea păstră câteva minute de tăcere respirând aerul magic înveninat. Se mişcau ca într-un vis sau într-un coşmar. Apoi începură să se îndrepte spre alte săli. La un moment dat cineva zise în spatele meu:

— Nimeni nu-l recită pe Baudelaire ca el.

Era George Sand.. Răspunsei:

— Aşa e.

— Dumneata eşti un profan, nu-i aşa? mă întrebă.

— Profan. În ce sens?

— Ai venit aici din întâmplare, nu-i aşa?

— Am venit să vorbesc cu Emile Zola.

— Dar dumneata nu eşti „mânios”.

— Sunt, doamnă. Am şi accese.

Femeia zâmbi. Johnny îmi zise încet:

— Hai să mergem.

Femeia se îndepărtă şi noi ne îndreptarăm spre masa la care erau aşezaţi Charlotte Bronte şi Emile Zola.

— Frumos recital, zisei întinzându-mă în fotoliu.

Nimeni nu răspunse. După câteva secunde continuai:

— Aici se bea şi vezi totul în roşu. Dincolo se recită şi vezi totul în cenuşiu. În cealaltă sală probabil că totul se vede în alb. Dar ce se face acolo?

— Se citeşte, dragostea mea, zise Charlotte. Este o bibliotecă. Biblioteca este un ansamblu de cărţi.

— Aşa e.

— Filosofi, scriitori, eseişti, poeţi, cei mai mari, vechi şi moderni. Uită-te acolo, că-l vezi şi pe Shakespeare.

— Ah, ăla, zisei. Cel care a inventat stilul shakesperian, nu-i aşa?

— Puiul ăsta de asasin mă calcă pe nervi, zise sculându-se şi, privindu-l pe Johnny, îi spuse: „la revedere”.

— La revedere, zise Johnny.

Charlotte se duse spre sala albă. Rămaserăm trei la masă, savurând, timp de câteva minute, liniştea. Emile Zola fuma muşcând din filtrul aurit şi se uita undeva distrat. Johnny, privindu-l pe Zola şi făcându-mi un semn cu capul, îmi zise:

— Este îngândurat.

— Îngândurat, de ce?

— L-am băgat în belea, explică Johnny. Se gândeşte cine sunt oamenii.

Zola se uită la mine cu laba gâştii la coada ochilor, dar nu spuse nimic.

— Lucrurile iau o întorsătură serioasă, zise Johnny aplecându-se spre mine. Au apărut acte de violenţă. Dar el nu ştie pe ce pistă să o apuce. Cunoaşte un om dar nu vede ce legătură ar putea să aibă. Acest om ar putea să ne dea cheia pentru înţelegerea situaţiei.

— Cine e omul? întrebă dintr-odată Zola.

Johnny se uită la mine, apoi la el.

— Dick Marlowe, zisei.

Se făcu tăcere.

— Confucius, zise în sfârşit Zola, Dick Marlowe ar putea să ştie multe. Dar voi putea să te ajut numai dacă îmi spui totul. S-ar putea ca nici după aceea să nu-ţi spun nimic.

Se întoarse spre Johnny.

— Ştiu că este prietenul tău, dar sunt lucruri foarte serioase. Johnny dădu din cap că da şi se uită îţi pământ. Apoi mă întrebă:

— Peter, vrei să-i spui?

— Stau să mă gândesc, răspunsei întins în fotoliu.

Mai trecură câteva secunde. În sfârşit, zisei:

— Hai să plecăm, Johnny. Cum a spus şi el, sunt lucruri foarte serioase.

Mă sculai. Johnny mă privi, apoi se uită şi la el. Dădu din umeri.

— Confucius, zise Zola, stai jos. Nu fii prost.

Se uită în ochii mei. Stăteam în picioare.

— Stai jos, insistă şi îşi stinse ţigara în scrumieră.

Mă aşezai.

— Trebuie să înţelegi un lucru, Confucius, zise. S-ar putea să vrei să pescuieşti în marea deschisă şi să n-ai undiţă. Dacă Johnny te-a adus aici şi eşti prietenul lui, înseamnă că pot să am în tine o anumită încredere. Dar lipseşte restul.

— Care rest? întrebai cu ochii aproape închişi sprijinindu-mi bărbia în mână.

— Evident, zise, nu-mi ceri să-ţi povestesc viaţa lui Dick Marlowe numai fiindcă vrei să-i seduci nepoata, de pildă. Mă înţelegi!

— Mai mult sau mai puţin, răspunsei?

Iarăşi se făcu tăcere.

— Pot să-ţi dau nişte indicii, sfârşii prin a zice.

— Jucăm pocher, zise. Toţi suntem tentaţi să facem din viaţă o partidă de pocher.

— Nişte indicii, insistai frecându-mi palmele. Dick Marlowe trebuie să ştie de un asasin, profesionist pe care-l cheamă George, poreclit „Băiatul”.

Charlotte Bronte se apropie de noi cu două ţigări aprinse, una o băgă în gura lui Zola şi apoi se duse. Zola muşcă filtrul aurit şi şopti:

— „Băiatul”.

Trecură câteva secunde. Un bărbat înalt, gras, alb şi pleşuv, ce părea un copilaş de şaizeci de ani, se apropie de noi şi îşi puse mâna stângă pe umărul lui Zola.

— Comanda vine mâine.

— Prima ediţie? întrebă Zola.

— Prima, confirmă celălalt zâmbind. Spaţiul este deja pregătit în sală.

— Spune-i lui Scott Fitzgerald.
— Nu-i spun, zise grasul zâmbind. Mâine îl legăm la ochi şi-l ducem să vadă, să vadă că spaţiul acela nu mai e alb.
— Vrei să-l omori, zise Zola zâmbind.
— Există un mod mai frumos de a muri? întrebă copilaşul bătrân şi se îndepărtă salutându-ne cu capul.
Johnny se uită la mine şi îşi puse mâinile pe genunchi.
— Vreţi să mai beţi ceva? întrebă Zola.
— Să bem. Un whisky slab, zise Johnny.
— Încă un pahar cu lapte, zisei.
— Are ulcer, îi explică Johnny lui Zola.
— Sau am mania pe care o am, adăugai.
— E acelaşi lucru, zise Zola. A avea sau a nu avea manii. E acelaşi lucru.
Se sculă şi zise:
— Mă întorc imediat.
Rămăserăm singuri. Johnny îşi puse mâna stângă la ceafă, zâmbi şi zise:
— O să ne spună.
— Aşa e.
— Să nu-l provoci, fără de astea. Până la urmă, o să ne spună.
— Uite că vine George Sand.
George Sand venea zâmbind.
— Hei, iconoclastule, zise când ajunse în dreptul nostru.
— Hei, George, zisei.
— La sfârşitul anului mă transform în Jane Austen.
Îmi încreţii fruntea.
— La sfârşitul anului?
— Da, la sfârşitul anului putem să ne schimbăm numele. Unii şi-l păstrează, alţii şi-l schimbă. Reggie, de exemplu, a fost întotdeauna Baudelaire. Dar Mordecai, de exemplu, a fost Dante, Moliere, Musil şi William Faulkner. Mordecai e foarte jucăuş, e plin de viaţă. La revedere, iconoclastule.

Se duse. Dădui din umeri privindu-l pe Johnny. Zola se apropia cu o tavă în mână.

— Lapte, zise. Şi un whisky slab. Şi un „bourbon" pentru mine.

Luă paharele de pe tavă şi se aşeză în faţa noastră. După câteva secunde apăru un băiat zâmbitor, care trebuie să fie mexican. Ne privi şi luă tava. Avea mai mult un aer de secretar decât de chelner.

— Aşadar, vorbeam de Dick Marlowe, zise Zola savurându-şi băutura. Cum te cheamă? mă întrebă dintr-odată.

— Maynard.

Dădu din cap de câteva ori.

— Aşa e, monologă. Intuiţia mea mi-o spunea. E curios, nu-i aşa?

— Ce anume?

— Sunt un om bine informat, zise. Johnny ştie.

— E adevărat, confirmă Johnny.

— Johnny, zise Zola aproape vesel şi uitându-se spre mine, mi-a vorbit de un prieten. Apoi dumneata ai zis că eşti un asasin profesionist. Numele ţi-l uitasem, dar porecla nu, „mâna dreaptă a diavolului". Dacă vrei să-l asculţi pe Beethoven, avem sala mică violetă la dispoziţie. E o sală de muzică foarte bună. E adevărat, puţin folosită. Avem doar doi sau trei melomani, dar discoteca este foarte bună.

Nu mă mai surprindea nimic. Zisei:

— Nu mă mai surprinde nimic.

Zola îşi termină de băut „bourbonul".

— Dick Marlowe şi „Băiatul", zise. Crezi că e vreo legătură între ei?

— Se pare că Dick Marlowe îl protejează pe „Băiat", zisei. Cel puţin aşa bănuiesc.

— Ca să tragă în cineva, nu?

— Cred că da. Dar nu ştiu, nu le-am citit corespondenţa.

Zola ridică braţul spre un bărbat înalt şi încovoiat care trecea pe alături.

— Spune-i lui Ramon să-mi mai aducă un „bourbon”.

Părea că roşul din sală creşte în volum şi densitate. Mă simţeam ca înăuntrul unui bou uriaş. Ramon aduse „bourbonul” şi Zola bău imediat jumătate din el.

— Este excitant, zise. Caut ceva într-adevăr excitant. Bine, excitant la nivelul vostru de cârtiţe, cum ar zice Charlotte.

— Poftim? întrebă Johnny. Ce vrei să spui?

Întrebarea mi se păru stupidă şi tăcerea care se aşeză arăta că aşa e. Îmi terminai de băut laptele.

— Am să vă spun, zise Zola privindu-ne şi zâmbind. Mi-e foarte greu dar vă spun. Dick Marlowe face parte din John Birch Society[2].

Eu şi cu Johnny ne privirăm unul la altul. Zola începu să hohotească.

UNSPREZECE

A doua zi mă trezii cu o durere puternică de cap.

Făcui un duş rece, mă bărbierii şi, în timp ce îmi făceam o cafea, mă plimbam prin casă fluierând „Marşul turcesc” de Mozart. După ce îmi băui cafeaua durerea de cap dispăru şi începură să apară imagini disperse ca într-un film prost montat: Zola fumând ţigări cu filtru, Dostoievski urmând cortegii de înmormântare, Charlotte foarte sofisticată, faţa lui Johnny, amestec de amabilitate şi compromis, bărbatul blond cu vesta roşie care vorbea de iad ca şi cum ai vorbi de zahăr, apoi iarăşi Charlotte, cu mâna transparentă ridicată în aer, transfigurarea unchiaşului Baudelaire, după care apăru Dick Marlowe, cu brasardă şi zvastică, parfumându-se cu apă de colonie.

Zâmbii. La urma urmelor, Dick Marlowe, „Băiatul” şi cei patru care mi l-au lăsat pe Cassino acasă, trebuiau să aibă vreo legătură cu nazismul american sau aşa ceva. Puteam deja să presupun că Steve Ricco era departe de a fi avut vreun amestec în treaba asta. Steve Ricco nu era om politic. Cel mult putea să trateze cu naziştii. De exemplu: să le vândă terenuri care nu erau ale lui pentru lagăre de concentrare. Trebuie că era altceva. Aici era vorba de politică şi „Băiatul” se pare că e în solda societăţii John Birch Society. Presimţirea lui Zola părea sigură deoarece toate mişcările sale sugerau un avertisment: „Ai grijă, Maynard, e treabă serioasă”. Eu trebuia doar să le demonstrez că înţelegeam situaţia şi să mă îndepărtez pur şi simpla dându-le de înţeles că am greşit uşa.

Un singur lucru mă preocupa: banii pe care Steve Ricco îi dăduse „Băiatului”. De câte ori mă gândeam la asta, un clopoţel începea să-mi sune în cap, din locurile cele mai îndepărtate. „Băiatul”

luase zece mii de dolari. Să presupunem că după aceea a fost angajat de John Birch Society pentru o treabă foarte secretă. Foarte bine. Dar în acest caz ar fi trebuit să returneze banii lui Steve Ricco. Se spăla pe mâini şi asta poate că i-ar fi convenit. Un lucru care mi se pare elementar.

Era ora zece. Începui să mă îmbrac.

Mă uitam în oglindă aranjându-mi gulerul când apăru o imagine dublă. Chipul meu şi al celuilalt. Privii în spate. Era limpede, mai era cineva în camera mea.

— Când se intră într-o casă se spune bună ziua, e tot ce-mi trecu prin cap să-i spun.

Individul era lat în spate şi nu prea înalt. Avea ochi albaştri şi păr castaniu. Sub un costum de culoare închisă purta o cămaşă cenuşie cu guler înalt. Iar în mâna dreaptă avea un şiş atât de mare încât se putea confunda cu o spadă.

— Hmrrrm – mârâi individul.

Era ceva între mârâială şi o muşcătură cu dinţi scrâşniţi. Îmi dădui seama pe loc că nu era un salut prietenesc. Şi că avea un ţel foarte clar când începu să avanseze spre mine, încet-încet, mişcându-se în vârful picioarelor cu graţia unui elefant domesticit.

Pe măsura ce înainta mă retrăgeam în diagonală ca să nu mă lovesc de perete. Individul ştia ce trebuia să facă. Cu braţul drept foarte întins îmi tăia posibilitatea de a scăpa în partea astă. Dacă aş fi încercat să ies pe partea opusă, m-ar fi înjunghiat, deoarece spaţiul dintre el şi perete era foarte mic. Apoi nici mobila nu mă ajuta, pe moment dispunerea ei mă dezavantaja. Îşi mişca picioarele lăsându-mi tot mai puţin spaţiu. Şi nu aveam nimic la îndemână să mă apăr.

Mişcările îi erau tot mai lente şi mai studiate, îmi fura spaţiul cu o precizie matematică ştiind că foarte repede voi fi în bătaia braţului său drept, exact în colţul dintre pereţi. Iar eu dansam. Câştigam un centimetru şi pierdeam doi, făcând câte un pas, când cu stângul, când cu dreptul.

Capul îmi lucra febril dar nu găsea nicio ieşire. Mă limitam la mişcarea corpului ameninţându-l foarte vag cu câte un semnal de atac care ar putea să-i fie periculos. Dar amândoi ştiam că partida era aproape jucată. Şi din felul cum îşi mişca picioarele şi îşi legăna corpul pricepui că dacă l-aş ataca, n-aş reuşi decât să mor mai repede.

La un moment dat simţii o arsură în ochiul drept. Era o broboană de sudoare ce mi se prelungea de pe frunte. De fapt tot corpul îmi era acoperit de sudoare. Pierdusem, în acest dans infernal, şi noţiunea timpului. Din când în când îmi duceam mâna stângă la spate ca să păstrez distanţa dintre mine şi perete. Apoi mai făceam câte ceva cu umerii, cu mijlocul sau cu piciorul. Îi arătam că mai sunt viu, ca să nu cadă asupra mea.

În sfârşit atinsei cu mâna stângă colţul peretelui. Avea ochii foarte atenţi şi acum eram, mai mult decât oricând, două bărci apropiate în voia valurilor. Fiecare val ne apropia. Şi momentul hotărâtor nu mai putea să întârzie.

Dintr-odată îmi veni o idee luminoasă. Luminoasă sau nebunească. Mă gândii, nu ştiu de ce, că şi tensiunea lui nervoasă era foarte mare şi că s-ar putea să nu aibă luciditatea necesară ca să scape de o capcană neaşteptată, dacă aceasta s-ar putea numi capcană. Mă gândii la asta şi asta făcui. Cred că instinctul îmi sugerase ideea că o schimbare – o schimbare oarecare – în această situaţie nenorocită, ar putea să-l facă vulnerabil. În tot cazul un lucru, la care nu se aştepta nu putea să-l ajute.

Şi asta făcui. Îmi relaxai corpul şi mă oprii, poate vreo două secunde, lăsându-mi braţele în jos.

Cred că i-a convenit să vadă în mine o ţintă fixă. Înţelegeam că orice mişcare putea să-l avizeze asupra unei posibile primejdii, eventual subconştientul putea să-i strige să fugă de lucruri facile. Dar el nu mai auzea nimic. În clipa aceea tensiunea fizică a provocat tensiunea psihologică,

deoarece chiar mişcările, creând ritmul, sunt chemate de ritmul creat la noi mişcări. Presupun că asta stă la baza dansurilor rituale. Iar ceea ce făceam noi ar fi putut să fie un dans ritual al morţii.

Fascinat de ţinta fixă pe care o reprezentam, se năpusti asupra mea cu graba pe care i-o cerea tot corpul. Îmi rotii trunchiul exact în clipa aceea şi simţii tăişul şişului pe pielea mea de pe spate. Imediat braţul meu drept căzu asupra braţului său. Făcurăm câţiva paşi împleticiţi şi încâlciţi, dar nu-i dădui drumul. Mă proiectă în perete, dar îi ţineam strâns braţul. Îl auzii gemând şi încleştai dinţii. Îi răsucii braţul şi îi văzui ochii tulburi, ochi de om încolţit. Mă strânse cu braţul stâng pe după gât. Continuam, totuşi, să-i răsucesc braţul drept, nici nu mai ştiam de unde îmi veneau puterile. Îl împinsei cu umărul spre perete. Cu fruntea lipită de a lui, cu sudoarea amestecată, gâfâind, simţindu-i respiraţia în faţă, îi răsucii mâna spre piept, cu şişul întors spre el. Auzii sunetul înăbuşit şi ascuţit al oţelului care intră în carne şi-l privii în ochi, la câţiva centimetri de ai mei. Ochi plini de groază. Apoi corpul începu să-i alunece pe perete, până ce căzu pe parchet, cu lumina limpede a dimineţii în ochii albaştri, foarte rotunzi şi reci ca ochii păpuşilor de porţelan.

DOISPREZECE

— Johnny, zisei, cred că jumătate din populaţia New Yorkului are cheie la locuinţa mea. Am fost silit să mă mut la Olga.

— Dar cine era individul cu şişul?

— N-am reuşit să vorbim. Singurul lucru pe care mi l-a spus a fost „Hmrrrm”.

— Poftim?

— N-am vorbit cu el. Nu ştiu cine a fost. A trebuit să aştept să se întunece ca să-i duc corpul undeva în afara oraşului. Nu avea acte la el.

Johnny şedea de partea cealaltă a biroului cu fruntea încreţită. Îşi scoase pila din buzunar şi cu un gest maşinal începu să-şi pilească unghiile.

— Dick Marlowe mi-a spus că o să-mi trimită un cadou – zisei mai mult pentru mine plimbându-mă prin casă. Te pomeneşti că individul a fost cadoul.

— Pare straniu, zise Johnny.

Băgai mâna în buzunar şi scosei şişul.

— Avea la el obiectul ăsta, zisei.

Johnny se ridică, luă şişul şi începu să-l studieze.

— E un şiş spaniol, zise punându-şi pila de unghii în buzunar. Este aşa zisul şiş cu lamă şi buton. Are o veche tradiţie.

— Dacă te uiţi la el nu-ţi aminteşti de nimeni? întrebai.

— Nu, răspunse. Şişul acesta se foloseşte în omoruri pasionale şi răzbunări. În cercurile noastre nu se foloseşte aşa ceva.

Mă aşezai în fotoliu şi începui să-mi clatin capul.

— Şi acuma? întrebă Johnny.

— Nu ştiu, zisei.

— Unde i-ai dus corpul?

— În afara oraşului. Sunt acolo nişte văgăune. Cimitirul meu particular.

— Hm, făcu Johnny.

— Poliţia o să găsească corpul. Dar nu asta mă interesează acum. Problema este că m-am băgat în afacerea asta până, peste gât. Mă rog, mă obligă să mă bag în asta. L-au desfigurat pe Cassino şi mi l-au trimis pe tipul cu şişul. Cred că în treaba asta este băgată asociaţia John Birch Society.

— Aşa se pare, zise Johnny tot încruntat.

— Aşa e. Dar asta numai în cazul în care Emile Zola a spus adevărul.

— L-a spus, zise Johnny clătinându-şi capul. Mi-a telefonat. Te simpatizează.

— Mă simpatizează, cum adică?

— Te simpatizează, zise Johnny. Ştiu eu cum? Mi-a zis că dacă ai nevoie de ajutor să-i spui.

Mă ridicai şi începui să mă plimb prin cameră cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor.

— Atunci spune-i, zisei în sfârşit.

— Explică-te, zise Johnny după vreo zece secunde. Mă oprii şi îl privii.

— Zola e un om sigur?

— Mă rog, pare un om sigur.

— Şi poate să mă ajute în mod serios?

Johnny îşi scoase iarăşi pila din buzunar.

— Serios, cum adică?

— Mă rog, zisei scoţând mâinile din buzunarele pantalonilor şi ducând arătătorul stâng la sprinceana dreaptă.

Johnny îşi pilea unghiile.

— Vorbeşte, băiete, zise.

— Bine, insistai, am nevoie de ajutorul lui. Aş vrea să facă ceva.

— Ce anume?

— Îl vreau pe Dick Marlowe, Johnny.

Mă aşezai din nou aplecându-mă. Johnny continua să-şi pilească unghiile şi mă privi în ochi.

— Vrei să ţi-l dea pe Dick Marlowe?

— Aşa-i. Îl vreau pe Dick Marlowe. Vreau să-l fac să scuipe mai multe lucruri. El trebuie să ştie de omul cu şişul.
— Nu ştiu, zise Johnny.
Mă uitai la el.
— Ce nu ştii?
— Ce-ţi spuneam, zise Johnny oprindu-se din pilit. Poate că nu e Marlowe cel care ştie ceva despre treaba asta. Şi cum rămâne cu Steve Ochi Frumoşi?
— Nu, Johnny. Ricco nu mă interesează acum. Ricco nu e omul care să aibă vreo legătură cu asta.
Johnny îşi băgă mâna în buzunar şi scoase o cutie pătrată. Scoase din ea o pastilă verde şi începu s-o sugă.
— Mentol, zise. Gâtul.
— Ascultă, Johnny. Asta e treaba lui Dick Marlowe. El trebuie să ştie. Trebuie să ştie cine sunt cei patru care l-au adus pe Cassino în casa mea. Trebuie să ştie de „Băiat”. M-au băgat într-o afacere despre care nu ştiu nimic. Parcă aş fi Albă ca Zăpada dintr-o carte de Dashiell Hammett.
— Nu prea pari Albă ca Zăpada, zise. L-ai şi omorât pe unul.
— Aşa e.
— Să vorbim cu Zola.
— Foarte bine.
— Bine, ai zis că e un om serios, dar să nu-i spui nimic de omul cu şişul. Să, nu-i vorbeşti de morţi. S-ar putea ca asta să-l tulbure.
— Dă-mi şi mie o bomboană.
Îmi dădu şi începui s-o sug.
— Omul cu şişul nu există, zisei. Să vorbim cu Zola, vreau să-i cer să mi-l dea pe Dick Marlowe. Unde locuieşte, sau aşa ceva. Crezi că Zola nu-l simpatizează pe Marlowe?
Johnny surâse uşor.
— Sunt sigur că nu-l simpatizează. Nu ne-a spus el că Marlowe face parte din John Birch Society?

— Aşa e, zisei cu vocea joasă gândindu-mă în acelaşi timp la mai multe lucruri. Dar încă nu sunt sigur de asta. Zola e un tip ironic.

— Şi tu ai fost ironic.

— Poate că tocmai din cauza asta a vrut să glumească cu mine.

Johnny zise cu o voce care arăta multă răbdare, cum îi plăcea uneori să vorbească:

— Doar ţi-am spus că i-ai plăcut. Se pare că-i face multă plăcere faptul că şi pe tine te preocupă literatura şi muzica. Bine, poţi să te ocupi şi de asta, chiar dacă eşti asasin plătit.

— Aşa e.

— Şi când vrei să te duci acolo? La The Grapes of Wrath?

— Când se va putea.

Johnny se gândi câteva secunde.

— Vrei să-i dau un telefon acum?

— Fie.

Ridică receptorul şi formă numărul. După câteva momente zise:

— Emile Zola e acolo?

— … …

— Bine, un prieten.

— … …

— Mulţumesc.

Johnny puse receptorul şi îmi zise:

— Peste câteva minute. Este în sala cenuşie să-l asculte pe nu ştiu cine.

— Bine.

— Ascultă, Peter. Şi dacă ai lăsa lucrurile baltă?

Dădui din cap.

— Au vrut să mă lichideze, răspunsei. Nu ştiu până unde ar putea să meargă.

— Chestiile astea legate de politică sunt neplăcute, zise Johnny. Sunt fanatici. Sub anumite aspecte sunt mai rai decât noi. Au interese deosebite.

— Ştiu bine tot ce-mi spui, Johnny. Tocmai din cauza asta vreau să ştiu despre ce este vorba. Fie şi

numai ca să mă apăr. Bănuiesc că se înşală, că îşi închipuie că şi eu sunt băgat în politică şi din cauza asta l-au trimis pe omul cu şişul. Dar nu-mi convine să mor dintr-o greşeală. Ar fi un sfârşit de carieră prea absurd.

— Bine, o să vorbim cu Foster.

— Cu cine?

— Cu Zola.

— Aşa-i, pe el îl cheamă de fapt Foster.

Urmă o tăcere de câteva secunde.

— Te-ai mutat deja la Olga?

— Da. Am plecat în grabă şi mi-am lăsat multe lucruri acasă. Dar nu mai puteam rămâne acolo. Prea multă lume intra pe uşa casei mele. Începea să pară un muzeu.

Johnny luă un pahar de carton, ieşi din cameră pentru un moment şi se întoarse cu paharul strivit în mână. Îl aruncă în coşul de hârtii şi îmi zise:

— Mi-e sete mereu. Te pomeneşti că am diabet.

— M-am întâlnit cu Cassino, zisei scărpinându-mi palma mâinii drepte cu unghia degetului mare de la mâna stângă. Mi-a spus că totul s-a petrecut fulgerător. L-au prins pe stradă, l-au băgat într-o maşină şi l-au dus într-o casă unde l-au pus pe un scaun şi l-au bătut fără milă şi îndurare. Cu un bec deasupra ochilor. Zicea că totul părea să fie o acţiune de profesionişti.

— Tipii ăştia care se ocupă de politică sunt daţi dracului, insistă Johnny.

— I-am descris pe cei trei bărbaţi şi pe femeia care au fost în casa mea, dar nu l-a recunoscut decât pe individul cu cicatricea pe frunte, care semăna cu Manolete. Se pare că el a condus operaţiunea. El e individul care le vorbea când urmau să-l bată. El a făcut injecţiile. Ca să-l adoarmă şi să-l trezească. Cassino este foarte speriat. Zice că sunt nişte ticăloşi rafinaţi, reci ca moartea. Niciodată nu ridicau glasul, nu discutau între ei. Nu făceau altceva decât să-l bată şi să toarne apă pe el, prefăcându-se că sunt dezolaţi de

ce trebuie să facă. Nişte ticăloşi rafinaţi, asta-i tot ce mi-a spus Cassino.

Câteva clipe Johnny rămase pe gânduri.

— Cred că n-o să-l mai bagi pe Cassino în treaba asta? întrebă, în sfârşit.

— Nu ştiu. Cassino este speriat dar mi-a zis că i-ar face plăcere să pună mâna pe vreunul dintre ei. Poate că i-l dau pe Dick Marlowe. Cassino este un primitiv. Ar putea să scoată multe lucruri de la Dick Marlowe. Dar e o problemă: îi lipseşte tehnica. S-ar putea să-l omoare. Caută, ca toţi laşii, să profite de situaţiile favorabile.

— Le-a spus totul?

— Totul. Din cauza asta îi e frică de mine. Este, realmente, făcut praf. Dar dacă îi lipseşte ceva lui Cassino, apoi acesta este stoicismul. Dar n-ar fi putut face mai mult. În afară de asta le-a vorbit de amorul nenorocit al lui Steve Ricco, care, probabil, li s-a părut a fi o versiune degenerată a lui „Othello”, prost adaptată la New York în a doua jumătate a secolului douăzeci.

Johnny îi scoase iarăşi pila din buzunar.

— Las-o dracului de pilă, Johnny. Mereu te văd cu ea în mână.

— Bine, zise.

Îşi băgă pila în buzunar şi zise:

— Dacă ei ar fi crezut în povestea pe care le-a spus-o Cassino nu ţi-ar fi trimis un om cu şişul. Şi asta după ce Marlowe a vorbit cu tine.

Johnny credea acum că este foarte isteţ.

— Crezi că eşti isteţ, Johnny, zisei.

— Bine, aşa aş zice.

— Eu, însă, cred că ei au presupus că cele spuse de Cassino sunt adevărate, deoarece el nu ştia mai mult. Cel care ştia mai mult eram eu, care i-am spus această poveste lui Cassino şi care aş fi putut păstra pentru mine dedesupturile, adică partea adevărată.

— Se poate, zise Johnny.

— Aşa e.

— Dar mai e o chestiune, zise Johnny.

— Care?

— Când l-au dus pe Cassino la tino acasă, puteau să dea de tine. Nu mai era nevoie să ţi-l trimită şi pe omul cu şişul.

— E adevărat. Amănuntul acesta mă pune pe gânduri. Dar mai o ceva.

— Ce anume? întrebă Johnny.

— Tipii aşteptau să fie chemaţi la telefon.

— Mi-ai mai spus-o. Probabil că te aşteptau sau aşa ceva.

— Aşa e. Era ceva ce aşteptau să se întâmple şi care trebuia să se întâmple fără să mă neliniştească. Şi asta s-a întâmplat, deoarece au plecat foarte satisfăcuţi.

Johnny vru să-şi scoată pila dar se răzgândi. Apoi zise:

— Omul cu şişul nu intră în scenariile noastre.

— Asta se întâmplă adesea, zisei căzând pe gânduri. Apar oameni pe care nu ştim unde să-i încadrăm. Sau sunt în plus sau nimeresc din greşeală. Iar dacă nu-i niciuna, nici alta, înseamnă că noi suntem orbi.

— Asta e, zise Johnny.

— Trebuie să scot din povestea asta tot ce pare a fi vis deoarece, până când n-am să ştiu cine a fost individul, totul dobândeşte o expresie ireală, ca în lumea lui Salvador Dali.

— În lumea asta te afli tu, zise Johnny.

— Ori, continuai repede, Dick Marlowe poate să-mi spună toată povestea asta pe un ton real şi solid ca piatra, tonul persoanelor fără imaginaţie. Cine sunt cei patru care au fost în casa mea, cine este omul cu şişul şi ce caut eu în treaba asta. Adică vreau să ştiu ce îşi închipuie ei că aş putea face în afacerea asta.

— Te-ai băgat în politică, băiete.

— Nu mai glumi, Johnny, zisei cu mâinile împreunate. Sau poate nu-ţi dai seama de ce spui. De multe ori omul se trezeşte în politică fără să

ştie cum a nimerit acolo. Sunt lucruri care îl împing într-acolo. Am citit o carte îngrozitoare a unui scriitor puţin cunoscut din secolul trecut, cred că e suedez, în care e povestită aventura unui om care ajunge preşedinte al unei ţări numai pentru că îi plăcea să-i ajute pe toţi şi toii vroiau să se servească de el. Este o poveste plină de venin inspirată de fragilitatea revoluţiilor burgheze.

— Calm, Peter. Să trecem la ceea ce ne interesează.

— Telefonează-i Ini Zola. Mă duc să beau un pahar de apă. Erau odată doi diabetici…

TREISPREZECE

De data asta uşa de la The Grapes of Wrath nu ne-a mai fost deschisă de un tip blond cu vestă roşie ci de un tip brunet cu vestă albastră.

— Pablo Neruda, zise.

— Încântat, răspunsei.

De departe Zola ne făcu un semn cu mâna. Ne-am dus spre el şi ne-am aşezat la masă.

— Ramon, zise Zola, un pahar de lapte şi un whisky slab.

Acum era îmbrăcat într-o bluză neagră cu capul lui Hemingway imprimat în galben în dreptul inimii.

— Am comandat bluze de asta, zise arătând cu degetul la imprimeu. Avem deja bluze imprimate cu Voltaire, cu Hénry Miller, cu Hemingway şi cu Picasso. Aristotel e un mare admirator al lui Picasso şi el a avut această idee. Eu prefer numai bluze cu scriitori.

Salonul roşu mă enerva iar povestea cu Aristotel admirator al lui Picasso îmi tăie şi restul de bună dispoziţie. Zola ne explică.

— Aristotel este Edward L.P.T. Ostra. Magnatul.

— Am priceput.

Ramon aduse lapte şi whisky. Johnny zise:

— Peter are mereu probleme. Acum îl vrea chiar pe Dick Marlowe.

Zola îşi strânse ochii şi mă privi ţintă.

— Asta deja e manie. Chestia cu Dick Marlowe este deja manie. Dar să vedem dacă pot să te ajut.

Îşi aprinse o ţigară.

— Aş vrea să-ţi pun o întrebare, zise.

Şi eu şi Johnny tăceam.

— Marlowe mă necăjeşte. Vreau să ştiu de ce se agaţă de mine etcetera.

— Etcetera, adică ce?

— Vreau să-i dau o însărcinare, zisei luând o gură de lapte. Să-i fac ceea ce i-a făcut el unui prieten. Prietenul ăsta al meu a fost nevoit să-i spună o poveste şi acum e rândul meu să-l ascult pe Marlowe cum povesteşte.

— Marlowe e o mârţoagă, nu ştie să spună poveşti. Citeşte numai „Moby Dick”, asta da, poveste.

— Am citit-o. Dar nu vreau poveşti cu balene. Vreau poveşti cu rechini.

Zola zâmbi.

— Eşti un băiat fin. Nimeni nu-i ca tine.

— Aşa e. Îl vreau pe Dick Marlowe.

Trase de două ori din ţigară.

— Am să ţi-l dau pe Dick Marlowe, zise. Ai nevoie de maşină şi de doi sau trei oameni cu pistoale care să fie la trei dimineaţa într-un anumit loc. Ca să pună mâna pe el. Multe lucruri au evoluat, dar vânătoarea de oameni a rămas aceeaşi. Automobile, pistoale şi străzi pustii. E ca în povestea cu vicarul. Cad totdeauna. Dar vreau cuvântul tău de onoare.

— Îl ai, zisei. Dar pentru ce?

— Vreau cuvântul tău de onoare că n-ai să-l ucizi pe Dick Marlowe. Nu vreau să fiu complice la o crimă. Asta m-ar necăji, înţelegi?

Johnny zâmbi.

— Ai cuvântul meu şi al lui. E vorba doar de o discuţie.

— Şi de unele reproşuri, zisei. Sunt sigur că sunt necesare unele reproşuri.

— Reproşurile nu fac rău nimănui, zise Zola. Lovesc în orgoliu, asta aşa e, dar trebuie să ne smerim în lumea aceasta. Spune-i câteva şi din partea mea. Acum, însă, vreau să vorbesc între patru ochi, ceva personal cu Johnny. Du-te la masa aceea unde stă Charlotte. Charlotte ştia că vii aici şi vroia să-ţi spună ceva.

Îmi terminai paharul cu lapte, mă ridicai şi traversai salonul. Era să mă izbesc de un individ

mare şi roşcovan care îmi zâmbi, se opri aşteptând parcă ceva apoi mă apucă de umăr.

— Dumneata eşti novice, zise.

— Nici chiar aşa, zisei privind la Hénry Miller imprimat pe cămaşa lui neagră. A trecut vremea când eram copil.

— Atunci eşti prost? mă întrebă cu o mutră foarte serioasă,

— Ia mâna de pe umărul meu, zisei. Umărul este al meu. Te rog să-ţi iei mâna de pe umărul meu.

— Eşti băut, zise. Şi privi la paharul de lapte.

— Umărul este al meu, insistai.

— Ia-ţi umărul, zise luându-şi mâna. N-am nevoie de umărul tău.

— Foarte bine. Am mare nevoie de el. Şi acum ţine minte: ai pus mâna pe umărul lui Lev Tolstoi.

— Robert Louis Stevenson, zise puţin descumpănit.

— Mâna lui Stevenson pe umărul lui Tolstoi. Asta da, un eveniment.

— Ai băut, zise, tot descumpănit.

— Iar dumneata eşti drogat, zisei cu un aer dispreţuitor.

— Eşti nebun, zise. Şi plecă.

Mă aşezai lângă Charlotte:

— Scuză-mi întârzierea. De vină e Stevenson.

— Este un om inteligent dar naiv. Puteaţi să vă certaţi, e foarte fanatic. Am văzut scena de aici. De ce eşti greţos?

Avea o voce mieroasă, nu mai era supărată.

— Sunt eu greţos? zisei zâmbindu-i.

— Faci ne greţosul.

Am stat câteva clipe fără să ne spunem nimic.

— Confucius, zise fără să mă privească, scuză-mă pentru ceea ce s-a întâmplat atunci. M-am purtat urât cu tine. Dar trebuie să-mi descarc nervii pe cineva.

— Descarcăţi-i.

— Sunt adepta amorului liber, zise.

Mi se păru că schimbase dintr-odată subiectul şi îi spusei:

— Ai schimbat subiectul discuţiei.

— De ce?

— De ce? Ai schimbat subiectul. Ziceai că ai nevoie să-ţi descarci nervii iar acum îmi spui că eşti adepta amorului liber. Ai schimbat subiectul.

Îşi ridică privirea şi mă privi în ochi.

— Găseşti că am schimbat subiectul?

Cumpănii puţin privind paharul. Apoi o privii în ochi.

— De fapt, n-ai schimbat, zisei.

După câteva secunde mă întrebă:

— Îţi place să citeşti?

— Îmi place.

— Dar muzica?

— Îmi place şi muzica.

Se făcu iarăşi tăcere.

— Vino când vrei în sala albă, zise fără să mă privească. Vino zilele astea, pe seară.

— Am cărţi acasă, zisei.

— Du-mă la un concert, şi mă privi iarăşi în ochi.

— Mă duc rar la concerte. Ascult muzica acasă.
Nu spuse nimic. Îşi scoase o ţigară, o aprinse şi începu să fumeze.

— Charlotte.

— Ce e?

— Astăzi eşti deprimată. Se mai întâmplă. Se întâmplă cu toţi. Câteva secunde mai târziu mă întrebă:

— Eşti puternic, nu-i aşa? Râzi de toate şi te simţi puternic?

— Nu, Charlotte, zisei dezolat. Voi cu toţii în fundul sufletului meu, îmi sunteţi simpatici. Pe cuvântul meu.

— Te cheamă prietenul, zise. La revedere.

Mă uitai spre Johnny care îmi făcea semne cu mâna şi mă ridicai.

— Am să vin zilele acestea, zisei. Am să citesc pentru tine din Walt Whitman în sala albă.

— Apollinaire, zise.

— Nu stăpânesc prea bine franceza. Atunci din Keats.

— Bine, din Keats, zise.

— Sărut-o din partea mea pe Emily. Într-una din aceste zile am să vin în sala albă.

— Spre seară, Confucius. Să vii numai spre seară. Să spui la intrare că te-a invitat Charlotte Bronte.

Mă apropiai de Johnny. Zola nu mai era în sală.

— Practic îl avem pe om în mână, zise Johnny. Acuma trebuie să facem doar planul. Şi tu ce ai făcut?

— O cucerire.

— O cucerire?

— Aşa-i. Cu faţa asta, cu manierele mele stângace, cu trecutul meu tenebros.

Ieşirăm.

— Bine. Putem începe când vrei, zise Johnny.

— Să începem de azi, zisei. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai repede am să-i citesc Charlottei din Keats.

PAISPREZECE

Zola a fost profetic. Dick Marlowe ieşi din „Lincoln-ul” său negru şi alb puţin după ora trei dimineaţa. Traversai strada şi îi arătai „Beretta”. În timpul acesta Cassino îşi trase „Ford-ul” pe partea cealaltă. Johnny ieşi dintr-o cabină telefonică, la vreo treizeci de metri, şi-mi făcu un semn cu mâna.

— Să mergem acasă, Marlowe, zisei.

Eu şi cu Cassino l-am escortat pe Marlowe până la uşa casei sale. Johnny era deja acolo.

— Am sunat şi nu răspunde nimeni, zise.

Mă întorsei spre Marlowe.

— Dă-mi cheile.

Îmi dădu cheile şi eu le trecui lui Johnny.

— Mergi înainte, Johnny, zisei.

După două minute Johnny se întoarse şi ne spuse:

— Nu e nimeni.

Intrarăm. Cassino îl percheziţiona pe Marlowe încă din hol, dar nu găsi nicio armă.

— Să intrăm în salon, zisei.

Marlowe se aşeză pe un scaun, în centrul salonului, iar noi stăteam în jurul lui. Salonul era mare, dreptunghiular cu pereţii albi şi perdele de culoare albastră închis, foarte grele. Avea cămin, birou, bar iar pe pereţi tablouri convenţionale. Patru veioze erau aşezate pe nişte măsuţe rotunde. Îi zisei lui Cassino să stingă candelabrul din tavan şi aprinsei o veioză, care era mai apropiată. Lumina era filtrată suav de un abajur de culoare roz. Zisei:

— Aş vrea să terminăm cât mai repede, Marlowe.

L-am ţinut sub observaţie tot timpul şi nu mă impresiona faptul că-l vedeam atât de calm. Era

proaspăt de parcă atunci ar fi ieşit din baie după o noapte dormită. Proaspăt ras, proaspăt pieptănat, mirosind a apă de colonie.

— Nu înţeleg, Maynard, zise şi se uită la Cassino.

Vroia să spună în felul său că era convins de intenţia mea de a mă răzbuna pentru bumbăceala aplicată lui Cassino. Dar i-am scos ideea asta din cap.

— Mi-ai trimis un om cu un şiş, Marlowe.

Îşi strânse ochii cenuşii.

— Un om cu şişu? Nu ţi-am trimis niciun om, Maynard.

— Bănuiesc că e o chestiune legată de John Birch Society, zisei. Faci parte din John Birch Society.

Se lăsă o tăcere pentru câteva secunde în care faţa lui Marlowe luă o expresie gânditoare. În sfârşit, zise:

— Aş vrea o ţigară.

Cassino scoase un pachet din buzunar şi îi întinse:

— Ia una din astea.

Marlrowe luă o ţigară şi Cassino i-o aprinse. Începu să fumeze scoţând mult fum pe nas.

— Marlowe, zisei, am venit aici ca să aflu totul. N-am venit să mă bat cu tine.

— Te cred, zise cu o voce resemnată. Cred ce spui. Stai să vedem.

Mai trase din ţigară şi îi zise lui Cassino:

— Scrumiera.

Cassino îi întinse scrumiera.

— Nu ştiu nimic de omul cu şiş, zise Marlowe. Am fost însărcinat de prietenii mei să iau legătura cu tine ca să te liniştesc. Ceea ce am şi făcut. Ştiu că după aceea l-au dus pe Cassino acasă la tine, dar n-am nicio legătură cu asta.

Lăsai să se scurgă câteva secunde.

— Bine, Marlowe, hai să organizăm mai bine interogatoriul acesta.

— Un moment, zise Marlowe făcând un gest cu mâna. Lasă-mă să vorbesc.

Marlowe ţinea ţigara. În mâna dreaptă şi scrumiera în cea stângă. Îşi puse ţigara pe marginea scrumierei.

— Cred în povestea cu omul cu şişul, zise fără să mă privească, şi sunt sigur că n-ai fi fost aici dacă n-ar fi fost o treabă serioasă. Aş putea să-ţi spun tot ce ştiu dacă mi-ai promite ceva.

— Tu să nu ne ceri nimic, zise Cassino. Eşti prieten cu leprele alea rafinate.

— Taci, Cassino, zisei.

Mă întorsei spre Marlowe.

— Depinde ce vrei să-ţi promit.

Îşi strânse buzele şi stinse ţigara în scrumieră. Dădu scrumiera lui Cassino care o puse pe masă.

— Detest violenţa, zise, îndeosebi cea îndreptată asupra mea. Totodată n-am nimic împotriva ta, Maynard. Cred că te temi de ceva şi poate că ai motive. Dacă nu foloseşti violenţa, îţi spun tot ce ştiu, dar şi tu să-mi promiţi că, orice ar fi, n-ai să spui niciodată care este sursa informaţiilor tale.

Tăcui. Johnny mă privi şi îmi făcu un mic semn cu capul.

— Sunt sigur, zise Marlowe cu aerul omului care caută să se justifice, că vei căuta să te dai la o parte după ce vei afla totul. Vreau să spun că n-o să-ţi convină să fii amestecat în afacerea asta. De asemenea consider că dacă am să-ţi spun totul, fac, într-o anumită măsură, şi un serviciu prietenilor mei. Deoarece nu-i vreau porniţi împotriva ta şi nici pe tine, Maynard, pornit împotriva lor.

Dădui din cap.

— A existat un om cu şişu. Marlowe, zisei. Scuză-mă că insist asupra acestui amănunt, dar trebuie să-l încadrăm pe acest domn într-un scenariu.

— Eu ştiu, zise privindu-şi vârful pantofului bine lustruit. Poate că e vorba de altceva.

— Ce anume?

— Vrea să spună, zise Johnny pilindu-şi unghiile, că s-ar putea ca omul eu şişul să n-aibă nicio legătură cu povestea asta. S-ar putea să facă parte din alt scenariu.

— Aşa e, răspunsei. M-am gândit şi eu la asta. Dar unul din clopoţeii mei îmi şoptesc că nu-i aşa. În afară de asta, prea mare era coincidenţa.

— Ai duşmani, Maynard, zise Marlowe.

— Lasă asta, răspunsei. Povesteşte ce ştii.

— Foarte bine, zise. Mai dă-mi o ţigară, Cassino.

Cassino îi mai dădu o ţigară şi i-o aprinse. Trecură câteva secunde. Marlowe începu să vorbească privind la vârful aprins al ţigării.

— Am prieteni oameni de vază. Unii dintre ei, cum ai zis, fac parte din John Birch Society. Au ideile lor, interesele lor economice, aşa cum are toată lumea. Cred într-o serie de chestii. Nu merită să adâncim chestiunile acestea de politică, căci sunt la fel peste tot. Viaţa nu e o grădiniţă.

Făcu o pauză.

— Aşa e, zisei.

— Încă nu mi-ai promis nimic, zise pe un alt ton, acum privindu-mă pe mine.

— Povesteşte ce ştii, zisei. Dacă o să fii convingător, poţi să contezi pe cuvântul meu.

Marlowe devenise şi mai serios, se uită la „Beretă” şi zise:

— Foarte bine.

Se uită iarăşi la ţigară.

— Scrumiera, zise Cassino, şi i-o întinse.

Luă scrumiera cu mâna stângă şi îşi scutură ţigara. Părea că se concentrează asupra ţigării, cum se concentra asupra mănunchiului de chei când era în casa mea.

— Mai demult, zise ridicându-şi dintr-odată ochii pe jumătate închişi, prietenii mei trebuiau să-şi rezolve nişte probleme în America de Sud. Să protejeze pe cineva. Şi l-au contractat pe George, „Băiatul”, să facă asta. Am aflat despre asta doar

atunci când mi s-a spus să vorbesc cu tine, Maynard. Prietenii mei şi-au zis că dumneata trebuie să fii de partea celorlalţi. Adică bănuiau că înţelegerea secretă făcută cu „Băiatul” a fost dezvăluită şi că ai fost contractat de către partea adversă.

Tăcu pentru câteva clipe. Îi zisei:

— Continuă.

— Asta-i situaţia, zise privindu-mă iarăşi. Protecţia persoanei respective prezenta o foarte mare importanţă, „Băiatul” a fost trimis în America de Sud şi totul decurgea bine până când a apărut Cassino întrebând de George, „Băiatul”. Prietenii mei s-au neliniştit, l-au speriat pe Cassino şi m-au chemat să vorbesc cu tine. Acum vreau să spun altceva.

Tăcui. Aşteptam să vorbească.

— Vreau să spun, zise, că imediat le-am spus că nu eşti amestecat în treaba asta. Le-am spus că trebuie să fie vorba de altceva. Cred, Maynard, în povestea cu Steve Ricco şi le-am spus asta. Am venit să vorbesc cu tine la cererea lor. Şi, bineînţeles, să văd în ce măsură aveam dreptate.

Acum nu se mai uita la ţigară. Se uita la fumul care ieşea din vârful ţigării destrămându-se în aer.

— Am plecat de la tine convins că vei renunţa la chestia asta fie şi numai pentru că te-am făcut să-ţi dai seama de gravitatea cazului. Şi dacă te interesa numai Steve Ricco, problema ar fi fost uitată. Şi în privinţa asta nu mi-am schimbat părerea.

— Ascultă, Marlowe.

Întoarse privirea spre mine.

— Vrei să spui, Marlowe, zisei, că „Băiatul” a plecat să protejeze un nazist care se află în America de Sud şi că prietenii tăi au ajuns la concluzia că aş fi de partea cealaltă? Dar care-i partea cealaltă?

— Bine, zise foindu-se pe scaun, asta e o luptă care nu încetează niciodată. Există CIA, există organizaţii evreieşti, sunt şi interese ale

democraţilor germani, apoi mai sunt şi spioni de dincolo de „cortina de fier”.

— Aşa e.

— Ai putea să fii de partea oricărei dintre aceste grupări. Dar n-am crezut niciodată în aşa ceva. Îţi cunosc reputaţia, Maynard. Nu te văd băgat în politică, doar dacă te-ai schimbat între timp.

— Ascultă, Marlowe, zisei nevrând ca discuţia să alunece pe alături. Greşesc dacă presupun că prietenii tăi au vrut să-l aducă pe nazistul acela în Statele Unite din America de Sud şi că „Băiatul” l-a protejat pe timpul cât a durat călătoria?

— Nu eşti prea departe de adevăr, Maynard. Dar adevărul adevărat nu-l cunosc nici eu. Iar legăturile mele cu John Society sunt pur economice.

— Înţeleg.

Mă sculai şi începui să mă plimb de la un capăt la celălalt al camerei. Detaliile începeau să prindă contur dar încă nu ştiam dacă Dick Marlowe spunea adevărul sau până la ce punct spunea adevărul.

— Peter, zise Johnny.

— Poftim?

— Dacă prietenii lui Marlowe l-ar fi crezut, nu l-ar fi trimis pe omul cu şişul. Ceva nu se potriveşte.

Mă uitai la Marlowe.

— Ai auzit vocea logicii, Marlowe, zisei. Ce zici de asta? Se uită la Johnny, apoi la mine.

— Nu ştiu, zise în sfârşit.

— S-ar mai putea întâmpla, zisei plimbându-mă prin cameră, că John Birch Society ar vrea să mă elimine pur şi simplu din precauţiune. S-au mai văzut lucruri şi mai stupide.

Marlowe îi dădu lui Cassino scrumiera şi îşi încrucişă braţele.

— S-ar putea să fie şi asta, zise. Dar nu mi se pare probabil, având în vedere circumstanţele.

— Mai e ceva, Marlowe, zisei. Când l-au adus pe Cassino la mine, au aşteptat toată noaptea un telefon. Erau trei bărbaţi şi o femeie. Până la urmă au primit telefonul care, se pare, i-a mulţumit foarte mult şi atunci au plecat.

— Nu ştiu nimic de asta, Maynard, zise. Nu ştiu nimic. E posibil să fi fost oameni din organizaţie.

— Tu îi cunoşti, zisei.

— Cunosc pe câţiva, zise după câteva clipe.

— Era un bărbat cu cap de pasăre, semăna cu Manolete. Avea un accent spaniol.

Marlowe se foi dar nu spuse nimic.

— El părea să fie şeful, insistai. Mai era unul care era medic şi încă unul cu barbă pătrată şi cu ochelari fără ramă. Şi mai era o femeie atletică.

— Zici că era unul cu cap de pasăre…

Mă încordai aşteptând să continue.

— Cred că la mijloc este o eroare, zise Marlowe. Dacă vrei să vorbeşti cu ăsta cu cap de pasăre, pot să-ţi aranjez. Şi ai să vezi că totul se lămureşte.

— Cine e omul?

— José. Un sud-american.

— Bine.

Îmi scărpinai urechea dreaptă.

— Cassino, mai dă-i o ţigară lui Marlowe.

Cassino îi dădu ţigara.

— Bine, Maynard, zise Marlowe, dacă reuşesc să te conving că n-ai de ce să te temi de prietenii mei, e totul O.K.?

— Da, răspunsei.

— Facem în felul următor, zise. Eu îi dau un telefon lui José şi el vine aici. Poţi să-ţi păstrezi pistolul.

Mă uitai la Johnny şi-mi pusei mâinile după cap.

— Marlowe, zisei cu ochii aproape închişi. N-aş vrea să-mi schimb părerea despre tine. Te credeam băiat inteligent.

Zâmbi pentru prima oară.

— Jucăm deschis, Maynard. Stai cu pistolul în mână până îl vezi venind. Cred că totul se va termina cu bine.

Se îndreptă spre telefon. Îl văzurăm făcând numărul.

— José ăsta îi conducea pe ceilalţi când mă băteau, monologa Cassino. Un bandit rafinat.

— Fii manierat, Cassino. Puţin respect pentru maniere, zisei.

Johnny îşi pilea unghiile.

CINCISPREZECE

„Totul începu în momentul în care Cassino se sculă de pe canapeaua pe care era trântit şi îmi zise că îi datoram o faţă, că acum o faţă nu mai e aşa de scumpă, nu mai costă mulţi bani, că eu am abuzat de prietenia noastră şi că trebuie să-i fac rost de o faţă nouă. Doctorul cu coamă se apropie, începu să-l examineze şi zise că are o inimă foarte bună, că are o inimă de taur şi că face mai mult să ai o inimă de taur decât o faţă ca a lui Hedy Lamarr. Cassino zise că nu are nevoie de faţa lui Hedy Lamarr, că el vrea un milion de dolari, că i-am vorbit de un milion de dolari şi că ar putea să-şi cumpere o faţă nouă cu un milion de dolari.

Steve Ricco stătea aplecat căutându-şi monoclul, întreba dacă cineva i-a văzut monoclul, toată lumea începu să-i caute monoclul iar Johnny tot spunea cu o voce rară că s-ar putea cumpăra alt monoclu, că nu merită ca atâta lume să se preocupe de acest monoclu când am putea să facem o chetă şi să-i cumpărăm unul de aur. Sinatra interpretă cântecul monoclului, toţi începură să aplaude şi după ce Olga mă gâdilă pe lobul urechii cu vârful limbii şi găsii monoclul în vârful limbii, toţi începură să râdă deoarece monoclul era ascuns după urechea mea.

Cassino zise, „Califule”, am faţa într-o stare de plâns, apoi că Dick Marlowe i-ar fi spus că asta nu are nicio importanţă şi că oamenii au nevoie de somn, eu îi spusei că am insomnii, la care el scoase din buzunar o tabletă albă cu zvastica gravată în negru pe una din feţe, spunându-mi că trebuie s-o iau cu apă de colonie. Charlotte Bronte îmi zise să-i citesc din Keats, la care eu îi răspunsei că da, dar Olga începu, iarăşi să-mi gâdile urechea cu vârful limbii şi eu îi spusei că mi-e imposibil să citesc din

Keats când cineva mă gâdilă la ureche. Individul cu „Lugerul”, îmbrăcat într-o haină cu guler de catifea, se apropie de mine, îmi trase un glonte în urechea, se făcu linişte şi eu începui să citesc din Keats pentru monoclul lui Ricco. Cassino mă întrerupse la mijlocul unui poem ca să-mi spună că îi datorez un milion de dolari.

Charlotte repeta mereu „dragostea mea, dragostea mea”, iar Zola puse mâna pe ghitara spaniolă şi începu să cânte „Concertul din Aranjuez”. Johnny zise că ar fi mai bine să ne păstrăm calmul, dar după aceea dădu din umeri şi începu să-şi pilească unghiile. Steve Ricco îi dădu zece mii de dolari „Băiatului” rugându-l să-i cumpere un monoclu de aur, apoi monoclul de aur apăru la ochiul unei metise cu corpul de culoarea umbrei de măslin, începui să simt furnicături în degete şi pusei mâna pe coapsa femeii atletice care avea un aer olimpian. Femeia îmi făcu cu ochiul, îmi prinse mâna între coapse şi zise că atitudinea mea era emoţionantă. Bărbatul cu „Lugerul” se apropie, îi trase un foc în coapse, eu începui să recit iarăşi din Keats, dar doctorul cu coamă îmi ceru permisiunea să mă întrerupă deoarece eram la ora de consultaţii medicale. Ne aşezarăm la coadă, el ne asculta zicând da cu capul.

Acum metisa cu corp de culoarea umbrei de măslin dansa goală în mijlocul camerei iar Dick Marlowe fugea după ea stropind-o cu apă de colonie. Metisa se prinse de gâtul meu şi îmi ceru puţină morfină. Cerui puţină morfină în dreapta mea, Zola lăsă ghitara spaniolă şi începu să se caute prin buzunare, apoi zise că nu are. Îi ceru morfină lui Baudelaire, dar şi acesta spuse că n-are, avea doar „Florile Răului”. Îi cerui o floare și metisa începu s-o mestece cu înfrigurare. Cassino zise că ar putea să facă rost de morfină dar că asta costă un milion de dolari. Metisa îşi scoase monoclul de la ochi şi îl dădu lui Cassino, acesta i-l dădu lui Ricco care îi înmână un milion de dolari

iar Cassino îi dădu metisei morfina. Iar Sinatra începu să cânte un cântec în care era vorba de metise şi de morfină.

Ţineam metisa de talie şi căutam cu cealaltă mână pulpele femeii atletice, dar tipul cu „Lugerul” îi mai trase un foc în coapse şi doctorul cu coama începu să-i examineze coapsele zicând că totul este în regulă. Apoi femeia îmi luă mâna, o băgă între coapse şi zise că sunt emoţionant. Bărbatul care semăna cu Manolete se supără foarte tare şi hotărî ca nimeni să nu mai scoată un cuvânt. Începu să împartă brasarde cu zvastică, dar Cassino zise că n-are nevoie de nicio brasardă făcându-l canalie rafinată şi că îi datorau o faţă nouă.

Versurile lui Keats se aşterneau acum pe coapsele femeii atletice, cel puţin asta îi spusei Charlottei când aceasta zise că ţineam mâinile pe coapsele femeii atletice. Trebuie, să fie luate versurile lui Keats de pe coapsele femeii atletice, zise Robert Louis Stevenson cu capul lui Hénry Miller pe bluză. Steve Ricco i mai dădu zece mii de dolari „Băiatului” iar acesta trase un foc în coapsele femeii atletice omorând versurile lui Keats.

Doctorul cu coamă începu să examineze versurile lui Keats şi zise că totul este normal, versurile nu mor niciodată. „Băiatul” purta acum o brasardă cu zvastică şi recita din „Mein Kampf” plimbându-se prin cameră în timp ce femeia atletică îl privea şi îi spunea că este emoţionant. Bărbatul care semăna cu Manolete îi zise „Băiatului” să se oprească, să nu se mai plimbe prin cameră, deoarece şi el vroia să se plimbe şi nu avea loc. Deodată toţi au început să dea în Cassino, apoi îl luară şi mi-l aduseră mie. Le spusei că nu pot să-l primesc deoarece aveam mâna stângă pe şoldul metisei şi mâna dreaptă între coapsele femeii atletice. Johnny ridică mâna şi zise să rezolvăm problema cât putem de bine.

Steve Ricco îi dădu zece mii de dolari „Băiatului” şi acesta îl luă pe Cassino în braţe. Olga zicea Maynard, Maynard, Maynard, îmi acoperi un ochi şi eu începui să citesc din versurile lui Keats doar cu un singur ochi în timp ce Zola dădea din cap şi zicea Confucius, Confucius, nu pricepi nimic din toate acestea, Dick Marlowe face parte din organizaţia John Birch Society şi nevinovat este numai cel care nu dă explicaţii. Charlotte zice că în condiţiile acestea nu se aud bine versurile lui Keats, se apropie de mine, îmi zise că este pentru amorul liber şi mă pupă pe ochiul cu care îl citeam pe Keats.

Subit, mama lui Johnny îmi zise Peter, nu-l abate pe fiul meu de la drumul drept, eu zisei că nu abat pe nimeni, apoi apăru un coşciug gol şi omul cu cap de pasăre mă întrebă de ce nu plâng, îi răspunsei că nu e nimeni în coşciug, dar când mă uitai mai bine, văzui că era un coşciug foarte adânc şi pe fundul lui era tatăl meu. Zisei tată, dar nu-mi răspunse, coşciugul era foarte adânc, tată, dar tata nu-mi răspunse. Mama lui Johnny mă privi cu capul înclinat pe umărul drept şi-mi zise ia o bucată de pâine şi nu-l mai abate pe fiul meu de la drumul drept.

Acuma mă uitam la „Beretta” pe care o ţineam în mâna dreaptă iar Johnny îmi făcea semn cu capul că nu, un poliţist începu să-l bată cu bastonul, mă uitai mai bine şi văzui că poliţistul era omul cu „Lugerul”, avea o uniformă cu guler de catifea, îl bătea cu bastonul pe Johnny, lacrimile curgeau pe obrajii lui Johnny, dar el nu se mişca, îl ochii pe poliţist şi totul dispăru imediat. Olga zicea Maynard, Maynard, Maynard, Charlotte zicea Keats, Keats, Keats, Ricco zicea Nora, Nora, Nora, Nora, zicea Sinatra, Sinatra, Sinatra, eu ziceam tată, tată, tată, Cassino zicea un milion de dolari, un milion de dolari, un milion de dolari.

Apăru Picasso, era în chiloţi, începu să picteze pe pereţi, apoi se auzi vocea lui Aristotel care nu

avea trup şi doar zicea că e admirator al lui Picasso, că va pune capul lui Picasso pe bluza lui neagră, Olga zicea că era o idee bună, îmbrăcă o bluză neagră şi îi ceru lui Picasso să-i picteze pe bluză portretul meu, Picasso zise că e de acord şi desenă un porumbel cu „Beretta” în cioc, Olga zise că nu seamănă dar Picasso zice că da şi vocea lui Aristotel confirmă spusele lui Picasso, zicând că era portretul meu, ceilalţi ziseră, de asemenea, că seamănă cu mine, doar Charlotte zise că nu trebuia să deseneze un porumbel ci o nevăstuică, toată lumea începu să comenteze şi Steve Ricco îi dădu zece mii de dolari lui Picasso pentru bluza asta.

Olga îşi desfăcu bluza, rămase, goală până la brâu, mama lui Johnny o privi cu un aer dezaprobator şi zise iarăşi că-l abat pe Johnny de la drumul drept, Johnny îi zise mamei sale să tacă, apoi apăru alt coşciug negru şi omul cu „Lugerul” îl întrebă pe Johnny de ce nu plânge. „Mă uitai cu coada ochiului la coşciug şi o văzui pe mama lui Johnny aşezată în el dând din cap şi zicând să nu-l abat pe Johnny de la drumul drept şi să iau o bucată de pâine, apoi se ridică din coşciug, îşi pregăti hainele şi mâncarea să meargă la casa de corecţie, Johnny era lângă casa de corecţie şi îmi zise Peter, eu îl privii şi zisei Johnny, apoi îl făcui tâmpit, el se uită în pământ şi începu să-şi pilească unghiile.

Casa explodă şi deveni roşie, Picasso începu să picteze pe pereţii roşii, scrisese pe pereţi nu-mi abate fiul de la drumul drept, cuvântul ne leagă, omul care rămâne surprins nu este matur, îmi dau regatul pentru o carte, apoi Charlotte îl rugă pe Picasso să recite din Keats, el zise că nu poate să recite din Keats deoarece nu ştie să recite, dar îl desenă pe Keats într-o bluză roşie, care apoi se făcu neagră, îmi întinsei braţul şi începui să-mi mişc degetele, aveam acum un braţ foarte lung şi reuşii să-mi pun mâna pe coapsele femeii atletice

care era în partea cealaltă a camerei ascultând la radio „Degeţelul”.

Johnny îi pilea unghiile metisei cu corpul de culoarea umbrei de măslin, Olga îmi zicea ceva de fluidul din corpul meu, Charlotte zicea Apollinaire, eu ziceam Keats, salonul roşu se transformă într-un salon cenuşiu, Baudelaire începu să recite „Florile Răului” şi metisa începu să inspire aroma florilor cu aer extaziat, Picasso desenă o floare, scrise jos asta e o floare, Cassino zise că suntem cu toţii o adunătură de nebuni, Picasso scrise pe pereţi de mai multe ori asta e o floare, asta e o floare, Ricco începu să scoată cuvintele de pe pereţi, făcu un buchet de cuvinte şi-l dădu metisei care începu să danseze cu buchetul de cuvinte în mână iar Dick Marlowe întrebă, făcând cu ochiul, dacă nimeni nu vrea să fie servit cu apă de colonie.

Omul cu „Lugerul” era acum îmbrăcat într-o uniformă SS cu un guler de catifea, începu să facă un lagăr de concentrare într-un colţ din salonul cenuşiu zicând că vrea să-i bage pe toţi în lagăr, să-l bage acolo pe Baudelaire, buchetul de cuvinte, chiloţii lui Picasso, pila lui Johnny, faţa lui Cassino, tabloul de Soutine, bucata de pâine pe care mama lui Johnny vroia să mi-o dea, versurile lai Keats, coapsele femeii atletice. Începurăm să le băgăm pe toate în lagărul de concentrare dar el zise că nu vrea chiar totul, că nu vroia – stetoscopul doctorului, că nu vroia „Beretta” mea şi nici pe „Băiat”, avea nevoie de spaţiu şi de evrei, avea nevoie în special de spaţiu, şi de evrei, îi zise lui Zola că e evreu şi trase în el cu „Lugerul”, casa explodă iarăşi, se auzea o inimă uriaşă care bătea, Zola începu să hohotească şi îi spuse omului cu „Lugerul” că nu pot fi ucise versurile lui Keats, că nu se poate ucide nimic, că el n-a ales cultura şi prin urmare a ales moartea. Doctorul cu coamă se apropie de Zola, îl examină şi îl informă pe omul cu cap de pasăre, vorbindu-i de povestea omului mort a cărui inimă continua să

bată, omul cu cap de pasăre făcu cu capul că da, îşi băgă degetele în buzunarele vestei şi hotărî să scoată din lagărul de concentrare „Concertul din Aranjuez” apoi dădu ordin să se audă concertul, era mişcarea a doua, tatăl meu era în coşciug, Olga îşi pusese degetele pe ceafa mea, eu zisei tată, tată, tată, cineva începu să plângă cu nişte lacrimi care trebuiau să fie ale mele, Hemingway ieşi din bluza lui Zola, se aşeză lângă mine şi începu să vorbească de Spania cu un aer nostalgic, aminti de Salvador Dali şi ne uitarăm cu toţii la Picasso care începu să deseneze o culoare într-un spaţiu ce nu există, apoi zise că nu mai era loc pe pereţi iar individul cu „Lugerul” zise că pereţii trebuie să fie daţi la o parte, deoarece are nevoie de spaţiu pentru evrei, Dick Marlowe zise că nu le dă evreilor apă de colonie, Dali zise că nu este evreu, bău un pahar de apă de colonie şi zise că este falsificată.

Aveam acum un braţ lung de şase metri, mâna dreaptă dormita băgată între coapsele femeii atletice, cu mâna stângă ţineam versurile lui Keats iar „Beretta” o ţineam între dinţi, nu puteam să vorbesc, vocea lui Aristotel vorbea pentru mine, îl rugai pe Picasso să-mi scoată „Beretta” din gură dar Picasso se uită la bluza Olgăi, făcu să dispară doar cu o privire „Beretta” care era în ciocul porumbelului, Olga zise tigru torturat, tigru torturat, Ricco zise că semăn foarte mult, că sunt foarte marginalizat, că îi e dor de mine, Cassino îl întrebă pe Picasso dacă nu i-ar putea face o faţă de porumbel, Picasso începu să râdă îl şi chemă pe Max Ernst, acesta, după ce fusese salutat de Zola, se apropie de Cassino şi îi făcu un cap de porumbel, apoi individul cu „Lugerul” zise că, în afară de evrei, trebuie să fie ucişi şi porumbeii şi începu să-i omoare, Picasso începu să picteze porumbeii cu cap de om, Max Ernst desena oameni cu cap de porumbel, individul cu

„Lugerul” ucidea cât putea, dar Picasso şi Max Ernst desenau mai mult decât putea el să ucidă.

Acum nimeni nu mai vorbea, eram cu toţii în salonul alb, ulcerul nu mă mai durea, Cassino îşi trecu mâna prin părul lucios, tata stătea la masă şi le dădea de mâncare la porumbei, apoi porumbeii zburară şi se aşezară pe umărul lui Picasso, era noapte, porumbeii se desluşeau în noaptea neagră, era multă linişte, oamenii începură să plece, primul plecă „Băiatul”, după aceea omul cu cap de pasăre, apoi omul cu „Lugerul”, doctorul cu coamă, Charlotte, Zola, mergeau cu capetele plecate într-un lung şir indian şi îmi dădui seama că însoţeam o înmormântare, căci toţi se duceau la cimitir, Picasso desenă un car mortuar alb şi toţi mergeau acum în urma acestui car, ultimul din şir era Johnny, n-o vedeam însă pe Olga şi începui s-o caut dar n-o găsii, Picasso desenă pe perete un porumbel albastru şi scrise dedesubt Olga, mă uitai la carul mortuar alb şi îmi văzui numele scris pe car, vrui să întreb ce se întâmpla, dar nimeni nu se uita la mine, Picasso începu să deseneze chiparoşi albaştri, simţii că mă îndepărtez de ceilalţi, că încep să cobor, începui să întâlnesc oameni pe care i-am ucis, aceştia se uitau la mine, eram îmbrăcat în alb cu cuvântul „contract” scris pe piept, vroiam să plec de acolo, mă întorsei dar în spatele meu era beznă, rămăsei singur eu literele pe piept, îmi închisei ochii să nu citesc cuvântul dar nu puteam face ca literele să nu-mi intre în ochi formând cuvântul „contract” sub pleoape, apoi un porumbel albastru se aşeză pe umărul meu, Johnny ieşi din beznă şi îmi zâmbi, apoi mai veniră Keats şi Hemingway, literele zburară din ochi, cineva formă din ele cuvântul „dragoste”, cuvântul era albastru, de culoarea porumbelului pe care îl aveam pe umăr, zorii zilei începeau să mijească, Max Ernst făcu un cap de porumbel pentru corpul zilei, apoi toţi începură să cânte un cântec care nu se auzea dar care era „Peter is a good fellow, Peter

is a good fellow”, acum eu eram culcat într-un coşciug alb, mă întorsesem la cinci ani şi murisem, pricepui de ce nu mă mai durea ulcerul, fiindcă murisem când aveam cinci ani.

Se aşezară toţi în jurul meu, mă priviră cu stele în ochi şi îi cerură lui Hans Christian Andersen să-mi povestească un basm, el începu să povestească şi cred că am adormit”.

În clipa aceea mă trezii.

ŞAISPREZECE

Se intra printr-o uşă sculptată fin, cu un dragon de fier în loc de mâner, urma un parchet din romburi castanii şi negre, după care o scară la stângă, cu o balustradă lungă din marmoră roşietică. Treptele duceau la o casă a scării semicirculară, cu parchetul tot din romburi castanii şi negre, cu trei uşi în faţă, în acelaşi stil ca şi uşa de la intrare, doar că dragonii erau mai mici. Uşile şi ferestrele false care împodobeau interiorul erau vopsite în ocru ars asortându-se cu covoarele, mari şi mici, de culoarea nalbei, care îmbrăcau cele două etaje.

Culoarea de nalbă a covoarelor avea o nuanţă ceva mai deschisă decât a pereţilor înalţi de culoare roşietică, ca şi cum această culoare ar fi fost extrasă din balustrada scării. Draperii mari de catifea de culoare verde închis, încinse la mijloc cu fire de mătase de culoarea aurului vechi şi cu franjuri de aceeaşi culoare, căzând până la pământ, încadrau uşile. Exista un echilibru în mărimea şi cantitatea mobilei, de asemenea sculptată, dar într-un stil baroc mai pronunţat decât cel al uşilor. Toate mobilele aveau şi spaţii cu geamuri mate, fie în partea superioară, fie în cea inferioară, geamuri albe sau verzi, încadrate de lemn negru lăcuit, opus vag nuanţei castanii, nuanţei mobilei.

Tablouri, mici şi mari, care aduceau cu Velásquez şi Goya, erau dispuse simetric pe pereţii înalţi, în rame grele, cu linii netede, care abia se zăreau în penumbra unei lumini discrete care venea de la un candelabru de cristal cu piese de metal de culoarea aurului vechi. Trepieduri, zvelte şi rotunde, susţineau vaze cu flori. Predomina nuanţa verde a frunzelor, aleasă din considerente decorative.

José ne conduce în camera din stângă de la etajul de sus. Trebuie că era cabinetul său de lucru. Peretele din stânga era ascuns de o vitrină mare din lemn roşu, împărţită în diferite compartimente: cărţi, dosare, reviste. Chiar în faţa uşii era un birou acoperit cu tot felul de hârtii. În stângă biroului era un pick-up şi o vitrină cu discuri. Pereţii erau de culoarea nalbei iar în spatele biroului era o draperie de culoare verde închis, care încadra o fereastră mare. Fotoliile şi scaunele erau aşezate cam la întâmplare, cu o neglijenţă aproape elegantă. Era doar o singură notă insolită: o sacoşă cu două crose de golf aşezată în dreapta biroului.

— Luaţi loc, zise José.

Eu şi eu Marlowe ne aşezarăm pe scaune în faţa fotoliului în care şedea femeia, care fusese în casa mea împreună cu José şi încă doi indivizi. Purta o fustă şi un taior de culoare închisă, căuta să arate aceeaşi indiferenţă olimpiană şi ţinea pe genunchi o geantă de catifea neagră.

— Chestia cu omul cu şişul ne interesează, zise José, stând în picioare în spatele biroului şi fixându-mă.

Era a doua noapte după vizita pe care o făcusem lui Marlowe. José aranjase cu Marlowe ca acesta să mă ducă a doua zi la el acasă, tot noaptea, fiindcă atunci era foarte Ocupat. Cel puţin aşa îmi spusese Marlowe după ce îi telefonase.

— Dar înainte de a vorbi, zise José, trebuie să auzi şi ghitara lui Segovia.

Se îndreptă spre pick-up şi puse un disc. Ascultarăm „Concertul din Aranjuez”. De data asta ascultarăm cele trei mişcări în timp ce José se plimba prin cameră cu degetele în buzunarele vestei.

— Ce părere ai? întrebă, în sfârşit.

— Nu ştiu ce să spun, răspunsei. Nu găsesc o mare deosebire între Segovia şi Yepes.

José zâmbi.

— Poate că deosebirea e prea subtilă pentru dumneata. Sau poate că o găsesc numai eu.

— Se poate.

— Nici Segovia n-a avut o orchestră mare. Aceasta îşi are importanţa sa.

— Solo de ghitară n-are nicio legătură cu asta, zisei. Putem să le separăm perfect.

— Toate sunt importante, zise.

— Poate. Putem să trecem la probleme care m-au adus aici?

Zâmbi mai întâi spre Marlowe, apoi spre femeie. Şi femeia zâmbi dar atât de vag încât nici nu ştiu dacă asta s-ar fi putut numi zâmbet. Marlowe zise:

— Dă-i drumul, Maynard. José şi Beatrice vor să te asculte.

— Bine, zisei. Aş dori să lămuresc câteva chestiuni. Dar aş dori să încep cu, o întrebare.

Marlowe se uită la José. Acesta îmi zise:

— Vorbeşte, hombre.

— Unde este „Băiatul”? întrebai.

Se făcu linişte. Apoi Marlowe zise:

— În America de Sud, doar ţi-am mai spus.

— Şi când se întoarce?

Marlowe se uită la José.

— Nu ştim încă, zise, în sfârşit.

Începui să vorbesc pronunţând rar fiecare cuvânt.

— Dacă lucrurile stau aşa înseamnă că s-a dus în America de Sud cu zece mii de dolari. A primit zece mii de dolari să facă o treabă pe care n-a făcut-o. Din cauza asta am fost amestecat în afacerea asta. La rugămintea lui Steve Ricco.

— Steve Ochi Frumoşi de care a vorbit Cassino, nu-i aşa? întrebă José.

Dădui din cap în semn că da.

— Cassino v-a spus adevărul, zisei. Puteaţi să-l omorâţi în bătaie că tot nu ştia mai mult să vă spună. Ricco m-a rugat să-l caut pe „Băiat” şi să-i spun să nu mai facă treaba cu care l-a însărcinat.

„Băiatul” dispăruse şi Ricco se temea că acesta s-a întors împotriva lui. Cei zece mii de dolari reprezentau avansul. Dar nu s-a mai auzit nimic de „Băiat”.

José îşi împreună mâinile şi se gândi câteva secunde. Apoi mă privi:

— „Băiatul” a fost nevoit să plece repede, zise. Ne-am înţeles cu el, oferindu-i mulţi bani, şi s-a îmbarcat imediat plecând în America de Sud. Trebuia să protejăm o anumită persoană. „Băiatul” a înţeles foarte bine situaţia.

— M-a surprins faptul că „Băiatul” n-a mai dat niciun semn de viaţă. Este un profesionist cinstit. Dacă ar fi încheiat un alt contract, era normal să-i dea banii înapoi lui Ricco.

José dădu din cap.

— A fost o chestiune urgentă, zise. Nu putea să piardă timpul. Conta fiecare secundă. Cred că va rezolva problema când se va întoarce.

Îmi netezii sprâncenele cu vârfurile degetelor.

— Bine, zisei, în sfârşit, uitându-mă în jur, aşa stăteau lucrurile când m-a vizitat Marlowe. Apoi l-aţi adus pe Cassino în casa mea. Eram hotărât să nu mă mai bag în afacere. Dar s-a întâmplat chestia aceea.

— Chestia cu omul cu şişul, nu-i aşa?

José întrebă iar eu dădui din cap în semn că da.

— A apărut omul acela cu şişul, am reuşit să scap de el dar am legat vizita lui de iniţiativele voastre. Cu greu aş putea să cred că nu-i aşa! Din cauza asta l-am căutat pe Marlowe. Am fost ieri la el şi am aflat multe lucruri. Marlowe mi-a povestit nişte chestiuni pe care aş putea să le cred, dar încă nu ştiu dacă nu vreţi să mă omorâţi.

Făcui o pauză, iar José zise:

— Continuă.

— Bine, am acceptat să vin aici în noaptea asta dar mi-am luat măsuri elementare de prevedere. I-am lăsat unui prieten o scrisoare în care am relatat tot ce ştiu: plecarea „Băiatului” în America de Sud,

contrabanda de nazişti cu care se ocupă John Birch Society, persoanele pe care le ştiu legate de afacerea asta, povestea cu omul cu şişul şi locul unde se află corpul acestui. O scrisoare care va fi predată autorităţilor dacă mi se va întâmpla ceva. Vreau să înţelegeţi foarte bine că veţi fi urmăriţi dacă am să mor. Dacă mă omorâţi veţi intra în bucluc din cauza acestei scrisori. Asta fiindcă vreau să mă lăsaţi în pace.

Trecură câteva secunde.

— E rezonabil, zise Marlowe, în sfârşit.

— E foarte rezonabil, confirmă José. Şi ce ai vrea să facem?

— Vreau să mă convingeţi că omul cu şişul n-a fost trimis de voi. Sau că, cel puţin, nu mai trimiteţi altul. Şi mai vreau ceva.

— Ce anume? întrebă José.

— Zece mii de dolari. După aceea voi vă socotiţi cu „Băiatul”. Să anulăm contractul pe care Steve Ricco l-a încheiat cu el fiindcă „Băiatul” nu l-a îndeplinit. Ricco nu mai are nevoie de el să-i facă treaba aceea. Etica e etică.

— De acord, zise José. Etica e etică.

Femeia zâmbi dispreţuitor.

— Șantaj, zise.

— Nu găsesc, zise José. Cred că spune adevărul. Am ajuns la un punct în care adevărul ne convine tuturor, nu-i aşa, Maynard?

Nu răspunsei.

— Ascultă, zise José lungim cuvântul. Ce s-a întâmplat cu omul cu şişul?

— S-a trezit cu şişul înfipt în burtă. Să nu-i faci altuia ce ţie nu-ţi place.

— Înţeleg, zise José.

— Vrea banii, zise femeia. Nu facem altceva decât să lungim o discuţie inutilă. Dă-i banii şi terminăm cu asta.

José se uita acum undeva pe sub birou. Deodată zise:

— Maynard ne-a dat o informaţie preţioasă.

Se sculă, îşi băgă degetele în buzunarele vestei şi începu să se plimbe prin cameră. Cicatricea de pe frunte îi ieşea în evidenţă.

— O să-ţi dau zece mii de dolari, zise fără să mă privească. Şi pot să-ţi garantez că omul cu şişul n-a fost trimis de noi. Cred că a fost trimis împotriva noastră.

— Nu pricep, zisei după câteva clipe.

— Cum arăta individul? întrebă.

— Nu era prea înalt, puternic, cu păr castaniu, sprâncene negre şi ochi albaştri. Avea în el ceva din Steve McQueen, în afară de greutate. Bine, poate ceva mai bătrân.

— Cine e Steve McQueen? îl întrebă José pe Marlowe.

— Un actor, zise Marlowe.

— Păr castaniu şi ochi albaştri, monologă José cu ochii aprinşi.

— Şişul era spaniol, zisei. Din acelea care sar când apeşi pe buton.

José continua să se plimbe prin cameră. Deodată se apropie de birou, scoase un mănunchi de chei din buzunar şi deschise un sertar. Puse pe birou o mapă plină, o deschise, îşi puse degetul pe un morman de fotografii şi zise:

— Facem o experienţă, Maynard. Am să-ţi arăt fotografiile acestea. Dacă aici e şi omul cu şişul, îţi dau zece mii de dolari cu cea mai mare plăcere.

Mă sculai şi începui să mă uit la fotografii. Mă oprii la a opta. Nu aveam nicio îndoială.

— Ăsta e, zisei.

Pricepui, văzându-l pe José cum se schimbă la faţă, că se întâmpla ceva foarte important. Dar aflai despre ce este vorba numai când auzii vocea Beatricei.

— Staţi cuminţi toţi trei, zise.

Ţinea în mână un pistolet cu perle încrustate. Şi era gata să tragă.

Îmi porunci să stau în picioare cu faţa la perete şi cu braţele ridicate în sus. Auzii mişcându-se

ceva prin sertare iar ceea ce a urmat s-a petrecut rapid. Răsunară două împuşcături, se auzi ceva ce seamănă cu o luptă, probabil că căzuse un scaun, Marlowe scoase un geamăt iar José înjură, apoi simţii o vază de flori aruncată în piciorul meu drept şi închisei ochii ca să mă pot stăpâni şi să nu-mi întorc privirea. Iarăşi se auzi cum înjură José silabisind cuvintele, ca şi cum i-ar fi fost greu să vorbească, apoi încă un foc de pistolet. Marlowe se izbi de umărul meu, se dădu înapoi, apoi se sprijini de perete, avea ochii limpezi foarte deschişi şi un firicel de sânge i se prelingea din gură. Îmi atinse iarăşi umărul cu mâna stângă, ca şi cum ar fi căutat ceva ce îi scăpa, dar picioarele începură să i se îndoaie şi faţa i se strâmbă de durere. În spatele meu mai auzii o împuşcătură şi totul se termină tot aşa de repede cum a început. Simţii o lovitură în ceafă şi văzui pe moment, o mulţime de stele de toate culorile. Ultima senzaţie pe care am avut-o a fost aceea a unei căzături de la mare înălţime şi că trupul lui Marlowe era undeva jos, ca să amortizeze căderea trupului meu.

ŞAPTESPREZECE

„A fost un bărbat cu părul alb şi lins, cu o faţă lată, dinţi albi şi ochi plini de lumină. Omul ocupa mult spaţiu, era în dreapta luminii îndreptate spre mine. Ceva apăsa foarte greu în locul unde ar fi trebuit să am ceafa, apoi văzui nişte degete întunecate care ţineau o pânză albă, lumina dispăru pentru moment, cred că transpiram foarte mult, mi s-a pus ceva pe faţă, cred că era un prosop, ceafa mă apăsa foarte tare sau aveam ceva greu în locul unde ar fi trebuit să-mi fie ceafa.

Lumina era foarte puternică. Mestecam un fel de salivă cu gust de sânge. Vrui să-mi ridic braţul stâng, dar eram dirijat de greutatea din ceafă, cred că toate forţele mele de rezistenţă fuseseră concentrate acolo. De fapt începui să mă îndoiesc că aş fi avut şi un braţ stâng, în subconştientul meu se insinua vag ipoteza că mi s-a interzis orice mişcare din cauza greutăţii din ceafă.

Omul cu păr alb şi lins răspândea lumină şi umbră în jurul meu, mi se păru că buzele sale se mişcau, auzii nişte frânturi de sunet care trebuie să fi fost absorbite de pereţii foarte îndepărtaţi. Mă gândeam că lumina îmi face rău, dar ştiam că a gândi este toarte greu, era foarte obositor, numai ideea de a gândi mă extenua, dar trebuia să fac ceva cu lumina aceea.

— Lumina, zisei.

Dacă aş fi vorbit, cred că aş fi scuipat sânge, dar cred că n-am vorbit, doar m-am gândit, deoarece cuvintele de pe buzele mele s-ar fi afundat într-un lichid vâscos, care trebuie să fi fost un amestec de salivă şi sânge. Omul cu păr alb şi lins se mişca, el făcea să se nască lumini şi umbre cu fiecare gest pe care îl făcea. Lumina predomina, omul avea ochi cu o lumină foarte intensă, buzele i se mişcară

şi începură iarăşi să scoată băşici de sunet care se spărgeau de pereţi şi de tavan.

— Chester. Cheste-e-e-e-r…

— Nu mă cheamă Chester, vrui să zic.

Cineva juca biliard în capul meu, bilele se loveau de ceafă, simţii o dorinţă puternică să scuip totul: lumina, bilele de biliard, saliva şi sângele, să scuip greutatea din ceafă şi să mişc ceva. Acum cred că degetele întunecate mă atingeau, le vedeam aproape, deşi nu puteam să le simt. Ştiu că am făcut un efort necontrolat şi că pe obraji îmi căzură două lacrimi, simţii ochii umezi, acum lumina era lichidă, lumina era insuportabil de lichidă, bănuiesc că mă înecam în apa luminii. Zisei:

— Lumina.

Nu trebuia să vorbesc, eram înecat în lumină, aveam gura plină de apa luminii, nu ştiu dacă am reuşit până la urmă să-mi mişc braţul stâng, vroiam să-mi smulg ceafa, sau greutatea din ceafă, vroiam să ajung la ea cu degetele înainte de a mă îneca, dar ceafa era foarte departe, iremediabil de departe, la o distanţă la care n-ar fi putut ajunge braţul meu care nu se putea mişca fiind şi el înecat într-un fel de sânge fără circulaţie. Omul cu părul alb şi lins făcea toate mişcările pe care nu le putem face, el îmi furase mişcările şi mă îneca în lumină şi avea un limbaj de bile de biliard care răsunau în ceafa mea.

— Chest-e-e-e-r…

Cred că acum gura mea era o mică baltă de sânge care se prelungea până la braţul drept, totul era oprit şi mort, în afară de dorinţa de a-mi smulge ceafa cu degetele. Începui să-mi smulg ceafa cu degetele, dar imediat avui senzaţia că doar m-am gândit la aşa ceva şi că n-am ajuns acolo ca s-o şi fac. Bănuiesc că îmi mişcăm limba deoarece simţeam o mişcare nouă în gură, omul cu păr lins avea zăpadă în păr, totul începu să se răcească, cădea zăpada pe lumină, aveam gura plină de bile de biliard, bănuiesc că îmi clănţăneau

dinţii şi că zgomotul se ducea până la ceafă, lumina pleca din ceafă spre ochi iar eu ma afundam acum într-o mare de apă îngheţată, plină de bile de biliard făcute din lumină.

— Lumina.

Bănuiesc că sângele începuse să circule, era foarte frig, simţeam în gură gustul sângelui rece, dar creştea sunetul bilelor de biliard, două bile făcute din zăpadă şi o bilă de biliard făcută din sânge. Se loveau între ele, făceau rocambol în ceafă şi aprindeau lumini în ochii omului cu păr lins, care avea capul plin de zăpadă şi împrăştia zăpada peste mine. Mă înecam în zăpadă, simţeam cum se mişcă zăpada în gura mea plină de sunetul bilelor de biliard.

— Chest-e-e-e-r..

Nu mă mai îndoiam că mă înecam într-o mare de bile de biliard făcute din lumină, din sânge şi zăpadă. Ceva mă făcu să tresalt, o bilă roşie porni dinspre ceafă spre gât, zăpada începu să se topească, începu să se insinueze un albastru rece, bilele erau acum albastre, aveau un sunet tot mai prelung, sunau înăbuşit în ceafa mea. Lumina era tot mai slabă, murea în ochii omului, devenea tot mai mată, totul se întuneca în mine, cuvintele erau tot mai mate, în jurul meu se mişca întunericul, prin cap îmi trecu cuvântul „puţ”, dar în cuvânt nu mai era apă, bilele de biliard se opriră în mine, nu mai era nici sânge, nici sunete, doar peretele se apropia crescând peste mine.

Ceafa mi se întunecă şi fu înghiţită de perete”.

OPTSPREZECE

Deschisei ochii. Eram într-o cameră fără mobilă unde soarele intra prin nişte ferestre înalte.

— Bună ziua, zise Beatrice.

Eram aşezat pe un scaun în faţa ei. Lângă ea se afla un bărbat gras cu păr alb şi lins.

— Bună ziua, răspunsei.

Eram lucid, dar slăbit. Aveam o senzaţie ciudată în ceafă. Beatrice zise:

— Eşti un om norocos. Niciodată n-am mai văzut un om atât de stângaci şi cu atât noroc.

Se deschise uşa.

— Intră, Chester, zise bărbatul cu păr alb.

Intră un bărbat în halat alb şi cu faţa tuciurie.

— Un suc de portocale, zise.

Băui sucul de portocale şi Beatrice zise:

— Ieşiţi afară. Vreau să vorbesc cu el.

Cei doi bărbaţi ieşiră, închiseră uşa şi ea îmi zise:

— De aici vei pleca în Europa.

— Bine.

— Cum rămâne cu scrisoarea?

— Cu ce?

— N-ai scris o scrisoare? Scrisoarea despre care i-ai vorbit lui José?

Era o minciuna, dar minciuna trebuie susţinută până la capăt, cel puţin atâta timp cât ne îndoim de avantajele adevărului.

— Scrisoarea aceasta trebuie să fie distrusă.

Nu răspunsei. Apoi o întrebai:

— Ce s-a întâmplat?

— L-am ucis pe José şi pe Marlowe, zise ea simplu de parcă ar fi zis bună ziua. Pe José l-am ucis cu pistolul lui Marlowe iar pe Marlowe cu pistolul lui José. I-am lăsat cu pistoalele în mână şi nimeni nu se va îndoi că s-au omorât între ei.

— Şi după aceea?

— După aceea, zise, te-am lovit în cap şi te-am adus aici. Te-am lovit cu toată forţa. Ai ceafa pansată.

— Şi după aceea? insistai.

— Ai fost tratat aici. Acum nu mai ai nimic.

Trecură câteva secunde. Beatrice mă privea insistent.

— De ce i-ai ucis pe José şi pe Marlowe? întrebai.

— Din cauza lor, zise.

— Şi eu ce trebuie să fac acum? Să zic că am priceput totul? Nu mai avea aerul olimpian. Zâmbea ca o fată care îşi petrecuse seara cu iubitul după o zi de muncă. Îmi dusei degetele la ceafă.

— Nu-ţi mai mişca ceafa, zise. José şi Marlowe făceau parte dintr-o celulă foarte activă legată de John Birch Society, a cărei sarcină era să apere interesele naziştilor în toată lumea. Eu eram legată de ei dar făceam parte dintr-un grup cu Elmer. Elmer a fost omul cu şişul. Eu l-am trimis la tine acasă să te omoare.

— Mulţumesc, zisei.

Începu să se uite la mâinile mele.

— Curios, zise.

— Şi după aceea?

— De fapt Serviciile au fost de acord cu eliminarea ta. Existau îndoieli în privinţa rolului tău în afacerea asta. Aşa că era mai bine să fii eliminat. Evident că eu făceam parte din John Birch Society ca să le controlez mişcările. Dar eu sunt de cealaltă parte.

Îmi venea să mă scarpin pe ceafă, dar mă abţinui.

— De ce parte? întrebai.

— De cealaltă, zise netulburată. Mâinile lui Elmer făceau cât trei de ale tale. Cum ai reuşit să-l învingi?

— I-am spus să se uite la o păsărică. Şi după aceea?

— De doi ani eram în grupul lui Elmer. Eram legată foarte mult de el. Aveam multe informaţii cu privire la mişcările naziştilor. Aveam nevoie de mai multe, evident, deşi şi ce ştiam era suficient. Tu, însă, ai făcut mult praf.

— Mă mănâncă ceafa.

— Nu te scărpina, zise. Peste câteva zile ai să poţi să scoţi pansamentul. Rana se cicatrizează. Te-am lovit cu o crasă de golf.

— Aşa e.

— De câteva luni José suspecta ceva. Era foarte legat de şefi. Se vorbea, pe la spate, că sunt trădători în organizaţie. Eu şi Elmer eram foarte îngrijoraţi. Din momentul în care Elmer s-a dus la tine acasă să te omoare ai fost supravegheat de serviciile noastre. Paşii tăi erau controlaţi.

Beatrice avu o ezitare, apoi continuă:

— Unde ai lăsat scrisoarea?

— Lasă scrisoarea, zisei.

— Ştiam că te vei duce la Marlowe şi a doua zi la José. Vroiam să fiu prezentă deoarece presimţeam că s-ar putea să se întâmple ceva. Te duceai să-i spui lui José că l-ai lichidat pe Elmer şi asta nu era bine.

— Nu mă duceam să-i spun că l-am omorât pe Elmer deoarece nici nu ştiam cine este Elmer.

— Dar te duceai să-i spui de un om cu şişul. Elmer era specialist în şişuri. Iar José putea să-şi amintească de el când ar fi auzit că era vorba de un şiş. În casa lui José am fost obligată să acţionez rapid. M-am hotărât să-i omor pe amândoi încât să rămân în organizaţie şi să nu le pierd încrederea. Ştiu că José n-a apucat să vorbească cu niciunul din şefii săi cu privire la vizita pe care urma să i-o faci. De câteva ori a trebuit să mă culc cu el ca să creez anumite impresii.

Dădui din cap. Beatrice îşi strânse umerii.

— Nu era rău în pat, zise.

— Probabil.

— Nu e rău, continuă. L-am pierdut pe Elmer dar i-am eliminat pe José şi Marlowe. Dacă totul va merge bine, poziţia mea în organizaţie se va îmbunătăţi. Să vedem cum o să reacţioneze şefii când o să audă de moartea lui José, a lui Marlowe şi a lui Elmer.

— Ai ceva de fanatică în tine, zisei.

— Mă provoci? mă întrebă şi dintr-odată ochii i se făcură foarte duri.

— Nu, zisei. Mă gândesc cu vocea tare. Şi chiar de ai fi fanatică, asta e treaba ta.

— Probabil. Sunt atâtea, atâtea lucruri pe care nu le pot înţelege.

Îşi depărtă picioarele.

— Ei l-au omorât pe „Băiat", ştii asta?

— Am priceput când am vorbit cu Marlowe, răspunsei. Cred că „Băiatul" a vorbit cu Ricco după ce s-a întors din America de Sud. Naziştii l-au ucis după aceea fiindcă nu mai aveau nevoie de el, nu-l mai doreau viu şi nici nu vroiau să-i plătească. M-am prefăcut în faţa lui José că accept versiunea lui Marlowe. Dar înţelesesem de ce nu e şi „Băiatul" la întâlnirea noastră.

Beatrice dădu din cap.

— Marlowe ţi-a spus numai o parte din adevăr, ceea ce e o formă foarte bună de a minţi. „Băiatul" a fost trimis în America de Sud să-l ucidă pe unul de-ai noştri care era pe urmele unor nazişti importanţi. Agentul nostru se folosea de un nume fals şi se camufla sub titlul unui inginer care lucra pe şantierele de construcţii din America de Sud, îndeosebi în Brazilia. Naziştii americani l-au contractat pe „Băiat", i-au dat câteva informaţii cum să se apropie de acesta şi într-o zi l-au lansat la Buenos Aires. „Băiatul" nici n-a ştiut că a omorât un antinazist. El ştia că omorâse un inginer. Faptul că „Băiatul" n-a avut de a face cu politica ne-a avantajat deoarece oamenii noştri au mirosit că este vorba de o mişcare nazistă. După aceea,

când „Băiatul” s-a întors la New York, a fost lichidat de cei care l-au contractat.

— Ce simpatici, zisei. Băieţi simpatici.

— Aşa este. Îţi aminteşti de telefoanele pe care le aşteptam când eram în casa ta?

— Îmi amintesc.

— Despre asta era vorba, zise. Primul telefon l-am primit de la şefi, care vroiau să ştie dacă erai, într-adevăr, sub supravegherea noastră, Când au sunat a doua oară, dimineaţa, i-au comunicat lui José că „Băiatul” fusese deja lichidat. Din clipa aceea nu mai erai o problemă, pentru ei. Puteai să-l cauţi mult şi bine, dacă n-ai fi avut destulă minte să renunţi la asta.

Îmi mijii ochii.

— Dar faptul că eu l-am recunoscut pe Elmer în fotografie nu te incrimina obligatoriu în faţa lui José.

Beatrice tuşi ca să-şi limpezească vocea.

— Uite care e problema, zise. În afară de faptul că lucram cu Elmer, eram şi foarte apropiată de el. Eram foarte intimi, pricepi? Iar José ştia asta.

— Asta e, deci.

— Când s-a aflat de moartea „Băiatului” serviciile noastre au considerat că tu trebuie să fii eliminat. Nu mai erai periculos pentru John Birch Society, dar puteai să fii periculos pentru mine şi pentru Elmer, dacă ţi-ai fi băgat nasul unde nu trebuie. Cei mai periculoşi în chestiunile acestea sunt imprudenţii.

— M-aţi făcut nevăstuică, zisei. Acum mă faceţi imprudent.

— N-ai nicio vină, zise. Dar incomodezi. Şi mai ai reputaţia că eşti foarte scrupulos în tot ce faci.

Îmi pusei mâna pe faţă şi o privii.

— De ce nu m-ai omorât când i-ai omorât pe José şi pe Marlowe.

Respiră adânc.

— Din cauza scrisorii, zise, în sfârşit. Chiar dacă mureai puteai să ne faci necazuri cu

scrisoarea aceea. Să pui organele oficiale pe urmele noastre. Şi asta nu ne-ar fi convenit. Unde e scrisoarea?

— Lasă scrisoarea, răspunsei.

— Te pomeneşti că scrisoarea e un „bluff”?

— Aşa e.

— Spune, ce-i cu ea?

— Lasă scrisoarea, insistai. Am să fac aşa ca să nu ajungă niciodată.

Mă sculai, făcui doi paşi şi văzui că pot sa merg. Începui să mă plimb prin cameră. Beatrice mă privi şi zâmbi.

— Iartă-mă, te-am lovit prea tare în cap. Ai delirat. Ai adormit numai cu injecţii. Acum, din punct de vedere clinic, totul este normal, dar puteai să rămâi amnezic. Ai fost tratat cu multă grijă de oameni competenţi.

— Mai am o morişcă în ceafă. Şi un gust ciudat în gură.

— Din cauza injecţiilor, zise.

Respirai adânc.

— Beatrice.

— Vorbeşte.

— Spune, nu ţi-ar fi făcut plăcere să mă trimiţi pe lumea cealaltă?

— De ce?

Dădui din umeri.

— Erai prietenă intimă cu Elmer. Iar eu l-am omorât pe Elmer. Apoi sunt imprudent etcetera.

— Te-ai apărat, zise. Orice om trebuie să se apere. Elmer era un băiat foarte bun, dar viaţa nu stă în loc. Şi nu te urăsc. Nu eşti nazist. N-am surplus de ură, iar ura pe care o port este numai împotriva naziştilor. Este o poveste foarte lungă şi care nu mă priveşte numai pe mine. Îi priveşte pe mulţi.

Afară era soare şi-mi făcea bine plimbarea prin cameră. Doar că eram puţin slăbit şi indispus.

— De ce trebuie să plec în Europa? întrebai.

— Din precauţie, zise. Ţi-am spus totul ca să-ţi dai seama cât de complicate şi periculoase sunt lucrurile astea. Chiar ne convine să ştii totul ca să nu te gândeşti să te mai amesteci în treaba asta. Orice idee tristă, care ar putea să-ţi treacă prin cap, ar avea consecinţe foarte neplăcute. Pentru tine, evident. Eşti un om foarte vulnerabil, ilegal şi solitar. Poţi să fii nimicit cât ai clipi din ochi.

Dădui din cap. Trecură câteva secunde, apoi o întrebai:

— Ştii cine sunt eu? Cu ce mă ocup?

— Bineînţeles. Eşti un asasin profesionist. Se spune că eşti bun. Dar pe noi nu ne interesează asta.

— Înseamnă că n-aveţi nimic împotriva mea.

Râse şi nările îi deveniră şi mai fremătătoare.

— Din cauza că eşti un asasin profesionist? întrebă. E multă confuzie în capul tău, Maynard. Noi n-avem de a face cu legile şi morala comună. Valorile stabilite n-au nicio semnificaţie pentru noi. Mişcările politice au o singură funcţie: să schimbe. O schimbare de bază şi de ansamblu, reguli noi, o gândire nouă şi noţiuni noi de existenţă. Nu eşti cu nimic mai rău decât un medic mai puţin scrupulos sau un avocat care caută să sucească aliniatele unui decret. Încă n-ai priceput că la nivel politic nici nu exişti ca asasin profesionist? Eşti abia o boală într-un corp bolnav. Crezi că e important să vindeci o boală când sunt milioane, când sângele curge fără încetare? Pentru orice grupare politică, oricare ar fi ca, tu exişti numai în funcţie de număr. Eşti încă unul dintre aceia care fac lucruri fără sens, bineînţeles dacă nu intri în coliziune cu interesele grupărilor politice. Naziştii, de exemplu, aproape că te priveau cu sentimente paterne. Erau chiar simpatici cu tine, aşa cum suntem noi acum şi cum vor fi mâine alţii. Adevărata bătălie, unica ce interesează, este lupta politică şi lupta pentru puterea de a transforma ceea ce fiecare politician consideră că este greşit.

Evident, dacă cineva se bagă la mijloc poate fi călcat. E ca şi cum ai traversa un bulevard fără să te uiţi la maşini. Dacă eşti un asasin profesionist, treaba asta îi priveşte pe cei de la poliţie, pe avocaţi şi pe judecători. Este o altă realitate, mult mai puţin semnificativă.

Începui să-mi scutur piciorul drept.

— Şi unde mă duc în Europa?

— Ai să vezi acolo. Te duci în Europa şi nu te întorci prea devreme. Ai înţeles?

— Da.

— O să-ţi dăm cele zece mii de dolari, Maynard. Ca să lichidezi afacerea cu omul cu ochi frumoşi. Evident, n-ai să-i povesteşti nimic din ce ai auzit.

Acum nu mai are de ce să se teamă de „Băiat". Eşti un om inteligent şi ştii cum să-i spui să stea liniştit. Bineînţeles, n-o să-i spui nimic care nu-l priveşte. Sperie-l de moarte! Nu-l lăsa să fie imprudent!

— Fii pe pace, răspunsei.

Cineva a bătut în uşă.

— Intră, zise Beatrice.

Omul în halat alb şi cu faţa tuciurie intră în cameră.

— Cum mai stai cu ceafa? mă întreabă.

— O simt dincolo de pansament.

— Vrei să mănânci ceva? mă întrebă zâmbind.

— Aş bea un pahar cu lapte, zisei.

Îmi făcu un semn cu capul şi ieşi închizând uşa. Beatrice mă privi şi zâmbi:

— Vei pleca cu avionul de şapte şi patruzeci şi cinci.

— Azi?

— Azi, zise şi făcu un semn cu capul.

— Aş vrea să dau câteva telefoane, să-mi aranjez nişte treburi.

Omul în halat alb intră cu un pahar de lapte în mână. Mi-l dădu. Băui laptele şi îi dădui paharul. Omul plecă.

— Îmi amintesc, zise continuând să zâmbească.

— Poftim?

— Îmi amintesc că tu şi cu José eraţi pasionaţi de ghitara spaniolă. José te plăcea mult. Zicea că eşti estet.

— Despre mine s-au zis lucrurile şi mai urâte.

— José era un nazist mizerabil, zise, dar nu era angajat cu tot sufletul. Avea multe interese economice. Dar mai multe avea Dick Marlowe.

Se duse până la fereastră, se întoarse spre mine şi mă privi.

— Bob te va însoţi în drumurile pe care le ai de făcut. Dar să nu întârzii prea mult. Avionul este la şapte şi patruzeci şi cinci şi n-ai voie să-l pierzi.

Se îndreptă spre uşă şi o deschise. Se mai uită o dată la mine. Acum avea o faţă foarte serioasă.

— Cred că ai înţeles totul, nu-i aşa? mă întrebă, îi făcui un semn cu capul că da şi atinsei uşor cu arătătorul de la mâna dreaptă pansamentul de la ceafă.

NOUĂSPREZECE

— Noroc, Ricco, zisei din pragul biroului.

— Intră, răspunse.

Ricco se ridică de la biroul său de scris şi veni spre mine. Era îmbrăcat într-un costum de culoarea măslinii, bine tăiat şi venea cu zâmbetul pe buze. La doi metri de mine se opri subit, zâmbetul îi dispăru, i se mişcă ochiul drept şi monoclul îi căzu în palmă.

— Vroiam să vorbesc cu tine, Maynard, zise.

Era nerăbdător. Vru să mă ia de gât ca să mă aşeze în fotoliu. Mă aşezai în fotoliu cu picioarele întinse pe un covor galben. Se întoarse la biroul său, îşi aşeză monoclul în ochi, zâmbi iarăşi şi se aşeză.

— Eşti pansat la ceafă? întrebă.

— Aşa e.

Urmă un moment de tăcere.

— Vreun furuncul? întrebă.

— O crosă de golf, răspunsei.

Urmă un moment de tăcere.

— Bine, zise, bine că ai putut să vii, Maynard.

Îşi aprinse o ţigară şi începu să desfacă bricheta de aur.

— Mereu trebuie s-o curăţ.

Se referea la brichetă. Îmi pusei mâna în bărbie, îl privii şi zisei:

— Am rezolvat problema, Ricco. „Băiatul” nu te va mai deranja.

— Ai vorbit cu el?

— Nu. Dar problema este rezolvată.

Montă bricheta la loc.

— N-ai curăţat bricheta, zisei.

— O curăţ mai târziu.

Îşi puse bricheta pe birou, se sculă şi se duse până la fereastră. Mă întrebă fără să se uite la

mine:

— Pot să fiu liniştit în privinţa „Băiatului”?

— Poţi.

— Am vorbit, între timp, şi cu Nora, zise întorcându-se spre mine. Cred, în sfârşit, că n-a fost niciun aranjament între Nora şi „Băiat”. Cred că atunci am fost nervos.

Tăcui.

— Am vorbit cu Nora, repetă. Mare lucru mai e şi viaţa asta, ca şi surprizele pe care ni le aduce. Ceea ce ieri era adevăr, mâine poate să fie minciună. Apoi, mai avem şi lumea imaginaţiei noastre. Iar imaginaţia ne este atât de puternică încât până la urmă devine realitate. Când nu suntem târâţi de imaginaţie, viaţa are proporţii mai simple şi totul, realmente, devine mai uşor şi mai plăcut.

Continuam să tac. Acum Ricco se uita la piscină privind îndelung apa verde.

— Când ai fost aici, acum câteva zile, eram alt om. Discuţia pe care am avut-o mi-a făcut bine. Tu, Maynard, ai o structură deosebită. Mi-ai spus nişte lucruri pe care le-am rumegat mult. Asta m-a ajutat mai mult decât orice. Cred că ai făcut-o special. Ai vrut să mă amărăşti ca să mă trezeşti, să mă faci să văd cât de greşit gândesc. Eşti extraordinar, Maynard:

— Aşa e.

Îşi scoase monoclul şi începu să-l cureţe cu batista.

— Am avut o discuţie cu Nora, repetă. Acum pare diferită. Şi cred că multe din lucrurile pe care ţi le-am spus au fost doar rodul imaginaţiei mele. Eram într-un asemenea hal de nervi încât nu mai ştiam ce fac. Nu e o fată rea, Maynard. S-ar putea să fie o fiinţă cam slabă, dar noi toţi suntem atât de slabi. Nu poate toată lumea să aibă structura ta, Maynard, caracterul tău, forţa ta.

Închisei ochii. Ricco continuă:

— Mi-a zis că ar vrea să rămână cu mine. În ultima vreme s-a schimbat mult. Văd în ea o anumită tristeţe sau poate că e o anumită demnitate, care mă emoţionează. Ştiu că şi eu, în adâncul meu, nu sunt un om rău, că avem nevoie unii de alţii şi că trebuie să ştim să iertăm. Dacă ea n-a procedat corect în anumite cazuri, nici eu nu pot să spun că n-am greşit niciodată.

Îmi deschisei ochii.

— Şi cântăreţul de jazz? întrebai.

— A trecut şi asta, zise dând din mână ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze ideea. Toate astea au trecut. Individul s-a îmbolnăvit din cauza drogurilor şi acum este internat în spital. Îţi spun că Nora s-a schimbat. Acum vrem să ne aranjăm viaţa şi sunt convins că totul va merge spre bine. Acum stă sus ca să se liniştească. Are nevoie de linişte. Trebuie să am grijă de ea. Ne vom căsători.

— Poftim? zisei strângându-mi sprâncenele.

— Un copil, Maynard, zise cu o notă de emoţie în glas. Este gravidă. O să avem un copil, Maynard. Nimic nu te poate uni mai bine decât un copil. Dumnezeu, sunt sigur că Dumnezeu ne-a văzut, sunt sigur că merităm bunăvoinţa lui Dumnezeu. Nora s-a schimbat, ca şi cum ar fi fost atinsă de pronia cerească. Cu puţin în urmă i-am pus mâna pe pântece, să văd dacă mişcă ceva. E o fericire să ştii că acolo se naşte viaţa, să ştii că acolo se prelungeşte existenţa ta.

Îmi închisei iarăşi ochii.

— Ricco, zisei, e bine că e aşa. Am venit aici numai să-ţi spun că nu trebuie să te mai preocupe „Băiatul”.

— Mulţumesc, zise.

— Şi am mai venit să-ţi aduc cele zece mii de dolari. Ridică mâna dreaptă.

— Niciodată, Maynard. Nu accept să primesc banii aceştia.

— N-am făcut niciun contract, Ricco. Ne-am înţeles să plăteşti numai cheltuielile. Vroiam să-ţi

cer să-mi dai o mie sau două ca să le dau unui om care a mâncat bătaie din cauza acestei afaceri. Un fel de compensaţie.

Ricco dădu din cap.

— Banii sunt ai tăi, Maynard. Faci cu ei ce vrei. Numai când mă gândesc la banii aceştia şi încep să văd lucruri neplăcute. În afară de asta îi meriţi pe deplin. Ai ştiut să fii prieten şi mi-ai adus liniştea.

De sus se auzea vocea lui Sinatra. Ricco se uită în tavan.

— Îi place mult Sinatra, zise cu tandreţe.

— Dar lui Sinatra îi place Nora?

Ricco râse. Clipi din ochi. Avea monoclul în mână şi făcu un gest vag.

— Ţi-a mai trecut ulcerul? mă întrebă.

— Se pare că da.

— Nu arăţi rău, cu tot pansamentul de pe ceafă. Zici că te-au bătut cu o crosă de golf?

— Aşa e. Bine, Ricco, plec.

Îşi puse monoclul în ochi şi îşi împreună mâinile. Mă sculai.

— Nici nu te-am întrebat dacă vrei să bei ceva.

— Ascultă, Ricco. Orice s-ar întâmpla, să nu te mai bagi în afacerea asta. Ceea ce îţi spun este atât de important încât face cât cele zece mii de dolari.

Îşi aprinse o ţigară şi îşi închise ochii.

— Înţeleg.

— Să stai liniştit, Ricco. Toată povestea asta cu „Băiatul" şi restul au fost înmormântate.

— Înţeleg.

— Bine.

Sinatra tăcu. Ricco făcu doi paşi, privi în pământ, apoi se uită la mine.

— Ce crezi despre mine, Maynard?

— Poftim?

— Te-am dezamăgit, nu-i aşa?

Pornii spre uşă.

— Nu, Ricco, zisei cu spatele la el. Aşa cum ai spus, ceea ce ieri a fost adevărat, mâine poate să fie minciună.

— Mi-ar fi făcut plăcere să ţi-o prezint pe Nora, zise. Mă întorsei.

— Lasă asta.

— Nu vrei s-o cunoşti pe Nora?

Mă uitai la ceas.

— N-am timp. Am să te vizitez într-o zi. Apasă pe buton, Ricco. Se duse spre birou şi zise stând tot în picioare:

— Maynard.

Mă uitai la el.

— Maynard, e mare lucru ca cineva să aibă un copil. S-ar putea să fie un băiat.

Îmi scărpinai lobul urechii drepte şi zisei:

— S-ar putea.

— Dacă va fi băiat, am o idee.

Tăceam.

— Dacă va fi băiat, am să-l botez Peter, zise.

Continuam să tac.

— Peter Ricco, zise cu o bucurie subită. Peter Ricco e un nume frumos. Vreau să-l cheme Peter cum te cheamă şi pe tine.

— Mulţumesc, Ricco. Mă dezarmezi.

Se uită la birou.

— O iubesc pe Nora. Nora mă iubeşte. Nu mai vreau nimic de la viaţă.

— Apasă pe buton, Ricco.

Ricco apăsă pe buton.

— Vino într-o zi, Maynard. O să-mi fie dor de tine.

— La revedere, Ricco. Şi felicitări.

Ieşii. Acum trebuie să-i dau un telefon lui Johnny şi Olgăi şi să-i dau două mii de dolari lui Cassino. Mă uitai la ceas. Omul care mă aştepta lângă automobil zâmbi şi întrebă:

— Plecăm?

— Trebuie să mai fac o vizită şi să dau două telefoane.

De data aceasta el fu acela care se uită la ceas.

— Nu prea mai avem timp, zise.

— Ca să începem, hai la o cabină de telefon. Intrarăm în automobil.

— Mă cheamă Bob, zise.

— Încântat, zisei. Albă ca Zăpada.

Holbă ochii, apoi şi-i închise.

— Albă ca Zăpada, insistai. Peter Confucius Maynard Albă ca Zăpada.

— Ah, zise cu o anumită răceală în glas. Începui să fluier încet mişcarea a doua din „Concertul din Aranjuez”.

SFÂRȘIT

[1] „Fructele mâniei”, roman de John Steinbeck.

[2] Organizaţie nazistă americană.

CUPRINS

Table of Contents